

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. října 2023 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Stanislava Králíka a soudců JUDr. Evy Brázdilové a Mgr. Roberta Pacovského odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení], narozeného [datum], [jméno] [příjmení], narozeného [datum], a [jméno] [příjmení], narozeného [datum], proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. srpna 2020, č. j. 56 T 2/2019-8216, a rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu z podnětu odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] a podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu z podnětu odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] se napadený rozsudek zrušuje ve výrocích o trestech jim uložených a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že:

Obžalovaný

[příjmení] [příjmení],

[datum narození] ve [obec], bytem [adresa], Slovenská republika,

se při nezměněném výroku o vině pokračujícím zvláště závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve znění účinném do 30.6.2016 za použití § 116 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. srpna 2020, č. j. 56 T 2/2019-8216,

odsuzuje

podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 5 (pěti) let.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací na dobu 3 (tři) let.

a

obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v **[obec]**, bytem **[adresa]**,

se při nezměněném výroku o vině pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku za použití § 116 tr. zákoníku,

ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. srpna 2020, č. j. 56 T 2/2019-8216,

odsuzuje

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) let.

Podle § 81 odst.1 tr. zákoníku a § 82 odst.1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) let a 6 (šesti) měsíců.

Jinak zůstává napadený rozsudek beze změn.

II.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaného **[jméno] [příjmení]** zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. srpna 2020, č. j. 56 T 2/2019-8216 (dále jen napadený rozsudek) byl obžalovaný **[jméno] [příjmení]** uznán vinným pokračujícím zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, za použití § 116 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Za tento trestný čin byl obžalovanému podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 8 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl tomuto obžalovanému podle § 80 odst.1, 2 tr. zákoníku uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 10 let a podle § 70 odst.1 tr. zákoníku pak také trest propadnutí věci, a to částky 16.445 EUR. Obžalovaný **[příjmení] [příjmení]** byl napadeným rozsudkem uznán vinným pokračujícím zvlášť závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve znění účinném do 30.6.2016, za použití § 116 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, kdy za tento trestný čin a dále za sbíhající se trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2, 3 tr. zákona č. 140/1961 Sb., ve spolupachatelství podle

§ 9 odst. 2 tr. zákona, jímž byl uznán vinným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2017, sp. zn. 3 T 2/2014, mu byl podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku a § 43 odst. 2 tr. zákoníku uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému **[jméno] [příjmení]** podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu obchodních korporací na dobu 5 let a současně byl podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku ve vztahu k **[jméno] [příjmení]** zrušen výrok o trestu z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2017, sp. zn. 3 T 2/2014, jakož

i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Obžalovaný [jméno] [příjmení] pak byl napadeným rozsudkem uznán vinným pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) tr. zákoníku, za použití § 116 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, přičemž mu byl podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 2 let a podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku byl pro výkon trestu odnětí svobody zařazen do věznice s ostrahou.

2. Shora uvedených trestných činů se obžalovaní [jméno] [příjmení], [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení] (spolu s dalším obžalovaným [jméno] [příjmení], narozeným 21.9.1975, ve vztahu, k němuž rozsudek nebyl odvoláním napaden) měli podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustit tím, že

jednak obžalovaní [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení]

- v období od července 2013 do července 2015, se záměrem dosáhnout neoprávněného zisku vytvořením účelového obchodního řetězce, do něhož byly zařazeny společnosti, které působily jako tzv. missing tradeři, tedy nebyly pro finanční úřad kontaktní, nepřiznaly a neodvedly daň z přidané hodnoty (dále jen, „DPH“), a to při zneužití rozdílných režimů daně z přidané hodnoty pro obchod se zlatem, resp. slitinami zlata, obžalovaný [jméno] [příjmení] zorganizoval a fakticky prováděl fiktivní obchodní operace se zlatem různé ryzosti bez jakékoli ekonomické podstaty, spočívající v tom, že jako jednatel společností Zlatá odměna s. r. o., IČO: 28985206 (dále též jen, „Zlatá odměna“), Royal Metals Gold s. r. o., IČO: 02163594 (dále též jen, „RMG“) a Goldenburg Europa GBE, spol. s r. o., IČO: 28902939 (dále též jen, „GBE“) nakupoval ryzí zlato, ze kterého si bez ekonomického důvodu nechával tavit nebo sám tavil technické zlato o ryzosti 300/1000 a 320/1000, přičemž oba obžalovaní v úmyslu zkrátit daňovou povinnost k DPH předstírali, že toto technické zlato [jméno] [příjmení] řízené společností Z odměna a RMG, a taktéž společnost Harmeton plus s. r. o., IČO: 28504992 (dále též jen, „Harmeton“), jejíž jednatelkou byla tehdejší družka obžalovaného [jméno] [příjmení], která mu v dobré víře přenechala veškeré obchodování za tuto společnost a při vedení účetnictví této společnosti a podávání daňových přiznání plně důvěřovala jím poskytnutým informacím o provedených obchodech, takže o veškerých obchodních transakcích za společnost Ha rozhodoval a prováděl je obžalovaný [jméno] [příjmení], zakoupily od společností obžalovaného [jméno] [příjmení], který se za tím účelem, po domluvě s obžalovaným [jméno] [příjmení], postupně stal jediným společníkem a jednatelem společností HAVENROCK s. r. o., IČO: 01725688, MALCONERON s. r. o., IČO: 02873672, a GRIKOSANOL s. r. o., IČO: 0267755 (dále též jen, „HAVENROCK“, „MALCONERON“ a „GRIKOSANOL“), které fakticky nevykonávaly žádnou ekonomickou činnost, obžalovaný [příjmení] [příjmení] tyto společnosti ve skutečnosti neřídil a působil v nich pouze jako tzv. „bílý kůň“, když na pokyn obžalovaného [jméno] [příjmení] pouze podepisoval faktury na prodej technického zlata včetně DPH, případně další faktury a doklady, které mu byly [jméno] [příjmení] či zaměstnankyní jednající na základě pokynů [jméno] [příjmení] předloženy, a prováděl na jeho pokyn bankovní transakce, obžalovaný [příjmení] [příjmení] za tyto společnosti nepodával daňová přiznání k DPH a tudíž ani nevykazoval (a pochopitelně ani nehradil) z faktur za prodej technického zlata svou daňovou povinnost k DPH, a tím se oba obžalovaní spolupodíleli na vytvoření zdání reálného obchodu, přestože obchod spočívající v prodeji technického zlata některou ze společností řízených formálně [jméno] [příjmení] některé ze společností, za něž jednal či obchodoval [jméno] [příjmení], fakticky neproběhl a neměl by ani žádný ekonomický význam, obžalovaný [jméno] [příjmení] rovněž ve většině případů přefakturovával prodej ryzího zlata i technického zlata mezi jednotlivými jím vedenými společnostmi a společností Ha, aby znesnadnil odhalení protiprávního jednání, a obžalovaný [příjmení] [příjmení] byl při svém jednání, konkrétně při tom, že se stal jednatelem společností MALCONERON, HAVENROCK a GRIKOSANOL, v nichž fakticky nevyvíjel žádnou obchodní činnost vyjma podepisování faktur předložených [jméno] [příjmení], o obchod se

zlatem, na němž se měl podílet, se blíže nezajímal, bankovní transakce prováděl na pokyn obžalovaného [jméno] [příjmení] a nepodával daňová přiznání, srozuměn s tím, že se tímto jednáním podílí jako tzv., „bílý kůň“ na úmyslném rozsáhlém krácení daně, a tohoto jednání se obžalovaný [příjmení] [příjmení] dopustil v konkrétně specifikovaných případech popsanych pod body 1) – 23) výroku rozsudku a obžalovaný [jméno] [příjmení] v konkrétně specifikovaných případech popsanych pod body 1) – 7), 9) – 13), 15) – 16), 18) – 22) výroku rozsudku,

jednak obžalovaní [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] (nyní již pravomocně odsouzený)

- v období od listopadu 2015 do září 2016, po předchozí vzájemné dohodě obžalovaného [jméno] [příjmení] s jeho bratrem [jméno] [příjmení], [datum narození], který v průběhu trestního řízení zemřel, učiněné se záměrem dosáhnout společným jednáním neoprávněného zisku zneužitím rozdílných režimů daně z přidané hodnoty, [jméno] [příjmení] jednající za společnost GoldenMasters s. r. o., IČO: 03987574 (dále též jen., „GoldenMasters“) prováděl účelové obchodní operace s ryzím zlatem a zlatými výrobky bez jakékoli ekonomické podstaty, založené na tom, že neodvede za tuto společnost DPH, byť tuto daň přizná, a to tak, že GoldenMasters nakupovala v řetězci obchodů od jiných společností v režimu přenesené daňové povinnosti ryzí zlato pořízené původně ze SRN, v některých případech toto zlato získala přímo od společnosti GBE, za niž jednal jako jednatel [jméno] [příjmení], zlato si nechávala za úplatu přepracovat od společnosti GBE na zlaté výrobky (kužely, hvězdy, slzy), a tyto výrobky následně již za cenu s DPH společnost G obratem opět prodávala většinou stejným společnostem, od nichž je předtím koupila (tyto společnosti si tedy fakticky pouze nechaly od společnosti GBE, fakturačně nicméně prostřednictvím společnosti G, z jimi dodaného zlata vyrobit zlatý výrobek), případně jiným společnostem, obžalovaný [jméno] [příjmení] jednající za společnost G zahrnoval prodej zlatých výrobků do přiznání k DPH, čímž vykazoval uskutečněná zdanitelná plnění na výstupu podle § 21 zákona č. 235/2004 Sb. o DPH, společnosti Kolibran s. r. o., IČO: 03991016 (dále též jen., „Kolibran“), za niž jednal obžalovaný [jméno] [příjmení], a Gold Investment s. r. o. (dále též jen., „[příjmení] [jméno]“), za niž jednal obžalovaný [jméno] [příjmení], mu jako kupující za tyto zlaté výrobky (až na dvě zálohové platby od Kolibranu v prosinci 2015 v celkové částce 27 500 euro) neplatily a vzájemné závazky a pohledávky byly až následně vypořádány započtením, společnost G v důsledku této skutečnosti i nevýhodnosti jí vykazovaných obchodů ani nedisponovala dostatečnými finančními prostředky potřebnými na úhradu DPH a tuto daň také neuhradila, což od počátku [jméno] [příjmení] a obžalovaný [jméno] [příjmení] neměli ani v úmyslu, obžalovaný [jméno] [příjmení] společnost GBE jako její jednatel v několika případech též zapojil přímo do řetězce společností, jež si zlato přeprodávaly, do tohoto řetězce zčásti zapojil též německou společnost G [jméno] [příjmení], se sídlem [adresa], SRN (dále též jen., „GBG“) kterou ovládal a vystupoval v ní jako osoba rozhodující o tom, které obchody budou uskutečněny, když tato společnost sice zpravidla nakupovala zlato až od společnosti, jejíž jednatel jednal v dobré víře a nevěděl o napojení na řetězec společností vytvořený za účelem zkrácení DPH, nicméně v několika případech též přímo od společností tvořících tento řetězec, a obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] byli při provádění obchodů jimi vedených společností přímo se společností G, případně při jejich dalším zapojení do vzniklého řetězce společností, které si zlato přeprodávaly, do něhož obžalovaný [jméno] [příjmení] zapojil i společnost DM imperium czech s. r. o., IČO: 04936604 (dále též jen., „DM imperium czech“), za niž též jednal, srozumění s tím, že se nejedná o řádné, ekonomicky zdůvodnitelné obchodní transakce, ale že se podílejí na řetězci obchodů, jehož smyslem je pouze podvodně zkrátit DPH a dalšími transakcemi toto zkrácení DPH zakrývat a činit obtížněji odhalitelným, a tohoto jednání se obžalovaný [jméno] [příjmení] dopustil v konkrétně specifikovaných případech popsanych pod body 24) – 26), 29) – 32), obžalovaný [jméno] [příjmení] v konkrétně specifikovaných případech popsanych pod body 24) – 27), 30) – 32) a

obžalovaný [jméno] [příjmení] v konkrétně specifikovaných případech popsaných pod body 26) – 32),

příčemž jednáními uvedenými pod body 1) – 23) se obžalovaný [příjmení] [příjmení] podílel na zkrácení daně v celkové výši 25 780 136 Kč a na vylákání nadměrného odpočtu daně ve výši 22 906 Kč,

jednáními uvedenými pod body 1) – 7), 9) – 13), 15) – 16), 18) – 22), 24) – 27) a 30) – 32) se obžalovaný [jméno] [příjmení] podílel na zkrácení daně v celkové výši 27 418 095 Kč a na vylákání nadměrného odpočtu daně ve výši 22 906 Kč,

jednáními uvedenými pod body 24) – 26), 29) – 32) se obžalovaný [jméno] [příjmení] podílel na zkrácení daně v celkové výši 2 977 106 Kč,

jednáními uvedenými pod body 26) – 32) se obžalovaný [jméno] [příjmení] podílel na zkrácení daně v celkové výši 2 770 407 Kč.

3. Nutno pro úplnost dodat, že napadeným rozsudkem rovněž byli obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěni další čtyři spoluobžalovaní a částečně pro další dílčí pokračující útoky, které byly předmětem obžaloby, byli zproštěni i obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kdy však zprošťující část rozsudku nebyla žádným z oprávněných odvolatelů napadena.

4. Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze řádně podali ve lhůtě předpokládané ustanovením § 248 odst. 1 tr. řádu odvolání jen obžalovaní [jméno] [příjmení], [příjmení] [příjmení]

a [jméno] [příjmení], která ve všech případech směřují do výroku o vině a trestu. Dne 13.5.2021 byla věc předložena Vrchnímu soudu v Praze k projednání podaných odvolání, přičemž v rámci veřejného zasedání, konaného dne 29.11.2021, Vrchní soud v Praze jako soud odvolací o podaných odvolání rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu z podnětu odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] a podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu z podnětu odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] napadený rozsudek zrušil ve výrocích o trestech jim uložených a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovanému [jméno] [příjmení] při nezměněném výroku o vině pokračujícím zvláště závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve znění účinném

do 30.6. 2016 za použití § 116 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, uložil podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 5 let s tím, že podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku jej pro výkon trestu zařadil do věznice s ostrahou, a dále podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních korporací na dobu 3 let, a obžalovanému [jméno] [příjmení] při nezměněném výroku o vině pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku za použití § 116 tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, uložil podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 2 let s tím, že podle § 81 odst.1 tr. zákoníku a § 82 odst.1 tr. zákoníku výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 5 let, jinak ponechal napadený rozsudek beze změn, a zároveň podle § 256 tr. řádu odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] zamítl. Posléze ale, k dovolání podaném obžalovaným [jméno] [příjmení] Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 11.4.2023, č.j. 6 Tdo 202/2023-9052 podle § 265k odst. 1, 2 tr. řádu ohledně tohoto obžalovaného a s přiměřeným užitím § 261 tr. řádu také ohledně obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29.11.2021, sp. zn. 3 To 45/2021, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 265l odst. 1 tr. řádu Vrchnímu soudu v Praze přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Nejvyšší soud ČR

v citovaném usnesení Vrchního soudu v Praze vytkl, že jako odvolací soud nerozhodoval (o podaných odvoláních) v jediném možném zákonném složení. Konstatoval, že složení senátu č. 3 (3 To)

v této věci odporovalo požadavkům, které klade judikatura na naplnění pojmu zákonného soudce. Tato skutečnost byla primárně podmíněna tím, že u odvolacího soudu v rozhodné době neexistoval takový rozvrh práce, který by vyhověl těmto požadavkům na transparentní, předvídatelný veřejnosti přístupný a na principu náhodnosti založený rozvrh práce, podle kterého nebude dán prostor pro možnou libovůli ze strany předsedy senátu (či jiných osob) či jiné formy zneužití.

5. Procesně se tedy věc vrátila do stavu před 29.11.2021. Ještě před tím, než mohl Vrchní soud v Praze přistoupit k opětovnému projednání podaných odvolání, bylo nutno ujasnit složení senátu 3 To, v jakém bude věc projednána, a to s ohledem na výtky, učiněné Nejvyšším soudem ČR ve shora citovaném usnesení. S ohledem na právní názor Nejvyššího soudu ČR u Vrchního soudu v Praze v době nápadu věci, tedy ke dni 13.5.2021, neexistoval takový rozvrh práce, který by vyhověl požadavkům na transparentní, předvídatelný veřejnosti přístupný a na principu náhodnosti založený rozvrh práce, podle kterého nebude dán prostor pro možnou libovůli ze strany předsedy senátu (či jiných osob) či jiné formy zneužití. Nicméně již tehdy platilo obecné pravidlo vyplývající z čl. 38 odst. 1 Listiny a na které Nejvyšší soud ČR upozornil, že za zákonné soudce lze považovat pouze ty konkrétní osoby, kterým byla věc prvotně přidělena. Aktuální rozvrh práce Vrchního soudu v Praze pak v čl. XI. sice stanoví, že obživlé věci, věci již rozhodované Vrchním soudem v Praze a znovu napadlé od soudu prvního stupně a věci napadlé k Vrchnímu soudu v Praze, které k datu změny rozvrhu práce nebyly skončeny, rozhoduje senát v původním složení; nelze-li přidělit věc senátu v jeho původním složení, nastupuje za chybějícího člena senátu soudce tohoto oddělení označený nejbližším písmenem podle abecedního pořadí, k aplikaci tohoto článku ale dle názoru Vrchního soudu v Praze dojít nemůže, jestliže původní složení senátu je zpochybněno. Ke dni 13.5.2021 byly členy senátu 3 To Mgr. Stanislav Králík, JUDr. Eva Brázdilová, JUDr. Jiří Hnilica, JUDr. Helena Kutzlerová a také JUDr. Hana Hrnčířová, byť fakticky působila již v jiném senátu (v senátě 3 To výhradně pouze pro dokončení jí dříve přidělených věcí, což bohužel nebylo výslovně vymezeno v tehdy platném rozvrhu práce). Aktuálně u Vrchního soudu v Praze přicházejí v úvahu z těchto pěti soudců nadále čtyři osoby, na které možno vztáhnout pravidlo, že jim byla věc prvotně přidělena (tedy že byly v době, kdy věc byla předložena nalézacím soudem k projednání odvolání, členy senátu

3 To), a to Mgr. Stanislav Králík, JUDr. Eva Brázdilová, JUDr. Helena Kutzlerová a JUDr. Hana Hrnčířová, když JUDr. Jiří Hnilica již u Vrchního soudu v Praze nepůsobí. Za této situace, kdy pro složení senátu není původní rozvrh práce akceptovatelný (tedy rozvrh práce platný v době, kdy byla věc předložena nalézacím soudem s podanými odvoláními), a ani aktuální rozvrh práce neobsahuje pravidlo, podle kterého by za této stávající velmi ojedinělé (patové) situace umožňoval sestavit tříčlenný senát ze čtyř zákonných soudců, nezbylo než věc předložit místopředsedovi Vrchního soudu v Praze k dalšímu postupu. Místopředseda Vrchního soudu v Praze následně dne 20.7.2023 rozhodl o opětovném zapsání věci do oddělení 3 To s tím, že složení senátu bude určováno pravidly podle aktuálního rozvrhu práce v okamžiku opětovného nápadu věci, tedy ke dni 20.7.2023. Na věc je tedy pohlíženo jako na věc nově napadlou. Ke dni 20.7.2023 byl senát 3 To složen ze soudců Mgr. Stanislav Králík, JUDr. Eva Brázdilová a Mgr. Robert Pacovský. V tomto složení také senát 3 To věc projednal v novém veřejném zasedání. O tomto složení senátu byly strany předem informovány, a to současně s vyrozuměním o veřejném zasedání, přičemž byly výslovně upozorněny na možnost vznést námitky vůči složení senátu. Námitky žádná ze stran nevzněsla, a to ani na počátku veřejného zasedání, kdy strany byly předsedou senátu na vznesení případných námitek výslovně dotázány. Za řádně vznesenou námitku vůči složení senátu pak nelze považovat konstatování obžalovaného [jméno] [příjmení] v písemném podání ze dne 18.10.2023,

že si procesní postup vznést námitku vyhrazuje na pozdější dobu (pokud dospěje k názoru, že odvolací soud nebyl v průběhu veřejného zasedání ve správném složení). Ostatně obhájce obžalovaného na počátku veřejného zasedání na výslovný dotaz předsedy senátu zdůraznil, že ani obhájce, ani obžalovaný [jméno] [příjmení] námitku proti složení senátu nevznáší.

6. Poté, kdy se Vrchní soud v Praze vypořádal s otázkou stran složení senátu, mohl věc projednat v nově nařízeném veřejném zasedání, které proběhlo, jak již bylo uvedeno, 23.10.2023.

7. [příjmení] [jméno] [příjmení], jak sám, tak prostřednictvím svého obhájce, v několika obsáhlých podáních s odůvodněním odvolání (často s opakovaným či totožným obsahem) namítá velkou řadu procesních vad v průběhu přípravného řízení i řízení před soudem prvního stupně, poukazuje na vady samotného rozsudku a jeho nepřezkoumatelnost, brojí proti nesprávnosti skutkových zjištění i právní kvalifikaci jeho jednání a rovněž tak proti nedůvodnosti a nepřiměřenosti uloženého trestu.

8. V odůvodnění odvolání ze dne 4.12.2020 podaném prostřednictvím obhájce obžalovaný namítá, že se žádný trestný čin zkrácení daně nestal a skutkové okolnosti uváděné v napadeném rozsudku jsou zavádějící a objektivní stránka není dána. Státní zástupce podle odvolatele nepředložil žádný přímý důkaz o tom, že by se měl spolu s dalšími obžalovanými dopustit toho, co je jim kladeno za vinu, kdy to nevyplývá ani proběhnutých výpovědí či provedených listin. Odsouzení považuje za vykonstruované, když každý z obžalovaných obchodoval sám za sebe a neporušoval tím evropskou směrnici ani zákon o DPH. Nebyla podle něho prokázána žádná dohoda se záměrem dosáhnout neoprávněného zisku a rozsudek je v tomto směru podle odvolatele neurčitý. Dále obžalovaný zpochybňuje skutkové závěry soudu o tom, že organizoval řetězové obchodní operace se zlatem, že tyto byly bez zjevné ekonomické podstaty s tím, že se jednalo o normální podnikání. Namítá účelové hodnocení okolnosti, že údajně [příjmení] [příjmení] nepodával daňová přiznání, účelové a nesourodé spojení faktur, které spolu ani chronologicky nesouvisí, dále, že znalci neměli k dispozici veškeré podstatné vstupní údaje či že mu nemůže být odpíráno ústavou zaručené právo na podnikání a jinou hospodářskou činnost. Rovněž poukazuje na pravomocné rozhodnutí správního soudu, který uvedl, že nejde o žádný účelový řetězec, kdy o normálním hospodářském působení podle něho svědčí i to, že obžalovaní nemají žádnou kriminální hospodářskou minulost a jedná se o řádné, slušné a poctivé občany. Napadený rozsudek podle odvolatele obsahuje vady týkající se nepřezkoumatelnosti, když neobsahuje detailní popisy skutkových okolností. Za nepochopitelné považuje to, že měl zneužít režim přenesené daňové povinnosti a zkrátit daň tím, že něco vyrobil., Směrnice č.6 EU“ a zákon o DPH podle něho nezakazuje, aby jednatel společnosti, pokud je to jedna osoba, nakoupila zboží a aby ho vykoupila zpět, když se změní podmínky na světovém trhu, když se změní jeho cena. Jedná se podle něho o běžnou praxi firem. Pokud v obchodních transakcích figuruje pět firem, nejedná se o společné zdanitelné plnění, protože to podle zákona neexistuje. Proto odvolatel ve svém podání ze dne 4. 12. 2020 navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a rozhodl o zproštění jeho viny, případně vrátil věc zpět soudu I. stupně pro procesní nebo jiné vady.

9. Obžalovaný [jméno] [příjmení] sám pak ve svém odvolání ze dne 8. 12. 2020 úvodem namítá, že rozsudek soudu prvního stupně je nezákonný a právně neplatný z důvodu, že předseda soudu (zjevně míněno předseda senátu) při vyhlášení rozsudku u hlavního líčení dne 31. 08. 2020 porušil náležitosti určené ustanovením § 128 odst. 2 (věta první) trestního řádu a ustanovení § 120 odst. 1 trestního řádu, když nepřednesl úvodní slova vyhlášení rozsudku jménem republiky a rovněž tak při vyhlášení absentovalo zákonné označení dne a místa vyhlášení rozsudku. Ačkoliv soud prvního stupně sice později v písemném vyjádření doplnil rozsudek o úvodní slova,, jménem republiky“ v písemném rozsudku podle ustanovení § 129 trestního řádu o vyhotovení rozsudku, toto již podle něho nezhojilo procesní vadu spočívající v pochybení u vyhlášení rozsudku ze dne 31. 08. 2020. Dále tento odvolatel namítá, že soud nepředložil fakticky k jeho

rukám žádné listinné důkazy, o které opírá své rozhodnutí, pouze v průběhu dokazování předestřel ústně čísla jednotlivých listinných důkazů, avšak fakticky tyto důkazy nebyly u hlavního líčení předloženy. Rovněž tak u hlavního líčení nebyly soudem obžalovanému předvedené žádné účetní sestavy na CD nosiči, a ani žádné vytištěné sestavy z účetnictví, ačkoliv soud tvrdí, že na základě tohoto byla vina prokázána. Soud se u hlavního líčení omezil pouze na přečtení čísla důkazu CD nosičů ve spisu a rovněž tak nepředvedl ani kamerové záznamy z místa jeho provozovny. Podle obžalovaného soud výslovně odmítl předložit mu listinné a další důkazy, aby se jako obžalovaný mohl vyjádřit ke všem listinným a elektronickým důkazům, které byly předmětem spisu, a to ačkoliv o to soud u hlavního líčení výslovně v jednací síni žádal. Soud pouze odkázal na nadbytečnost a nehospodárnost tohoto úkonu. Má tedy za to, že mu tak bylo soudem odepráno základní právo na obhajobu. Dále obžalovaný brojí proti tomu, že napadené rozhodnutí se podle něho opírá o nepřesné, zavádějící a mnohdy účelově klamavě vyličené skutečnosti, kdy soud nijak neprokázal, že by nevěrohodný, již v minulosti odsouzený spoluobžalovaný pan [příjmení] [příjmení], uvedl o svém podnikání pravdu ve své první výpovědi,

u podání vysvětlení, kde vypovídal jako svědek u policejního orgánu, a ve své další výpovědi u výslechu obžalovaného již před soudem prvního stupně. Soud podle něho založil své rozhodnutí na nepotvrzených domněnkách a chybné teorii o správnosti tvrzení jednoho osamoceného spoluobviněného, a to pana [jméno] [příjmení], kdy pravdivost jeho tvrzení vůbec neproověřil. Obžalovaný dále namítá, že soud prokazatelně nijak neproověřil ani různá tvrzení finanční správy a nekriticky se spolehl na jejich správnost, dále se nekriticky spolehl i na pouhá prokazatelně smyšlená tvrzení státního zástupce, z nichž si nakonec učinil chybný úsudek.

10. V doplnění odvolání ze dne 30.4.2021 pak odvolatel [jméno] [příjmení] podrobně rozvádí své námitky uplatněné v odvolání ze dne 8.12.2020, kdy upozorňuje na to, že jednotlivé faktury obchodních transakcí uvedených pod body 1) – 23) mezi společnostmi, za které jednal, v celé řadě případů vůbec fakturačně a ani jinak od společností odvolatele [obec] odměna a RMG ve skutečnosti nenavazují na společnosti, za které jednal obžalovaný jednatel [příjmení] [příjmení], přičemž návaznost nebyla před soudem u hlavního líčení prokázána žádným předvedeným a předloženým důkazem. Rovněž tak ani transakce označené pod body 24) – 32) podle něho nijak vzájemně fakturačně a ani jinak nenavazují na sebe ze společnosti GBE na společnost G, ani tabulky a žádné provedené důkazy nijak neprokazují tvrzené dodávky ryzího zlata od společnosti GBE do společnosti G, za kterou jednal jeho bratr. Žádné důkazy a tyto smyšlené tabulkové transakce uvedené v rozsudku podle něho neprokazují disponování zlata za ceny, které uvedl státní zástupce v obžalobě, neboť tyto dodávky zboží jsou ze strany žalobce pouze smyšlené, nestaly se tak, jak to popisuje obžaloba a rozsudek soudu prvního stupně a nelze tím ve skutečnosti vůbec prokázat údajnou ekonomicky neopodstatněnou činnost u jeho osoby. Ani ve znaleckém posudku z oboru ekonomie Ing. [jméno] [příjmení] není podle odvolatele prokázán prodej ryzího zlata či poskytnutí zlata za cenových podmínek uvedených v rozsudku, a to ze společnosti GBE a v žádném případě prodej zlata z GBE do GoldenMasters za cenu uvedenou v rozsudku. Dále odvolatel upozorňuje, že neodpovídá za obchodní činnost a ani tvorbu zisku u jiné společnosti, než jsou společnosti, za které jednal na základě jednatelství, nebo společnost Ha plus, kde jednal na základě udělené plné moci. Poukazuje také na to, že jeho obchodní podmínky nikdy nezahrnovaly společnou tvorbu zisku s jinými subjekty, ani žádnou společnou odpovědnost účastníků obchodu za úhradu daňových povinností některého z klientů, jeho společnosti jen předkládaly nebo rozhodovaly o předložených obchodních nabídkách, a to každý obchodní partner sám za sebe, a tím každý obchodní partner tvořil zisk nebo ztrátu dobrovolně sám na své riziko, a rovněž daňové povinnosti si každý klient musel sám za sebe plnit. Odběratelé pak nebyli povinni umístit technické zlato či jiné produkty drahých kovů do průmyslu, ale legálně mohli s výrobky volně na trhu obchodovat. Odvolatel odmítá, že by jednal za společnosti Ha, Malconeron, Grikosanol, za které jednal a rozhodoval jednatel [příjmení] [příjmení], či za GoldenMasters, za kterou jednal a

rozhodoval v předmětné době jednatel, jeho již zemřelý bratr. Soud tedy podle něho chybně určil, že případná nečinnost jeho osoby ve vztahu k nepodání daňových přiznání nebo neplacení daně osobou [jméno] [příjmení] za jeho společnosti má být trestným činem zkrácení daně u něho, když nemá žádnou zákonnou a ani smluvní povinnost, aby podával příslušná daňová přiznání, nebo platil daně za společnost obžalovaného jednatele [jméno] [příjmení] a zákon nenařizuje žádnou povinnost pro něho, a to ani v situaci, kdyby o skutečnosti nepodání daňových přiznání a neuhrazení daně věděl, přičemž upozorňuje i na to, že uvedené společnosti pana [příjmení] nebyly evidovány jako nespolehlivý plátce. Nelze mu proto připisovat za nepodání a neplacení daně

u společnosti Vá [příjmení] úmysl spáchat trestný čin zkrácení daně podle ust. § 15 trestního zákoníku ve vztahu k ust. § 240 trestního zákoníku, když soud prvního stupně ve skutečnosti fakticky ani nijak neprokázal, že by zorganizoval nebo se podílel zejména na nepodání daňových přiznání u společnosti Vá [příjmení]. Soud prvního stupně podle odvolatele neosvědčil, že by dal nějaké pokyny k činnosti u podpisu dokladů osobě obžalovaného [jméno] [příjmení], který byl legitimním jednatelem společností, za které jednal a každé obchodní rozhodnutí za jeho společnost je pouze dobrovolné a v plném rozsahu tento odpovídá za své rozhodnutí. Rovněž tak soud prvního stupně podle jeho názoru nijak neosvědčil, že by snad on sám nějak zasahoval do obchodních rozhodnutí u společnosti G, za kterou jednal jeho bratr. Není ani pravdou, že by za společnost GBE poskytl zlato a výrobu produktů pro společnost G bez zjevného ekonomického opodstatnění, když za výrobu jeho společnost inkasovala zisk a rovněž inkasovala zisk za pachtovní zapůjčení části zlata. Dále odvolatel namítá, že soud prvního stupně nepřihlédl při rozhodování o jeho vině k principu proporcionality trestní represe, kdy k postižení viny osob obžalovaných u nepodání daňových přiznání a neodvedení daně DPH postačuje užití jiného mírnějšího právního předpisu, a to užití ust. § 108a zákona o DPH, kdy jeho společnost, jakožto odběratel zboží od společnosti jednatele [jméno] [příjmení], se stane ručitelem za neuhrazenou daň DPH za dodavatelskou společnost. Nejedná se však o ztracení daně a ani zkrácení vyměřené výše daně, jako to chybně určil k jeho tíži soud prvního stupně v předmětném napadeném rozsudku. Dále odvolatel brojí tím, že žalobce ani soud prvního stupně u hlavního líčení nijak ve skutečnosti neprokázali u hlavního líčení svá shodná tvrzení o tom, že by obžalovaný [příjmení] [příjmení] měl pouze podepsat předložené doklady na jeho pokyn a nepředložili k uvedenému z místa činu žádný konkrétní důkaz, který by dokazoval jeho vinu. Soud se opírá pouze o vnitřně rozporuplnou obhajobu, kterou u výslechu v přípravném řízení uvedl [příjmení] [příjmení], přičemž následně před soudem tento obžalovaný své tvrzení znevěrohodnil. Soud pak také odmítl prověření všech skutečností, které uvedl vyslýchaný pan [příjmení] u hlavního líčení, jako je např. zmiňovaná porucha v přístupu [jméno] [příjmení] k datovým schránkám k podání daňových přiznání. V souvislosti s výpovědí obžalovaného [jméno] [příjmení] si odvolatel stěžuje, že soud prvního stupně si během výslechu tohoto obžalovaného nezákonně vynucoval odpověď na otázku, na níž tento odmítl odpovědět, a zcela nezákonným způsobem (v rozporu s ust. § 33 odst. 1 tr. řádu) pak umožnil, aby vyslýchaný po poradě s advokátkou odpověděl na soudem předem položenou otázku. Soud prvního stupně tak formoval nepřímým způsobem výpověď obžalovaného [jméno] [příjmení] tím, že vyslýchaného přesvědčoval, aby podal odpověď na otázku k rozdílu ve svých výpovědích a porušil tak ust. § 92 odst. 1 (věta druhá) trestního řádu a ust. § 92 odst. 4 (věta druhá) trestního řádu.

11. Obžalovaný [jméno] [příjmení] pak také namítá, že trestní řízení bylo zahájeno na základě živého tvrzení v trestním oznámení o tom, že podezření o trestném činu bylo zjištěné na základě ve skutečnosti neexistující daňové kontroly za březen 2014 a březen 2015 a na základě daňového řízení, které bylo správním soudem pravomocně uznané za nezákonné, a to s tím, že na podání trestního oznámení se soukromě domluvila úřední osoba p. Bc. [jméno] [příjmení] (která podle něho jednala v rozporu s ust. § 99 odst. 2 tr. řádu) z finančního úřadu s policejním důstojníkem mj. [příjmení]. To má podle něho dokazovat zinscenování nespravedlivého procesu, který má

odvést pozornost od nezákonného postupu finančního úřadu a zakrýt, že finanční úřad ponechal možného neplátce daně záměrně daň nepodávat po dobu několika let. Dále odvolatel tvrdí, že soud prvního stupně nikdy neosvědčil a neprokázal u hlavního líčení žádnými převedenými a odvolateli předloženými důkazy k nahlédnutí tvrzení státního zástupce uvedené v obžalobě o tom, že by obžalovaný pan [příjmení] [příjmení] skutečně nepodával po dobu několika let daňová přiznání za společnosti, za které jednal v pozici jednatele, přičemž odkazuje na to, že ani sám [příjmení] [příjmení] se v žádné ze svých výpovědí nedoznal, že by neučinil podání daňových přiznání a soud neosvědčil, že by pan [příjmení] předmětná daňová přiznání skutečně k finančnímu úřadu neodeslal, obzvláště když soud odmítl prozkoumat, zda u společností jednatele [jméno] [příjmení]

v předmětné době řádně fungovaly datové schránky (kdy její případnou nefunkčnost odvolatel označuje za skutečnou zábranu k podání daňových přiznání), přes které se odesílají elektronicky daňová přiznání, ani to, zda podání tento obžalovaný ve skutečnosti neučinil jiným způsobem. Dále tento odvolatel namítá, že nezneužil v žádném případě zákonem určené rozdílné režimy v účtování daně DPH, jak to tvrdí soud prvního stupně, neboť pohyb zboží podle zaúčtování sazeb daně skutečně proběhl, avšak soud nedovedl osvědčit, zda nenastala někde neúmyslná účetní chyba, kterou ani daňová poradkyně u svého výsledku zcela nevyloučila. Soud prvního stupně však vůbec ve skutečnosti podle něho nijak neosvědčil skutečný pohyb zboží, a tak nemůže tvrdit pravdivě v rozsudku, zda nastal daňový únik. Soud podle něho neprokázal a neosvědčil skutečnými předvedenými důkazy, že by předstíral pořízení slitiny technického zlata za společnosti Z odměna a RMG od společností obžalovaného jednatele [jméno] [příjmení], nebyl schopen předvést a ani předložit mu k nahlédnutí žádný existující a věrohodný důkaz, který by skutečně osvědčoval tvrzení státního zástupce o tom, že pan [příjmení] nerozhodoval za své společnosti a pouze podepisoval předložené doklady, když žádná osoba z trestního senátu nebyla přítomná ve skutečnosti jednání mezi jeho společnostmi a společnostmi obžalovaného [jméno] [příjmení], aby soud mohl bezpečně tvrdit, že došlo ze strany obžalovaného jednatele [jméno] [příjmení] pouze k podpisu dokumentů, že tento obžalovaný před podpisem nejednal řádně za svou společnost a nepodepisoval dokumenty na znak svého souhlasu s navrhovanou obchodní nabídkou, přičemž soud nijak ani neosvědčil, že by pan [příjmení] uvedl pravdu v přípravném řízení, jako to soud tvrdí v rozsudku. Dále obžalovaný [jméno] [příjmení] popisuje své domněnky o tom,

že výpověď [jméno] [příjmení] v přípravném řízení byla ovlivněna nátlakem vyšetřovatele, byla sestavená a formovaná jinou osobou (historka údajně vymyšlená obhájkyň V. [příjmení]), a nejedná se o názor vyslychaného, což podle něho dokládá i zcela jiný popis skutkových okolností u hlavního líčení. Poukazováno je rovněž na to, že nebyly předloženy žádné důkazy, že [příjmení] [příjmení] byl jakýmsi bílým koněm, že přenechal své společnosti do spravování a podnikání jeho osoby, důkazy, které by potvrzovaly verzi obžalovaného [jméno] [příjmení], kterou sám označuje za nelogickou a vnitřně rozporuplnou, a to s odkazem na tvrzení obžalovaného [příjmení], že nebyl nijak za podepisování dokladů odměňován a že by si v případě tvrzené dohody s ním pan [příjmení] jistě pravidelně kontroloval podání daňových přiznání a placení daně. Obžalovaný připomíná,

že [příjmení] [příjmení] podniká již delší dobu v Bratislavě jako živnostník a není tedy podle něho pravděpodobné, že by nedovedl provést podnikatelské rozhodnutí za svou společnost o obchodní nabídce, jeho nabídku odsouhlasit či zamítnout. Odvolatel dále opakuje a shrnuje, že neřídil společnosti obžalovaného [jméno] [příjmení], nikdy mu nedal žádný pokyn k podepsání dokladů, neměl žádnou povinnost tvořit zisk u svého dodavatele, [příjmení] [příjmení] dobrovolně přistoupil na obchodní podmínky jeho společností jako každý jiný nezávislý klient a tento nebyl osobou neschopnou podat daňové přiznání či zaplatit daň. Společnostem, za které jednal (odvolatel), vznikl nárok na odpočet DPH dle ustanovení § 72 odst.1 písm. a) a § 73 zák. č. 235/2004 Sb. K tvrzení obžalovaného [jméno] [příjmení], že právě on měl financovat nákup společností pro [jméno] [příjmení], obžalovaný podotýká, že není podporováno

žádným důkazem a poukazuje na to, že zprostředkovatel nákupu firmy pro obžalovaného pana [příjmení], [jméno] [příjmení], nebyl k hlavnímu líčení předvolán (aniž by to bylo soudem odůvodněno), ač tento v přípravném řízení v souvislosti s prodejem společnosti zmiňoval pouze osobu [jméno] [příjmení] s tím, že tento nákup společnosti sám osobně realizoval a poplatek osobně zaplatil. Stejně tak odvolatel sporuje tvrzení obžalovaného [příjmení], že mu měl poskytnout přístup k bankovnímu účtu v jedné ze svých společností s tím, že ani tato okolnost nebyla nijak prokázána. Naopak poukazuje na to, že ačkoliv [příjmení] [příjmení] v jedné ze svých výpovědí uvedl, že mu není známa společnost K, z bankovních informací je zřejmé, že měl pasivní náhled do bankovních účtů uvedené společnosti, ale i na to, že majitelem této společnosti je britská společnost MAN TRADE Ltd., jejíž název připomíná příjmení pana [jméno] [příjmení]. I to podle něho vyvrací tvrzení soudu prvního stupně, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] byl v postavení „bílého koně“. Obžalovaný rovněž poukazuje na to, že [příjmení] [příjmení] musel vědět, s kým jeho firmy obchodují, pokud věděl o jeho osobě, navštěvoval firmu svého odběratele, podepisoval s ním kontrakt a musel vidět, že na fakturách jsou jako odběratelé uvedeny jeho (odvolatelovy) společnosti. Odvolatel dále zpochybňuje tvrzení [jméno] [příjmení], že neměl z předmětného podnikání žádný příjem, kdy poukazuje na to, že pan [příjmení] disponoval s hotovostí, kterou pravidelně vybíral ze svých podnikatelských účtů. Za důkaz, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] byl podnikatelsky aktivní, pak označuje [příjmení] zprávu o likvidaci společnosti Ha, v níž je zmíněna jako přihlášený věřitel společnost G Parcel CZ, spol. s r.o., přičemž tuto zprávu předkládá přílohou svého odvolání jako důkaz. O tom, že [příjmení] [příjmení] své společnosti fakticky řídil, pak podle něho svědčí i skutečnost, že navštívil daňovou poradkyni Ing. [jméno] [příjmení], která vypovídala v přípravném řízení o tom, že jí pan [příjmení] [příjmení] přinesl do kanceláře účetní doklady k zaúčtování za své společnosti. Proto považuje za pochybení soudu prvního stupně to, že neměl snahu získat svědectví Ing. [jméno] [příjmení], která mohla rovněž odevzdat dokumenty od obžalovaného [jméno] [příjmení], kdy soud vůbec nevyzval obžalovaného [jméno] [příjmení], zda by svolil s výsledkem své daňové poradkyně Ing. [příjmení]. Stěžuje si rovněž na to, že soud prvního stupně jemu ani stranám nepředložil rozhodnutí Krajského soudu v Praze týkající se vyřízení jeho stížnosti na znalkyni [příjmení] [jméno] [příjmení]. Na druhé straně brojí proti tomu, že soud předložil u hlavního líčení („nezákonně předvedl“) odborné vyjádření, které policejní orgán, „pořídil“ od Puncovního úřadu a vyslovil nesouhlas s tím, že soud toto odborné vyjádření vyhodnotil jako odborné vyjádření osoby Ing. [ulice], ač se podle něho jednalo o odborné vyjádření Puncovního úřadu, který nemá k předmětu vyjádření (posouzení využití technických slitin) znalecké oprávnění a Ing. [příjmení] jej vyhotovil z titulu ředitele za Puncovní úřad ČR. Odvolatel pak ve shodném duchu zpochybnil i odbornou znalost svědka [příjmení] [jméno], bývalého zaměstnance inspekce Puncovního úřadu, a naopak vyzdvihl způsobilost soudního znalce z oboru hutnictví, svědka [příjmení] [jméno], a jeho znalecký posudek. Dále obžalovaný [jméno] [příjmení] nalézacímu soudu vytýká, že k jeho návrhu neprovedl výslechy zástupců německých odběratelů k potřebě zvyšování dodávek zboží, kdy tento tlak podle něho mohl mít dopad na společnost G, opakování dodávek, a to i za stavu, kdy všechny dodávky nebyly ještě uhrazené. Soud prvního stupně podle obžalovaného pochybil i tím, že v jeho prospěch nevzal v potaz důkaz, který předložil na svou obhajobu, a to e-mailovou komunikaci společnosti GBG se společností x LineBreak Safina a.s. ke zpracování a výkupu slitiny, v níž je uvedeno, že výtěžnost mědi není rentabilní a výkup by byl provedený pouze po rafinaci výkupem pouze zlata. Obžalovaný soudu vytýká, že zamítl také jeho návrh na výslech zástupců Safiny a Galmet Trade s.r.o., kteří by praxi na trhu s drahými kovy osvědčili.

12. Odvolatel rovněž upozorňuje na to, že fakturační případy uvedené v napadeném rozsudku vzájemně v řetězci nenavazují a nekorespondují, údaje o pohybu a použití zlata uvedené soudem se oproti reálné skutečnosti liší o stovky gramů zlata a finančně o celé statisíce korun, podle uvedené váhy ryzího zlata v poměru k obsahu zlata ve slitině nelze ani z fyzikálního hlediska uskutečnit podle ryzostí uvedených v rozsudku. Soud prvního stupně podle něho neosvědčil

žádným provedeným a předloženým důkazem, že kdyby původně spoluobžalovaný pan [jméno] [příjmení] v roce 2019 nezemřel, že by v budoucnu nebyl schopen, byť ve splátkách nebo po získání úvěru splatit vzniklý daňový dluh, neboť poslední lhůta k vymození neuhrazené daně podle zákona (dle daňového řádu) v tomto případě končí až v roce 2036. Odvolatel si stěžuje, že soud prvního stupně neosvědčil žádnými předvedenými důkazy, že by činil ve vztahu ke společnosti G nějaké ekonomicky neopodstatněné obchodní operace, když za společnosti GBE čá za zisk zapůjčil zlato společnosti G a učinil za zisk i výrobu produktů. Rovněž tak nebylo podle něho nijak ekonomicky neopodstatněné, když jím řízené recyklační společnosti vytvořily zisk pro německou recyklační společnost formou výkupu použitých zlatých výrobků od českých dodavatelů. Tvrzení soudu prvního stupně o údajně ekonomicky neopodstatněné činnosti pak odvolatel označuje za prokazatelně lživé. Dále odvolatel namítá, že soud prvního stupně u hlavního líčení neosvědčil žádnými důkazy, že platby nebo bankovní úhrady, o které se soud opírá, náleží právě k obchodním operacím, které byly předmětem obžaloby a byly aktuálně projednávány před soudem, neboť prováděl i přijímal platby k celé řadě obchodních transakcí, které nebyly vůbec předmětem obžaloby. Soud pak podle něho ve skutečnosti nepředložil u hlavního líčení žádné výpisy z účtů, žádné fakturace a ani žádné dodací listy, či jiné doklady, které měl podepsat on či obžalovaný jednatel [příjmení] [příjmení] a ani nijak neosvědčil, že by tyto doklady skutečně obžalovaní podepsali, jak je tvrzeno v napadeném rozsudku. Upozorňuje, že v rozsudku soud prvního stupně dokonce sám přiznává, že celou řadu dokladů nikdy neměl k dispozici, a proto se snaží dokazovat pouze za pomoci nějaké účetní knihy, kterou soud odmítl odvolateli předložit k nahlédnutí. Soud prvního stupně zároveň nijak neosvědčil, že by údaje v účetnictví nenesly chybu způsobenou účetní nebo v komunikaci s asistentkou jeho společnosti u zapisování fakturačních údajů, kdy by mu vznikl zákonný nárok na jejich opravu. Podle odvolatele soud nenahlížel objektivně a spravedlivě na skutečnost, že případný daňový únik aktivně zapříčinil právě nezákonný postup finančního úřadu, který ponechal bez povšimnutí neplnění si povinností vůči státu společnostmi obžalovaného pana [jméno] [příjmení].

13. V dalších částech svého odůvodnění odvolání obžalovaný [jméno] [příjmení] znovu opakuje a rozvíjí již shora zmíněné námitky k nezákonnému postupu správce daně i orgánů činných v trestním řízení, k absenci soudem tvrzeného přenosu zlata a jeho ceny ze společnosti GBE na společnost G, k nezákonnému postupu předsedy senátu při výslechu obžalovaného [příjmení] a nesprávnému hodnocení jeho výpovědí, upozorňuje na ustanovení § 160 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb. (daňový řád) s tím, že lhůta pro zaplacení, resp. vymození daně definitivně končí po 20ti letech (tedy až v roce 2035 2036) a nebylo podle něho prokázáno, že nezemřel-li by [jméno] [příjmení], nebyl by v budoucnu schopen ani ochoten nedoplatek na dani za svou společnost uhradit. Znovu vysvětluje ekonomický přínos a legitimitu jednání jeho společností s tím, že v tomto směru za činnost jeho dodavatelů a odběratelů nemůže nést odpovědnost, že neměl přehled o tom, jaká je konečná daňová povinnost u společností Vá [příjmení] či že neměl žádnou povinnost tvořit zisk u dodavatele. Kromě toho obžalovaný poukázal na to, že soud žádnými předloženými důkazy neosvědčil vlastní daňovou povinnost k faktickému odvodu DPH (po odečtení nároku na odpočet) u společností HAVENROCK, MALCONERON a GRIKOSANOL, když neměl k dispozici veškeré účetnictví a všechny účetní doklady, dále že soud neosvědčil, že [příjmení] [příjmení] činil svá rozhodnutí na základě jeho pokynů, že by měl vliv na stanovení nějaké neopodstatněné ceny u společnosti G, že soud nepodložil žádným existujícím důkazem údajnou fixaci ceny zlata s předstihem. Soud dle jeho názoru postavil jeho vinu na neověřené hypotéze o ekonomickém neopodstatnění obchodní činnosti u společnosti jeho bratra, ačkoliv pořízení ryzího zlata nákupy jsou v rozsudku smyšlené obžalobou a nebylo žádným důkazem prokázáno, že by společnost G skutečně pořídila zlato od společnosti GBE nebo že by zapůjčení zlata společností G činila částky uvedené v napadeném rozsudku. Soud tak rozhodl o jeho vině pouze na základě domněnky a pravděpodobnosti a neosvědčil ani to, že věděl o obchodních aktivitách svého bratra a jeho

cenových ujednáních s obchodními partnery. Dále odvolatel brojí proti tomu, že soud nepřednesl pochybnost o tom, že neprodal technické zlato do podniků v průmyslovém sektoru a neumožnil mu tak bránit se proti tomuto nařčení a důkazy k tomu doložit. Je však přesvědčený, že neměl povinnost prodávat zboží právě jen do průmyslového sektoru, nýbrž má zákonné právo u své společnosti tvořit zisk i způsobem prodeje zboží a služby výroby i společností mimo průmyslový prostor, které do produktů pouze investují své prostředky.

14. Dále obžalovaný [jméno] [příjmení] napadá tvrzení soudu prvního stupně, že by prodej zlata byl pro jeho společnosti výhodnější (po nákupu od společnosti pana [příjmení]) přímo do Německa, neboť by tak postrádal zisk z výroby, přepracování na výrobek a recyklace. Rovněž poukazuje na to, že by tak byly jím spravované společnosti zatíženy nadměrným odpočtem daně z nákupu, což by jednak nebylo hospodárné, jednak by to bylo riskantní (vzhledem k soudním sporům s finanční správou), neboť by nemuselo včas dojít k navrácení daně a došlo by tak k narušení cash-flow. Výhodnější tedy z ekonomického hlediska podle něho bylo prodat zboží v tuzemsku a u výkupu zlata německou recyklační společností CBG bylo výhodnější vykoupení zlata za částku nezatíženou českou daní DPH. Kromě toho obžalovaný poukazuje v případě obchodních transakcí pod body 1) -23) na nesrovnalosti (odporující fyzikálním možnostem) mezi váhou ryzího zlata údajně použitého k výrobě slitiny a procentuálním poměrem zlata ve slitině. V souvislosti s tím pak namítá, že soud neosvědčil ani pravost a váhu zlatých produktů, které předkládal u hlavního líčení, a vůbec, „nepředvedl“ další zajištěné hmotné věci, jako je stříbro a odvrty drahých kovů, které měly dokazovat, že jeho společnosti tvořili cenu nákupu a prodeje kombinovaně s jinými kovy. Stejně tak poukazuje na to, že soud prvního stupně nepředložil u hlavního líčení zajištěné finanční prostředky ve výši 3.600 Kč.

15. Odvolatel ve svém odůvodnění odvolání velmi podrobně a obsáhle rozebírá smysl podnikání jím ovládaných společností, tvorbu zisku z výroby produktů, recyklace kovu a výrobků či zapůjčení ryzího zlata a poptávku po jeho obchodních nabídkách a službách ze strany odběratelů, kdy konkrétně prezentuje tržby společností RMG a GBE související se službou spočívající v přepracování zlatého materiálu na technické zlato a další produkty (ve vztahu k útokům pod body 1) -23) napadeného rozsudku) a dále přdestírá svůj pohled na nesrovnalosti a dílčí nedostatky v popisu jednotlivých obchodních transakcí a jejich tvrzené ekonomické neopodstatněnosti, kdy sám ve všech případech poukazuje na absenci deklarace nákupu zlata společnostmi [jméno] [příjmení], absenci některých účetních dokladů, nedostatečnou specifikaci zboží (jako je např. obsah zlata ve slitině), vývoj ceny zlata na světovém trhu či nenávaznost transakcí a zpochybňuje možnost závěrů o neekonomičnosti obchodů a zjištění skutečného pohybu zlata. Stejně tak se obžalovaný ve svém odvolání podrobně věnuje údajným nedostatkům popisu útoku pod body 24) -32) napadeného rozsudku, kdy namítá především to, že soud nepředložil žádný důkaz k údajnému nabytí ryzího zlata společností G od společnosti GBE a že znalkyně přiřadila k domnělé obchodní operaci cenu zlata podle nákupu společnosti GBE od společnosti BEDRA, a to na místo, kde se to pro účely žalobce hodilo, aniž by bylo prokázáno, že společnost G skutečně nabyla zlato od společnosti GBE. Rovněž namítá, že nebyl stranám předložen samotný zápočet pohledávek, na základě něhož byli obžalovaní uznáni vinnými. Dále odvolatel podotýká, že není odpovědný za ekonomickou opodstatněnost obchodních operací u společnosti G, že v případech 24) -27) vyráběl ve společnosti GBE zcela legálně produkty ze zlata a inkasoval zisk za výrobu a v případech 28) -32) měl tržbu ze zapůjčení prostor výroby a know-how od společnosti G či že jako jednatel německé společnosti CBG určoval cenu výkupů podle aktuálních cen na světové burze. Není podle něho pravdou, že by společnost GBE prodala společnosti G ryzí zlato či poskytla toto zlato do dispozice za podmínek chybně určených v rozsudku, neboť společnost GBE zlato společnosti G zapůjčila v částečném množství, a to nikoli za cenu jeho pořízení, nýbrž s ohledem na množství zlata za cenu ke dni jeho navrácení, tedy cena zapůjčeného nebyla nikdy účtována. Ekonomickou výhodnost lze tak zjistit až v době vrácení zapůjčeného zlata na

pachtovní konto GBE, když cena zlata má denně jinou hodnotu, přičemž soud příslušné ceny v rozsudku neuvedl a nemohl tak podle něho hodnotit ekonomické opodstatnění transakce. Společnost GBE tak podle něho tržila zisk ze zapůjčení zlata a výroby produktů a není pravdou, že by o produkty nebyl zájem, o čemž podle odvolatele svědčí výpovědi svědků [příjmení] [příjmení], Mgr. [příjmení], Ing. [příjmení] a obžalovaného [příjmení]. V jiné části svého odvolání pak odvolatel poskytuje jakýsi seznam absentujících důkazů o dispozicích se zlatem k bodům 1) -23), resp. o tom, jakým způsobem zlato či slitinu nabyly společnosti Vá [příjmení], a rovněž k bodům 24) -32) upozorňuje na absenci důkazů o predisponování zlata mezi některými ze zájmových společností (zejména mezi GBE a GoldenMasters) s tím, že si orgány činné v trestním řízení v situaci důkazní nouze vymyslely a spojily ve skutečnosti smyšlené neexistující obchodní operace, které nikdy uvedeným způsobem mezi společnostmi GBE a GoldenMasters neproběhly. Kromě toho, že obžalovaný namítá absenci řádného provedení listinných důkazů, výpisů z účtů či důkazu o nepodání daňových přiznání ze strany společnosti Vá [příjmení], namítá i neprokázání získání a nepředložení účetních údajů ze zajištěné výpočetní techniky a vyhotovených znaleckých posudků. K tomu, že soud využíval i údaje účetních knih z CD (ve vztahu ke společnosti Z odměna), odvolatel namítá, že společnosti, v nichž byl jednatelem, v předmětné době nedisponovaly elektronickými podpisy, aby údaje v účetních knihách mohly dokazovat pravdivost dokumentů a osvědčovat podepsání dokladů panem [jméno] [příjmení].

16. [příjmení] pak obžalovaný svými námitkami napadá i samotnou obžalobu, a to at' již v souvislosti

s tvrzeními v ní uvedenými či v souvislosti s údajnou absencí zákonných náležitostí dle § 177 písm. c) tr. řádu, jako je místo a čas spáchání trestného činu. Obžaloba ani rozsudek pak podle něho neuvádí čas dvaceti úkonů, které měl obžalovaný [příjmení] [příjmení] na jeho pokyn učinit,

a proto se nemůže obviněním řádně bránit. Za procesní pochybení soudu prvního stupně považuje i to, že v souvislosti s doručením obžaloby nebyl podle § 196 odst. 2 písm. a), b), c), d) tr. řádu výslovně upozorněn na své právo k vyjádření se ke skutečnostem uvedeným v obžalobě a dotázán na zájem o uzavření dohody o vině a trestu.

17. Obžalovaný rovněž v odůvodnění svého odvolání namítá porušení ustanovení § 2 odst. 2 trestního řádu, § 2 odst. 12 trestního řádu, § 2 odst. 15 trestního řádu, § 213 odst. 1 trestního řádu, ústavního práva podle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a práva garantovaného čl. 6 odst. 2 Evropské Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, a to v souvislosti s tím, že ačkoliv mu u hlavního líčení nebyl předložen žádný rozsudek, kterým by byl spolu se svým bratrem uznán vinným (v souvislosti s [jméno] [příjmení]), soud nepravdivě a neoprávněně vytvořil svým tvrzením dojem kriminalizace jeho osoby a jeho bratra. Za porušení ústavně zaručených práv a dalších práv (vtělených do norem: § 2 odst. 6 trestního řádu, § 213 odst. 1 trestního řádu, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 1 Evropské Úmluvy o ochraně základních práv a svobod) obžalovaný označuje okolnost, že mu soud nepředestřel úvahu o tom, že zboží nebylo nikdy prodáno do průmyslového prostoru, čímž mu neumožnil tyto pochybnosti vyvrátit, když ani obžaloba neuváděla skutkové okolnosti tak, že by měl být vinný tím, že neprodal žádné technické zlato klientům průmyslového odvětví. Za chybu pak označuje i to, že jej soud nevyzval, aby doložil prodej technického zlata do průmyslového sektoru. Za porušení konkrétních ustanovení trestního řádu, Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod odvolatel považuje i další již shora i níže namítané vady řízení.

18. Obžalovaný totiž svým odvoláním napadá i zákonnost provedených domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor, jejich průběh i vady protokolů o tomto úkonu trestního řízení. Namítá, že protokol o domovních prohlídkách nekonkretizuje žádné konkrétní listinné důkazy,

o kterých obžaloba tvrdí, že měly být zajištěny, že nebylo osvědčeno, že by obsah spisu s listinnými důkazy skutečně odpovídal konkrétním listinám z domovních prohlídek a že byly získány zákonným způsobem. Za chybné pak odvolatel považuje vypořádání se s jeho námitkou o místní nepřislušnosti obvodního soudu, který rozhodoval o úkonech orgánů činných v přípravném řízení s tím, že podle ustanovení § 8 odst. 5 zák. č. 456/2011 Sb. a § 2 a přílohy vyhlášky Ministerstva financí o územních pracovištích č. 48/2021, se územní pracoviště pro Prahu 7 úřadu pro hl. m. Prahu nachází v sídle Finančního úřadu pro hl. m. a to v Městské části Praha 1. Za této situace rozhodl podle něho místně nepřislušný soud, a to Obvodní soud pro Prahu 6, když navíc ani kanceláře územního pracoviště pro Prahu 6 v městském obvodu Prahy 6, ale v městském obvodu Prahy 7. S ohledem na znění ustanovení § 18 odst. 1 tr. řádu, podle něhož řízení koná soud, v jehož obvodu byl trestný čin spáchán, podle něho rozhodl o úkonech policejního orgánu v přípravném řízení místně nepřislušný soudce Obvodního soudu pro Prahu 6, v důsledku čehož získání listinných důkazů z domovní prohlídky bylo v rozporu se zákonem a nemohou být použity k rozhodování soudu o vině obžalovaných. V souvislosti s tím pak obžalovaný namítá, že žádné usnesení Ústavního soudu soud prvního stupně nezavázalo k rozhodnutí o zákonnosti provedení domovních prohlídek. K závěru nalézacího soudu, že v předmětné době nebyly ještě aplikovatelné závěry pozdějšího nálezu Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/14, odvolatel vyjadřuje názor, že uvedený nálezn nijak neupravil dosavadní praxi, ale určil, že tato byla aplikována chybně a určil tak nezákonnost postupu orgánů činných v trestním řízení za celou dobu předcházející praxe, tedy vztahuje se i k době, kdy Obvodní soud pro Prahu 7 rozhodl o provedení domovních prohlídek. Za vadu v postupu soudu pak obžalovaný považuje to, že nebyl předem poučen o tom, že v rozhodnutí o určení jeho viny bude soud vycházet i z usnesení Ústavního soudu a že má právo k podání stížnosti k Evropskému soudu pro lidská práva. Za další vadu zakládající podle něho nezákonnost, „domovní“ prohlídka dne 15.6.2015 v prostoru kanceláře společnosti GOLDENBURG EUROPA GBE spol. s r.o. na adrese Ostrovského 253/3, 150 00 Praha 5 označuje obžalovaný to, že v souladu s § 85 odst.1 tr. řádu nebyla umožněna některému ze zaměstnanců společnosti účast u takové prohlídky, kdy zmiňuje, že zaměstnankyně [jméno] [příjmení] byla v té době v nedaleké budově na adrese Praha 5, Na Zatlane 10, další zaměstnankyně [jméno] [příjmení] pak byla přítomna na adrese Praha 9, Nademlejská 600/1 (v prostoru provozovny GBE) a další zaměstnanec se nacházel v místě svého bydliště na Praze 9.

19. Podle odvolatele pak měl soud prvního stupně při rozhodování o vině přihlídnout k nepřiměřeně dlouhé době trvání trestního řízení a k tomu, že byl postižen exekucí z důvodu nesplacených podnikatelských úvěrů, kde je avalistou, což označuje za příčinnou souvislost se zajištěním aktiv společnosti GBE policejním orgánem v roce 2015, když z důvodu zajištění veškerých aktiv jeho společností, zejména pak zlata a peněz německé společnosti, Komerční banka a.s. použila v soudním řízení proti společnosti GBE vlastní směnku od něho jako avala. Obžalovaný poukazuje i na to, že ačkoliv hmotné věci byly zajištěny (přes jeho žádosti o zrušení zajištění) po dobu šesti let, státní zástupce pro něho zcela nepochopitelně u hlavního líčení netrval na předvedení zajištěných důkazů, na což soud vůbec kriticky nezareagoval, a negativní až fatální dopad dlouhotrvajícího trestního řízení na jeho osobu nijak nezohlednil. Odvolatel rovněž brojí proti tomu, že soud zcela nedostatečně a nepřesně provedl dokazování obsahu údajů v zajištěném notebooku Apple MacBook, když u hlavního líčení předvedl pouze skelet nějakého počítače Apple, aniž by byly spuštěny programy, a aniž by mu byl počítač předložen k nahlédnutí. Soud tedy podle něho nijak neosvědčil, zda předvedený důkaz odpovídá počítači zajištěnému u jeho osoby dne 24. 11. 2016 a že údaje uložené v počítači byly uloženy jeho osobou a skutečně se jedná o údaje, které byly použity u vyhotovení znaleckých posudků z oboru ekonomiky a kybernetiky.

20. Za odepření práva na volbu advokáta k zastoupení u hlavního líčení pak obžalovaný považuje to, že mu soud neumožnil změnu obhájce, kterou soudu avizoval. Soud jej údajně včas a řádně

v souladu s ustanovením § 33 odst. 5 tr. řádu nepoučil o jeho právu na volbu obhájce s ohledem na zvyklosti a právní názor a praxi Městského soudu v Praze. Konkrétně brojí proti tomu, že poté, kdy vyjádřil úmysl zvolit si jiného než soudem ustanoveného obhájce a tento nový obhájce pro kolizi s jiným soudním jednáním požádal o odročení hlavního líčení, nebylo této žádosti vyhověno a hlavní líčení bylo provedeno za účasti advokáta původně přiděleného soudem. Jako další porušení trestního řádu a ústavních práv soudem prvního stupně obžalovaný označuje s odkazem na ustanovení § 184 odst.1 tr. řádu absenci objasnění příčin, které vedly k trestné činnosti nebo umožnily její spáchání s tím, že se soud odmítl zabývat skutečností, že finanční úřad fakticky umožnil, aby obžalovaný [příjmení] [příjmení] (pokud je tvrzení pravdivé) nepodal daňové přiznání za své společnosti, ačkoliv toto měl činit podle zákona každý měsíc po dobu několika let, což podle jeho názoru musela zajistě finanční správa zaznamenat. Odvolatel uvádí, že kdyby finanční úřad pracoval řádně a dle zákona, [příjmení] [příjmení] by nebyl schopen způsobit škodu v uvedeném rozsahu.

21. Za chybný pak odvolatel považuje uložený trest vyhoštění na dobu 10 let s odkazem na to, že v České republice trvale bydlí jeho syn [jméno] [jméno] [příjmení] se svou matkou [jméno] [příjmení], kdy uložení trestu vyhoštění by v jeho případě zkomplikovalo jeho styk se synem a poškozovalo ústavní práva dítěte ke styku se svým rodičem. V části odvolání týkající se údajně chybného uložení trestu (XXII.-XXIV.), se obžalovaný znovu obsáhle (opakováním již uvedeného) věnuje především důkazní situaci vztahující se k výroku o vině a podle něho vadného postupu nalézacího soudu. Relativně stručně pak i k výroku o trestu namítá podle jeho názoru nepřiměřenou délku trestního řízení, která jej měla poškodit po psychické i zdravotní stránce a zatížit závazky. Pod záštitou proporcionality trestní represe se domáhá aplikace § 12 odst. 2 tr. zákoníku s tím, že v jeho případě postačuje užití mírnějšího právního předpisu, a to ustanovení § 108a zákona o DPH (o ručení oprávněného příjemce), podle něhož jeho společnost finančně ručí za neodvedenou daň za svého dodavatele, tedy za společnosti jednatele [jméno] [příjmení]. Odvolatel pak brojí i proti uloženému trestu propadnutí věci, a to finančních prostředků ve výši 16.445 EUR s tím, že soud prvního stupně v rozhodnutí o propadnutí zajištěných hmotných věcí, jako náhrady za vzniklou škodu, zcela chybně a bez osvědčení dovozuje, že tyto mu náleží k volnému nakládání, jako by patřily jeho osobě. Poukazuje na to, že v předmětné době byl jednatelem německé společnosti GOLDENBURG [jméno] [příjmení] (která nebyla orgány činnými v trestním řízení vůbec obviněna, a tedy ani soudem odsouzena), jejímž majitelem však byla jiná osoba, paní [jméno] [příjmení] [jméno] nakládání s finančními prostředky společnosti GBG, které náležely do pokladny, podle něho rozhodoval skutečný vlastník společnosti, a to v rozsahu rozhodování valné hromady u německé právnické osoby, kdy takovým rozhodnutím byl jako statutář vázán a v předmětné době mu nebylo povoleno ze strany valné hromady společnosti GBG žádné nakládání s peněžními prostředky pro vlastní potřebu. Namítá, že soud neprovedl žádný existující důkaz, který by svědčil o pravdivosti jeho domněnky, že by mohl nakládat s prostředky ve výši 16.445 EUR, jako by mu patřily. V současné době má společnost věřitele a rovněž i nedoplatek vůči státnímu rozpočtu SRN, a tak vůbec nepřipadá v úvahu, že by jako jednatel mohl zákonnou formou použít předmětné zajištěné finanční prostředky k vlastnímu použití. Dále odvolatel podotýká, že soud prvního stupně navíc ani nijak nerozhodl o zajištěných hmotných věcech, a to peněžních prostředcích ve výši 3.600 Kč, které policejní orgán zajistil u domovních prohlídek dne 15. 6. 2015 v provozovně společnosti odvolatele na adrese Nademlejská 600/1, Praha 9. Rozhodnutí soudu prvního stupně o propadnutí hmotných věcí podle něho prokazatelně není spravedlivé.

22. Závěrem svého odůvodnění odvolání ze dne 30.4.2021 obžalovaný [jméno] [příjmení] navrhuje, aby soud druhého stupně rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc případně vrátil zpět k rozhodnutí soudu prvního stupně.

23. V dalším doplnění odvolání (podáním datovaným dnem 27.10.2021 doručeným Vrchnímu soudu v Praze dne 3.11.2021) obžalovaný [jméno] [příjmení] prostřednictvím svého obhájce

znovu

(v poněkud stručnější formě) opakuje již shora uvedené odvolací námitky s důrazem legalitu obchodních operací, na nevěrohodnost a rozporuplnost výpovědi spoluobžalovaného [jméno] [příjmení] a na to, že odvolatel se svojí případnou nečinností ve vztahu k nepodání daňových přiznání a nezaplacení daně u společností, kde nebyl jednatelem, nijak neprovinil vůči trestnímu zákoníku a samotná vědomost o nepodání daňových přiznání či existence nedoplatku na DPH u jiné společnosti nemůže být vůči němu vyhodnocena jako trestný čin zkrácení daně ve smyslu § 240 tr. zákoníku. Nad rámec již shora uvedeného, toto doplnění odvolání však obsahuje důkazní návrhy pro odvolací řízení, a to provedení konfrontace mezi odvolatelem a obžalovaným [jméno] [příjmení] dle § 104a tr. řádu z důvodu jejich rozdílných výpovědí, a dále, „nařízení“ provedení odborného psychologického posouzení psychického stavu u spoluobžalovaného [jméno] [příjmení] za účelem zjištění, zda byl v předmětné době schopen dostatečně chápat fungování obchodu a zda byl schopen logicky rozhodnout o předložených obchodních nabídkách. I v tomto případě je navrhováno, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena k rozhodnutí soudu prvního stupně.

24. V písemném podání Vrchnímu soudu v Praze doručeném obžalovaným [jméno] [příjmení] datovou schránkou dne 29.11.2021 tento odvolatel požaduje, aby odvolací soud za účelem prokázání ekonomického opodstatnění služeb jeho společnosti, „předvedl“ fakturace o přepracování a tavně, vyslechl nové svědky [jméno] [příjmení] (provozního objektu x LineBreak Atar s.r.o.), paní [příjmení] (vedoucí v objektu Atar) a [jméno] [příjmení] (majitele objektu x LineBreak Atar s.r.o.) za účelem prokázání, že [příjmení] [příjmení] zařídil u své společnosti dobrovolně a sám v objektu Atar s.r.o. na adrese [adresa], provozovnu pro výrobu a platil nájemné, což podle něho dokazuje, že pan [příjmení] [příjmení] sám za sebe a dobrovolně jednal a obchodoval za své společnosti. Dále odvolatel navrhl, aby odvolací soud, „předvedl“ důkaz tak, že spočítá součet váhy ryzího zlata z napadeného rozsudku a porovná tuto váhu se součtem váhy zlata, kterou obsahuje celkem předmětná slitina uvedená v rozsudku, čímž má být vyloučeno, že z vyobrazeného ryzího zlata by bylo možné vyrobit slitinu o obsahu zlata 30 a 32 %. Dále navrhl zajistit a, „převést“ u odvolacího řízení veškerou evidenci na podatelkách finančních úřadů, které přebírají fyzickou poštu, zda společnosti MALCONERON, GROKOSANOL a HAVENROCK skutečně nepodaly od roku 2013 do roku 2015 své daňové přiznání. Rovněž navrhl, „předvést“ jako důkaz účetnictví nebo účetní evidenci od posledně uvedených společností, a to za účelem zjištění výsledných výpočtů jejich vlastní daňové povinnosti. Stejně tak navrhl, „předvést“ účetnictví společnosti G za účelem zjištění, zda skutečně u této společnosti vznikla vlastní daňová povinnost, zda skutečně vznikl soudem tvrzený daňový nedoplatek (po skutečně správném odečtení daňových nákladových položek) a aby odvolací soud, „nařídil“ doplnit a napravit nedostatky ve znaleckém posudku z oboru, „ekonomie“ Ing. S. [příjmení], který uvádí pouze odhadované účetní položky bez skutečného podkladu, zejména k obchodu s ryzím zlatem mezi GBE a GoldenMasters. Dále žádá, aby byly předloženy výpisy z bankovních účtů za účelem prokázání, že bezhotovostní bankovní úhrady náležely k předmětným projednávaným obchodním operacím, a dále aby byl proveden skutečný důkaz, že [příjmení] [příjmení] pouze podepsal dokumenty na základě jeho pokynu a že [jméno] [příjmení] by nikdy v budoucnu neuhradil případně vzniklý daňový nedoplatek, kdyby v roce 2019 nezemřel. Nakonec odvolatel požaduje předložení všech listinných důkazů uvedených v napadeném rozsudku, což soud prvního stupně podle něho doposud neučinil.

25. Na shodných námitkách popsanych v předchozích odstavcích setrval obžalovaný [jméno] [příjmení]

i v dalších, následných podáních adresovaných Vrchnímu soudu v Praze, a to ze dne 15.10.2023 a 18.10.2023, kdy v zásadě opakuje shodné, již dříve vyslovené argumenty či podrobně glosuje odůvodnění napadeného rozsudku. Poslední podání, obsahující odvolací námitky obžalovaného [jméno] [příjmení], označené jako, „ve zkratce – dvacetero základních chyb rozsudku v posouzení

skutkových okolností“, bylo v písemné podobě založeno do spisu obhájcem obžalovaného během veřejného zasedání před Vrchním soudem v Praze (tedy 23.10.2023) a vyjma první výhrady (která v rámci odvolacích námitek nebyla uplatněna) doslova přečteno obhájcem jako odůvodnění podaného odvolání. Obžalovaný [jméno] [příjmení] své odvolací námítky vůči napadenému rozsudku vedle pochybení soudu prvního stupně, které spočívá v nepředložení listinných a elektronických důkazů v průběhu dokazování v hlavním líčení k nahlédnutí stranám, zejména obžalovanému, shrnuje následovně (převzato z písemného podání doslova): Před soudem nebylo prokázáno, že by firmy [jméno] [příjmení] nepodaly v průběhu tří let žádné daňové přiznání. Jediný důkaz (nepředložený) a to listinný důkaz vyjádření finančního úřadu sděluje, pouze, že zásilka daňových přiznání nebyla doručena, neexistuje tedy žádný důkaz, že by zásilky

s daňovým přiznáním [příjmení] [příjmení] (nebo jim pověřená osoba) opravdu neodeslali. Před soudem nebyly prověřovány okolnosti před tím, než měla zásilka být doručena k finančnímu úřadu. Nebylo dokázáno, že by listovní zásilky nevhodil pan [příjmení] například do poštovní schránky

s adresátem Finančního úřadu. A dokonce ani samotná obhajoba [jméno] [příjmení] nijak netvrdí, že by firmy, za které jednal [příjmení], neodeslaly nikdy daňové přiznání. [příjmení] [příjmení] v hlavním líčení uvedl, že mu nefungovaly datové schránky (kterými se podává elektronický daňový přiznání) přičemž uvedl že podání učinil jiným způsobem. Nebylo prokázáno, že by obžalovaný [jméno] [příjmení] věděl o tom, že [příjmení] [příjmení] nepodával daňová přiznání za své firmy. Nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrdily výpověď [jméno] [příjmení] z přípravného řízení, že své firmy poskytl k užívání [jméno] [příjmení]. Před soudem nebyl zjištěn žádný důkaz, který by tvrzení o pronájmu firem [jméno] [příjmení] panu [jméno] [příjmení] potvrdil. Chybné je zjištění soudu, že finanční úřad neobdržel daňová přiznání od společností HAVENROCK, MALCONERON a GRIKOSANOL. Listinný důkaz vyrozumění z finančního úřadu o tvrzení nepodání daňových přiznání je nedostačující, neboť finanční úřad by nečekal tři roky a určitě by učinil opatření, kdyby skutečně některý subjekt nepodával daňové přiznání na měsíční intervalu v trvání nejméně tří let. Soud prvního stupně tyto skutkové okolnosti dostatečně neprověřil. Soud prvního stupně zamítl návrh prověřit elektronickou poštu u [jméno] [příjmení], prověřit datové schránky, zda vůbec fungovaly, soud prvního stupně zamítl návrh obhajoby prověřit evidenci došlé pošty na podatelně u finančního úřadu. Nebylo prokázáno, že by docházelo k výrobě slitin podle popisu zjištění soudu v tabulkovém odůvodnění rozsudku. Váha ryzího zlata, kterou popisuje soud k výrobě slitin nekoresponduje (v otázce ryzosti) s obsahem zlata přítomného v jednotlivých slitinách. Na začátku odběratelských řetězců není návaznost faktur, a proto není prokázáno, že by obchody uvedené v obžalobě ke slitinám neměli ekonomické opodstatnění. Popis skutku v tabulkách na začátku odběratelského řetězce neodpovídá realitě. Naopak bylo dle názoru obžalovaného [příjmení] prokázáno, že jeho ekonomická činnost vedla k zisku z výroby produktů (v některých případech na začátku odběratelského řetězce) přičemž společnost GBE prokazatelně měla ekonomický zisk z recyklace (přepřepování) na konci odběratelského řetězce. Stanovení ceny za zboží na jednotlivých stupních odběratelského řetězce se ověřelo od vývoje ceny na světové komoditní burze, a to v jednotlivých stupních řetězce je cena odlišná, mnohdy nedává stanovení ceny na první pohled ani logiku. Ve skutečnosti však moment fixace ceny na začátku odběratelských řetězců se neshoduje s časovým momentem fixace ceny k výkupu na konci odběratelských řetězců. Z uvedeného důvodu nemohl obžalovaný [příjmení] vědět, jaká bude cena v případě výkupu od klienta na konci pomyslného odběratelského řetězce. Cena zlata se průběžně v průběhu dne měnila výrazně v průběhu několika minut. Chybné je proto tvrzení, že by [jméno] [příjmení], „vložil do odběratelského řetězce různé firmy a údajně se tak připravil o svůj zisk“. Cena zlata se mění v řádu minut, a nebylo prokázáno, že by jednotlivé nákupy a prodeje vznikly v jedné a té stejné minutě. Konec konců to i rozporovali před soudem pan [jméno] [příjmení]

a [jméno] [příjmení] jednatele Verttigo Investment. Jako dobrý příklad lze uvést, že prodeje rafinátu zlata z přepracování u společnosti B a [příjmení] [jméno] se odehrály v absolutně jiných časových úsecích nežli samotné nákupy ryzího zlata, nebo výkupy slitin v jednotlivých stupních odběratelského řetězce. Spis obsahuje jako důkaz výpisy z emailové komunikace mezi GBE, za kterou jednal a klienty B.I.B.S. a.s., a i případně mezi GBE a [příjmení] [jméno]. Ze spisu v emailové komunikaci jasně vyplývá, že smlouvání ceny za výkupy zlata a slitin docházelo v časové trase on-line průběžně, a nikoliv v jednu a tu samou chvíli, přičemž cena zlata se na světovém trhu neustále mění, a obchod je tedy závislý na určení ceny světovou burzou, s ohledem na možnosti trhu. Zjištění soudu prvního stupně, že k fixaci ceny došlo několik dnů předem, a proto [jméno] [příjmení] věděl o cenách na začátku, a i na konci odběratelského řetězce, je naprosto chybné. Cena zlata se mění po minutách každý den, a to i v den před fyzickým dodáním zboží ze zlata. Chybné je zjištění soudu, že by se důkazy, týkající se stanovení ceny zlata, odlišovaly od datumu fyzického dodání zlata a údaje uvedené v dokladech dodacích listů by tím prokazovaly skutečnou návaznost odběratelských řetězců. Například u transakce č. 1 (podle příloh spisu 35 a 36) je zřetelně vidět u dodacích listů u společnosti BEDRA k 7. měsíci 2013, že datum fixace ceny nenavazuje na datumy údajné tavby a výroby slitin. U transakcí uvedených v tabulkovém odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně k obchodům 24 až 32 je nutné uvést, že se obžalovaný [jméno] [příjmení], který jednal za společnost GBE, nepodílel ani na stanovení ceny u společnosti jeho bratra [jméno] (firmy GoldenMasters) a ani nebyl u výkupu zlata na konci odběratelského řetězce v Německu, jak to chybně zjistil soud prvního stupně. Obžalovaný [jméno] [příjmení] nebyl totiž jednatelem společnosti GBG v době od listopadu 2015 do října 2016. Pravděpodobné však je, že společnost G za kterou jednal bratr [jméno] [příjmení] z účetního hlediska technicky mylně vyúčtovala výrobu produktů, přičemž jeho účetní firma na toto neupozornila. Z odůvodnění v rozsudku totiž vyplývá, že odběratelé zboží od společnosti G dodávali pravidelně zlatý materiál k výrobě produktů z ryzího zlata pro společnost G, přičemž následně výrobky nakupovali zpět. Z uvedeného vyplývá, že subjekty správně účetně neměli ryzí zlato (v materiálu určeného k výrobě) účtovat do faktur a správně ani nemuseli vyznačit hodnotu ryzího zlata. GoldenMasters totiž byl dodavatel služby výroby, (případně zprostředkovatel výroby) a proto měl správně zdanit základní sazbou DPH pouze službu výroby {a nikoliv aj materiál dodaný k výrobě}. Následně v odběratelském řetězci se odběratelé drželi chybně vyúčtovaných hodnot ceny zlatého materiálu (určené u GoldenMasters k datumu přijetí objednávky) a chybně vyúčtované DPH. Je proto pochopitelné, že odběratelé společnosti G nechtěli již znovu platit za zlato, které již jednou vydali k výrobě výrobků, přičemž hodnotu materiálu ve skutečnosti již neměli správně uvádět a zejména zdaňovat v základní sazbě DPH, nýbrž (pokud už došlo k vyčíslení hodnoty materiálu určeného k výrobě) měl být zdaněn ve zvláštním režimu pro zlato podle § 92b zákona o DPH. Chybné je zjištění soudu prvního stupně, že by neexistovali jiní odběratelé, než byli obžalovaní, kteří by měli zájem na nákupu produktů. Před soudem totiž vystoupil jako svědek [příjmení] [jméno] [příjmení], který projevil zájem o investování do energetických záříčů, což je alternativa, kterou splňují ryzí výrobky v projednávaných obchodech, je proto pochopitelné, že na ten podnět se snažili do alternativy investovat a zkusit v roce 2015 a 2016 aj obžalovaní. U aplikace zákonné normy o přenosu daňové povinnosti u zlatého materiálu na odběratele, je tak výsledná hodnota vlastní daňové povinnosti u GoldenMasters ve výši kolem 13 tisíc Kč, namísto chybně uvedené hodnoty v milionech Kč, přičemž [jméno] [příjmení] uhradil 10 tisíc Kč. U obou případů, tak jak v tabulkách odběratelských řetězců uvádí soud prvního stupně ke slitinám pod čísly 1 až 23 a k produktům z ryzího zlata od 24 po 32, není skutečně prokázáný zdroj zboží na začátku odběratelských řetězců (jak je podrobně výše v bodech uvedeno). Ani v případě společnosti jednatele [jméno] [příjmení], a ani v případě společnosti G u jednatele [jméno] [příjmení] nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, které by prokázaly skutečný prokázáný nákup na začátku odběratelských řetězců, a ani skutečný zdroj materiálu k výrobě výrobků. V případě firem [jméno] [příjmení] nebylo prokázáno, že by skutečně vždy docházelo

k výrobě, jak to mylně zjistil soud prvního stupně. A z tohoto důvodu nebylo ani prokázáno, že by výše uvedené obchody neměly ekonomické opodstatnění. Platby vedené přes banku na podnikatelských účtech nepředstavují tedy pohyb plateb,, zpět na bankovní účet společnosti Ma Mazúra" od společnosti Vá [příjmení], jak chybně zjistil soud prvního stupně, ale uvedené platby představují systém fixace ceny zlata při poskytnutí zálohových úhrad. Cena se fixuje v momentu připsání na bankovní účet protistrany s ohledem k vývoji ceny zlata na světové burze v momentu připsání platby. [jméno] [příjmení] namítá, že soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku doslovná vnucuje zcela odlišné obchodní podmínky nežli ty podmínky, které byli mezi účastníky domluvené. Rovněž tak soud posoudil podmínky určené pachtovní smlouvou zcela odlišně, než uvádí pachtovní smlouva. Vystavení dokladů o provedení obchodu v kanceláři [jméno] [příjmení] za pomoci asistentky [jméno] [příjmení] není žádný důkaz o údajném řízení firem [jméno] [příjmení] ze strany [jméno] [příjmení]. Uvedený administrativní postup je v souladu s Evropskou směrnicí o vedení účetnictví, kdy odběratel může vystavit (a v zahraničí také vždy vystavuje) doklady k provedenému obchodu. Zákon o účetnictví ČR rovněž tak připouští, aby účetní doklady o obchodu vystavil odběratel, co bezpochyby společnost Ma [příjmení] i byla. Proto žádné vystavení dokladu o obchodu v kanceláři naprosto a zcela logicky nemůže prokazovat žádnou fiktivitu samotného provedení obchodu převodu vlastnického práva ke zboží. V hlavním líčení nebylo ani náznakem prokázáno, že by [příjmení] [příjmení], jako statutární orgán své firmy nepřistoupil k obchodním nabídkám odběratele firmy [jméno] [příjmení] uvedených ještě před podpisy dokladů v kanceláři. U společnosti Ma za kterou jednal [příjmení] [příjmení] bylo prokázáno, že faktury nevystavovala v kanceláři [jméno] [příjmení] asistentka [jméno] [příjmení], ale Ing. [jméno] [příjmení], daňová poradkyně společnosti Vá [příjmení], která v předmětném období, kdy vedla účetnictví a vystavovala faktury společnosti Ma byla povinná podávat i daňová přiznání a to podle dokladů, které její jednatel měl k dispozici. Rovněž tak před soudem nebylo prokázáno, co uvedl [příjmení] [příjmení] v přípravném řízení na svoji obhajobu. Řada důkazů, jako ověření jeho přístupu k bankovnímu účtu, kterým disponoval pouze on, či absence skutečné smlouvy o půjčce mezi panem [příjmení] a [jméno] [příjmení], případně důkaz o disponování hotovostí panem [příjmení], či jeho finanční tíseň, zcela vyvrací pravdivost jeho obhajoby. V rámci veřejného zasedání ústy svých obhájců obžalovaný [jméno] [příjmení] navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a zprostil obžalovaného obžaloby, alternativně, aby napadený rozsudek zrušil a přikázal k novému projednání ve věci, případně pokud by soud došel k závěru o vině u obžalovaného, aby zrušil napadený rozsudek v části o trestu a rozhodl o podstatném snížení toho trestu odnětí svobody, a aby nebyl uložen trest vyhoštění.

26. Pokud se jedná o odvolatele [jméno] [příjmení], tento v odůvodnění svého odvolání podaného prostřednictvím obhájkyne vyjadřuje nesouhlas s hodnocením provedených důkazů toliko k jeho tíži a nedostatečným vypořádáním se s jeho postavením,, bílého koně“, s tím, že tak byl porušen princip presumpce neviny. Za nedostatečné a ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu neodpovídající pak označuje odůvodnění napadeného rozsudku, když v něm podle něho není pečlivě rozvedeno, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení všech důkazů, zejména při ukládání výše trestu, a na základě jakých úvah dospěl k rozdílu mezi jeho postavením a postavením zproštěných spoluobžalovaných. Dále tento odvolatel poukázal na to, že měl podávat daňová přiznání, podepisovat je a odesílat správci daně, přesto soud prvního stupně uzavřel, že za jeho společnosti jednal [jméno] [příjmení], a přitom se dostatečně nezabýval ani tím, zda (V. [příjmení]) podepisoval veškeré faktury, které měly být předmětem obchodních transakcí, zda k odeslání datových přiznání došlo z místa IP adresy obžalovaného či z místa bydliště spoluobžalovaného [jméno] [příjmení], tedy, kdo fakticky ovládal, řídil a jednal za jeho společnosti. Soud se podle něho tedy dostatečně nezaměřil na podíl jeho jednání, kdy byl fakticky,, bílým koněm“ a kdy bylo zneužito jeho tíživé ekonomické situace, jak plyne i z odůvodnění soudu. Dále tento obžalovaný ve svém odvolání připomíná, že tzv. své společnosti založil s vědomím, že budou sloužit pro účely podnikání s komoditami na trhu, na obchodování

se nijak nepodílel, z formální pozice jednatele udělil plnou moc, kterou však fakticky nikdy neměl ve své dispozici a nevěděl, že založené společnosti nevyvíjejí žádnou faktickou obchodní činnost. [příjmení] [jméno] [příjmení] podle odvolatele vždy veškeré své jednání prezentoval zcela důvěryhodně a přesvědčivě a neměl tak žádné důvody se minimálně domnívat, že jednání vykazuje známky trestné činnosti. V souvislosti s tím pak obžalovaný [příjmení] [příjmení] namítá absenci prokázání jeho úmyslu, byť nepřímého, s tím, že je třeba úmysl prokazovat z celého jednání, tedy v již samotném založení společností by musel přinejmenším vědět, že společnosti nebudou reálně obchodovat, musel by mít signály vzbuzující dojem, že dochází ke krácení daně. Společnosti však byly podle něho vybaveny administrativním a technickým aparátem, měly faktické sídlo, na jejich účtech docházelo k transakcím, z čehož dovozoval poctivý závěr svého působení ve funkci jednatele svých společností, přičemž odvolatel rovněž poukazuje na své rozumové schopnosti a možnosti rozpoznat protiprávní jednání. V neposlední řadě pak [příjmení] [příjmení] namítá, že ze své činnosti jednatele neměl žádný majetkový prospěch, neměl žádné benefity, žádné finanční ohodnocení, které by se dalo charakterizovat jako majetkový prospěch. Další námitka směřuje proti právnímu hodnocení skutkového stavu nalézacím soudem s tím, že se daného trestného jednání mohly dopustit samotné jeho společnosti, jichž bylo bez jeho vědomí použito ke spáchání trestné činnosti obžalovaným [jméno] [příjmení] dle ustanovení § 24 odst.1 písm. c) tr. zákoníku [příjmení] [příjmení] pak také v souvislosti se znaky skutkové podstaty trestného činu dle § 240 tr. zákoníku a skutkovými okolnostmi polemizuje, zda se v jeho případě nejednalo o skutkový omyl či zda se nejedná o trestný čin neodvedení daně dle § 241 tr. zákoníku. Nakonec obžalovaný [příjmení] Man brojí proti nepřiměřenosti uloženého trestu odnětí svobody, kdy namítá, že se soud dostatečně nevypořádal s délkou řízení a dobou, která od žalovaného skutku uplynula a poukazuje na své rodinné a pracovní poměry, tedy že déle než 12 let pracuje jako OSVČ v oboru dopravy s příjmem 700 EUR, má svůj legitimní příjem z této činnosti, plní vyživovací povinnosti ke svým třem nezletilým dětem a vede řádný život s maximální možnou obezřetností a pokorou, přičemž vyslovil lítost nad svojí mladickou nerozvážností a uvědomil si následky svého jednání již v přípravném řízení. Dožaduje se proto použitím § 58 tr. zákoníku snížení trestu pod dolní hranici trestní sazby, neboť má za to, že lze dosáhnout jeho nápravy i trestem kratšího trvání, případně trestem výchovným, např. peněžitým. Nakonec obžalovaný zdůraznil, že od počátku přípravného řízení vypovídal (dne 8.3.2017 údajně v intencích ustanovení § 178a odst. 3 tr. řádu před Městským státním zástupcem), spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, byť s odstupem času odlišně s drobnými rozpory, což bylo podle něho způsobeno délkou přípravného řízení. Závěrem svého odvolání obžalovaný [příjmení] [příjmení] navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a bylo rozhodnuto o jeho zproštění obžaloby dle § 226 písm. a) tr. řádu,

příp. aby bylo při nezměněném výroku o vině rozhodnuto o trestu v kratším trvání, a to jako trestu podmíněného s vyslovením probačního dohledu v kumulaci s trestem peněžitým a trestem zákazu činnosti statutárního orgánu na dobu neurčitou.

27. V rámci veřejného zasedání ústy své obhájkyň obžalovaný zopakoval, že soud prvního stupně v podstatě nedostatečně přihlédl, jakou mírou se obžalovaný [příjmení] [příjmení] zapojil do trestné činnosti, nedostatečně přihlédl k tomu, že od samého počátku věci spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, de facto i požádal policejní orgán a státního zástupce o tzv. „spolupracujícího obviněného“, nicméně také i byl přítomen při hlavních líčení. K výroku o uložení trestu má za to, že nastalo několik změn, původní odvolací rozhodnutí bylo zrušeno a od spáchání prvního skutku, ke kterému mělo dojít v červenci 2013, uběhlo podstatě 9–10 let, současně obžalovaný vede řádný život, má řádnou práci, pravidelný příjem, má rodinu, která je na něj finančně odkázána, ale nejen finančně, ekonomicky, ale i sociálně, kdy jeho 3 děti jsou řádnými studenty, studují vysoké školy, střední školy. Pokud by měl být uložen trest nepodmíněný, tak by to bylo trestem spíše pro jeho rodinu, pro děti, které si v podstatě takové odsouzení nezaslouží. Má za to, že by bylo na místě, aby Vrchní soud v Praze rozhodl o trestu za

použití § 58 odst. 1, 4 tr. zákoníku a uložil trest podmíněný, zejména za situace, kdy rozhodoval trestem souhrnným, a kdy již uložení souhrnného trestu nepřichází v úvahu. Dostatečně výchovným trestem by mohl být trest podmíněný, zákaz činnosti a peněžitý trest.

28. [příjmení] [jméno] [příjmení] své odvolání, podané prostřednictvím obhájkyne, ve vztahu k napadenému výroku i vině opírá především o absenci prokázání naplnění subjektivní stránky předmětného trestného činu v případě jeho osoby. Má za to, že zajištěné a provedené důkazy, zejména pak odposlechy a jím doložená SMS komunikace, potvrzují jeho obhajobu, že vykonával veškeré obchody v dobré víře a že byl vždy ujišťován, že obchody jsou zcela legální a vše probíhá dle platných předpisů. Neexistovalo podle něho nic, z čeho by mohl vyrozumět opak a být srozuměn s tím, že M. [příjmení] či kdokoliv jiný páchá trestnou činnost, na které by se měl jakkoliv podílet. Podle jeho názoru ani poukaz soudu na údajně neekonomické obchody (resp. část

z nich), nemůže na uvedené situaci ničeho změnit a rozhodně taková okolnost nemůže být důkazem o tom, že by pouze snad na základě toho měl být srozuměn s tím, že smyslem transakcí je dosáhnout neoprávněného obohacení na DPH, a to tím spíše, když nebylo ani prokázáno, že by se na takovém obohacení on sám jakkoliv podílel a zejména, že by vůbec o ekonomicky nevýhodných transakcích u ostatních korporací věděl (či alespoň mohl vědět). Za zcela shodnou pak považuje svou situaci jako v případě útoku, pro nějž byl obžaloby zproštěn. Podle obžalovaného [jméno] [příjmení] soud prvního stupně neuvedl jediný důkaz, z něhož by jeho srozumění s nelegální činností mělo vyplývat, naopak provedenými důkazy byla taková okolnost podle něho zcela vyvrácena. Dále obžalovaný namítá, že soud rovněž v napadeném rozhodnutí opomíjí, že pro jeho korporace byly transakce uvedené ve výročí rozsudku výdělečné a je zcela nerozhodné (i z hlediska podnikání), jaký zisk/ztrátu přinesly jiným korporacím a zda se mohly někomu jevit, „nesmyslně výdělečné“, neboť takový „výjev“ není relevantní pro uznání viny trestným činem. Nebylo ani prokázáno, že by o hospodářských výsledcích transakcí mezi jinými korporacemi věděl. Následně obžalovaný ve svém odvolání podrobně rekapituluje a popisuje průběh jednotlivých obchodů uvedených pod body 26) -32) rozsudku, což prokládá vlastní verzí a interpretací toho, jak obchody vnímal, jaké poznatky měl či spíše neměl o původu zboží a jeho následném osudu, vysvětlením způsobu úhrady zboží (zejména pak, pokud se jedná o zápočty a jejich důvody) a zafixování ceny na základě dohody s odběrateli, a podotýká, že na zakázkách mu nebylo nic podezřelého a neobvyklého, dále že [jméno] [příjmení] byl pro něho zpočátku (do dubna 2016, než jej informoval správce daně o tom, že jeho společnost G neplní své daňové povinnosti a neuhradil přiznanou DPH) důvěryhodnou osobou, neboť společnost G byla registrována k plátcovství DPH a evidována jako spolehlivý plátec. Nepředpokládal, že GoldenMasters jím dodávané zlaté investiční slitky či granulát použije k výrobě jiného zboží, naopak se domníval, že je [jméno] [příjmení] zobchodoval a jemu dodané zboží vyrobil z jiného zdroje zlata, které dle tvrzení S. [příjmení] měl. Dále obžalovaný [příjmení] upozorňuje, že v době obchodování s GoldenMasters neznal [jméno] [příjmení], nesetkal se s ním a nemohl tak být srozuměn s tím, že se podílí na podvodu s DPH. Zakázky pro něho byly vždy ziskové, řádně fakturované a přiznané do daňových přiznání, vždy se podle něho jednalo o vážně míněný obchod, který měl ekonomické opodstatnění, tedy zisk. Dále obžalovaný poukazuje na to, že v období, kdy odmítl obchodovat se [jméno] [příjmení], resp. jeho společností G, tedy v dubnu 2016, jej kontaktoval [jméno] [příjmení] (spoluobžalovaný), který mu nabídl dodej výrobků z ryzího zlata od společnosti K, kdy spolupráce započala 28.4.2016 poptávkou ryzího zlata ve formě granulátu, přičemž obžalovaný namítá, že neměl žádné povědomí o tom, že se [jméno] [příjmení] se [jméno] [příjmení] znají a obchodují spolu. Ani na zakázkách souvisejících se společností K mu nebylo nic podezřelého a jeho obchod byl ziskový. K podpoře svých tvrzení pak obžalovaný [jméno] [příjmení] v rámci svého odvolání doložil listinnou dokumentaci s tím, že navrhuje, aby byly v odvolacím řízení k důkazu provedeny. Jedná se o listinnou a fotografickou dokumentaci k obchodům mezi [příjmení] [jméno] a Gold Investment s.r.o. ze dne 9.8 a 15.8.2016 (v odvolání označeno jako přílohy č. 01-06), již

lze dle obžalovaného doložit, že princip zápočtů obžalovaný znal již z obchodování se společností BEDRA GmbH a pro tento způsob obchodů byl zcela běžný. Dále předložil e-mailovou komunikaci mezi ním a [jméno] [příjmení] ze dne 7.9.2016 (v odvolání označeno jako příloha č. 07) a ze dne 14.9.2016 (v odvolání označeno jako příloha č. 08), z níž má podle něho vyplývat jeho potvrzení dodávek slečně [příjmení] a žádost o potvrzení zafixované ceny, dále jemu doručenou SMS zprávu ze dne 15.9.2016 (v odvolání označeno jako příloha č. 09), což podle obžalovaného dokládá skutečnost, že předmětné zboží dne 15.9.2016 vzal paní [příjmení] (zastupující slečnu [příjmení]) do sídla společnosti G [jméno] [příjmení] v Drážďanech, k transakci však nedošlo a zboží tedy nabídl společnosti BEDRA, která nabídla cenu 1.001,45 Kč bez DPH a celá zakázka tak byla i přes problém s původním odběratelem zisková. Obžalovaný rovněž předložil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 12.10.2020, č.j. 38837/20/5300-22443-701226 (v odvolání označeno jako příloha č. 10), kterým byly zrušeny platební výměry finančního úřadu za zdaňovací období srpna a září 2016 vydané vůči jeho společnosti G Investment s tím, že je v nich konstatováno a uzavřeno, že nebyly prokázány skutečnosti svědčící o tom, že by obžalovaný věděl, resp. alespoň mohl či měl vědět, o svém možném zapojení se do podvodu na DPH a s tím, že toto rozhodnutí lze aplikovat i na další skutky uvedené v rozsudku pod body 26) -30) s ohledem na obdobné zdanitelné plnění a systém transakcí. Obžalovaný pak také jako důkaz předložil excelové tabulky k obchodování jím vedených společností se zlatem pro rok 2016 (v odvolání označeno jako přílohy č. 11 a 12), které si údajně vedl, aby měl jistotu, že jsou pro něho obchody ziskové a v souvislosti s nimi podotkl, že pokud jeho dodavatel prodával zboží se ztrátou, on o takové skutečnosti nevěděl a nic takového mu nebylo prokázáno, každý obchod vnímal jako samostatný a nevnímal spojitost mezi transakcí, kdy svému odběrateli dodal zlatý granulát a on následně dodal výrobek ze zlata, neboť to pro něho byly dvě zcela odlišné a samostatné transakce, ve chvíli, kdy zboží (granulát) předal svému odběrateli, neměl povědomí a odpovědnost za další osud tohoto zboží. Důvodně tak předpokládal (a z ničeho podle něho nevyplyvá opak), že odběratel mohl mít také zafixovanou cenu u svého odběratele tak, aby pro něj byl obchod ziskový. A zlatý výrobek, který mu následně prodal, mohl vyrobit z jakéhokoliv zlata, které nakoupil z jiného zdroje levněji, dříve či ho nabyl jiným způsobem za nižší cenu. Neviděl do transakcí svých odběratelů, ani dodavatelů, neměl přístup do jejich účetnictví a nikým mu nic ani sdělováno nebylo. Obžalovaný shrnuje, že konal veškeré obchody zcela vážně, o čemž podle něho svědčí i jeho pečlivost při uvedených transakcích a jejich dokumentaci, kdy právě jeho neznalosti a naprosté naivity evidentně někteří spoluobžalovaní zneužili a použili jej jako článek ve svých podvodných transakcích, o čemž v rozhodné době nevěděl a neexistovalo nic, na podkladě čeho by to mohl vědět. V žádném případě nevěděl o tom, že pro některé zapojené společnosti byly transakce zcela ztrátové a konané za jiným, dle rozsudku nelegálním účelem. Podle něho právě soudem popsaná ekonomická nesmyslnost (bod 275 rozsudku) právě vykazuje onu nezávislost (a jeho nevědomost) jeho společností na dodavateli i odběrateli, kdy oba subjekty odlišné od obžalovaného provedly pro sebe evidentně zcela nevýhodnou transakci (dle obsahu trestního spisu) tak, aby měl zájem do obchodní transakce vstoupit a zúčastnit se jí čili spoluobžalovaní jej tímto způsobem namotivovali za cenu svých „ztrát“ k tomu, aby jeho společnosti mohli zneužít ke svému obohacení, což v rozhodné době nevěděl. Jeho dobrou víru pak podle něho dokládá i skutečnost, že si na obchodování půjčil u Komerční banky několikrát milionové úvěry s avalováním blanco směnky na svou fyzickou osobu, což by neučinil, pokud by měl podezření na podvod s DPH a cítil jakékoliv riziko.

29. V rámci odvolacích námitek do výroku o trestu obžalovaný [jméno] [příjmení] upozornil na to, že uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody (tedy způsob jeho výkonu) soud prvního stupně odůvodnil pouze odkazem na předchozí odsouzení a běh zkušební lhůty, avšak usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 23.10.2020 pod sp. zn. 4 T 136/2015 bylo vysloveno, že se osvědčil (což obžalovaný doložil přílohou označenou č. 13) a je tedy nutné na něj hledět, jako by odsouzen nebyl. Zcela jednoznačně tak podle něho odpadl důvod, pro který prvoinstanční soud

přistoupil k uložení nepodmíněného trestu. Obžalovaný poukázal na to, že žije ve funkční rodině a s manželkou vychovává dvě dcery ve věku 3 a 4 roky, kdy pro jejich správný rozvoj a výchovu je otec nenahraditelný. Odnětí svobody by tedy bylo největším trestem nikoliv pro něho, ale zejména pro jeho rodinu a malé dcery, a výpadek jeho příjmu by rodině způsobil velké finanční a existenční problémy. Poukázal na to, že dlouhodobě a řádně pracuje na pozici vedoucího pobočky realitní kanceláře NEXT reality, kdy dokonce získal ocenění v prvním ročníku soutěže Realit'ák roku 2018.

30. Závěrem svého odvolání obžalovaný [jméno] [příjmení] navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31.8.2020, č. j. 56 T 2/2019 – 8216 ohledně jeho osoby zrušil a rozhodl tak, že se zprošťuje obžaloby. Alternativně pak, pro případ, že by odvolací soud nepřijal jeho odvolací námitky ohledně viny a nerozhodl by o zproštění obžaloby, navrhl, aby odvolací soud zvážil uložený trest a změnil napadený rozsudek ve výroku o trestu a uložil mu trest podmíněně odložený na přiměřenou zkušební lhůtu, případně i za současného uložení přiměřeného peněžitého trestu zohledňujícího jeho osobní a majetkové poměry a finanční možnosti.

31. V rámci veřejného zasedání ústy své obhájkyne obžalovaný uvedl, že si váží toho, jaký trest dostal od Vrchního soudu v Praze v původním odvolacím rozhodnutí, ale nastala situace, která pro něj není úplně příznivá, protože de facto už půl roku mu neběží zkušební doba původního podmíněného odsouzení a tímto se dostal do zhoršení svého postavení. Žádá tedy Vrchní soud v Praze, pokud bude ponechávat výrok o vině, aby zkrátil lhůtu podmíněného odsouzení přiměřeným způsobem, protože nezavinil nové projednávání. Nadto prokázal, že žije řádným životem a nedopouští se žádné trestné činnosti, má stabilní rodinné a pracovní zázemí. Proto navrhuje uložení shodného výchovného trestu jako v původním odvolacím rozhodnutí, ale s přiměřeně kratší zkušební dobou podmíněného odsouzení.

32. Státní zástupkyně u veřejného zasedání k odvoláním obžalovaných zopakovala, že je považuje za nedůvodná s tím, že shodné odvolací námitky zazněly v předchozím řízení před soudem prvního stupně a tento se s nimi v odůvodnění rozsudku dostatečně vypořádal a na základě provedení dokazování dospěl k přesvědčivému závěru o fiktivnosti a účelovosti prováděných obchodů se zlatem, jejichž smyslem bylo pouze zkrácení DPH. Stejně tak uložené tresty jsou podle státní zástupkyně přiměřené, odpovídají zákonným hlediskům, jsou v napadeném rozsudku podrobně odůvodněny a jsou zváženy jak přitěžující, tak polehčující okolnosti, ale i podíl jednotlivých obžalovaných na trestné činnosti. Státní zástupkyně neshledala žádný zákonný důvod pro jejich změnu a doplnění dokazování nenavrhovala.

33. Vrchní soud v Praze z podnětu odvolání podaných uvedenými obžalovanými opětovně přezkoumal napadený rozsudek z hlediska zákonnosti a odůvodněnosti výroků rozsudku, i z hlediska správnosti postupu řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku. Odvolací soud tedy v souladu s ustanovením § 254 tr. řádu přezkoumal výroky o vině i trestu v návaznosti na vady vytýkané v odvolání obžalovaných, přičemž k vadám odvoláními nevytýkaným mohl přihlížet jen potud, pokud měly vliv na správnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla odvolání podána.

34. Na základě tohoto přezkumu bylo opětovně shledáno, že Městský soud v Praze v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, jednal dle příslušných ustanovení trestního řádu, respektoval požadavky na řádný průběh spravedlivého procesu a na zachování práva obžalovaných na jejich obhajobu. Soud prvního stupně provedl v takto vedeném řízení úplné dokazování ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy v rozsahu potřebném a nutném pro náležité zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kdy byly provedeny stejně pečlivě důkazy shromážděné ve věci svědčící jak ve prospěch, tak i v neprospěch všech obžalovaných. V postupu nalézacího soudu zdejší soud tedy opětovně neshledal žádná zásadní pochybení, která by měla vliv na správnost a zákonnost jeho rozhodnutí poplatného okamžiku jeho vyhlášení.

35. Dokazování před soudem I. stupně bylo ukončeno poté, co byly provedeny všechny relevantní

a dostupné důkazy, které mohly k objasnění věci přispět. Pokud bylo navrhováno ze strany obhajoby opatření a provedení důkazů dalších, soud prvního stupně je zamítl jako nadbytečné a též takové své rozhodnutí dostatečným způsobem správně odůvodnil, kdy v daném případě není možno dospět k závěru o neprovedení neopominutelných důkazů. Následně po takto provedeném dokazování nalézací soud přistoupil ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu k vyhodnocení získaných důkazů, kdy tak činil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl ke zcela správným skutkovým i právním závěrům, které také vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, a to v rozsahu a způsobem předpokládaným ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu, přičemž v tomto směru je možno na závěry učiněné nalézacím soudem ve vztahu k vině obžalovaných zcela odkázat, neboť s těmito závěry se Vrchní soud v Praze zcela ztotožňuje a nelze jim v zásadě ničeho vytknout. Lze dodat, že Vrchnímu soudu v Praze jako soudu odvolacímu nepřisluší nahrazovat postup soudu prvního stupně podle § 2 odst. 6 tr. řádu, a za předpokladu, že úvahy nalézacího soudu v tomto směru vycházejí z úplného a nezkresleného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky, je v souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti řízení na soudu prvního stupně, před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvozoval patřičné závěry pro tvorbu skutkových zjištění. Odvolací soud je v tomto směru oprávněn korigovat skutková zjištění nalézacího soudu pouze v limitované míře na základě před ním provedeného dokazování ve smyslu § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu. Takové důvody však naznány nebyly. Dokazování bylo odvolacím soudem doplněno jen za účelem zákonného uložení trestu u obžalovaných [příjmení] a [příjmení] v souvislosti s okolnostmi, jež nastaly po vyhlášení rozsudku

či za účelem vypořádání některých námitek obžalovaných, aniž by bylo v důsledku tohoto postupu třeba jakkoli modifikovat skutkové závěry soudu prvního stupně a právní kvalifikaci jednání obžalovaných.

36. Soud prvního stupně v písemném vyhotovení rozsudku v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu vyložil, které důkazy vzal za podklad pro své rozhodnutí, které důkazy nemohl považovat za zcela věrohodné a jakými úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení trestního zákoníku v otázce viny i uložených trestů. Vrchní soud v Praze odůvodnění napadeného rozsudku (na rozdíl od obžalovaných) považuje za velmi precizně zpracované, dostatečně splňující všechny nároky na přezkoumatelnost rozhodnutí, za zcela přiléhavé a korespondující s provedenými důkazy a jejich významem pro posuzovanou věc. Úvahy soudu prvního stupně v tomto směru vycházejí z úplného a nezkresleného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky. Zcela dostatečně a náležitě s patřičnou koncentrací na podstatu jednání každého z obžalovaných, tedy i odvolatelů, se nalézací soud v napadeném rozsudku věnuje nejen zjištění skutkového děje, roli jednotlivých obžalovaných, motivy jejich jednání, ale i výši způsobené škody a okolnostem vztahujícím se k otázkám zavinění obžalovaných. Naprosto příkladně se pak soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s veškerou obhajobou obžalovaných, jejich vlastními verzemi skutkového děje při porovnání s poznatky ze zjištěných důkazů, i jejich procesními námitkami, které odvolatelé opakují i v rámci svých odvolání.

37. Takto správně zjištěný skutkový stav ve věci nalézací soud také řádně po právní stránce vyhodnotil, což vyústilo nejen v částečné zproštění obžaloby ve vztahu k některým dílčím útokům u dvou z odvolatelů ([jméno] [anonymizováno] a [jméno] [příjmení]) a v celém rozsahu u dalších spoluobžalovaných, ale i k uznání viny odvolatelů [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a spoluobžalovaného (dnes již pravomocně odsouzeného) [jméno] [příjmení], kdy soud následně ve vztahu k odsuzující části rozhodnutí podřadil jednání obžalovaných pod odpovídající ustanovení trestního zákoníku. Rovněž pak odsouzeným obžalovaným uložil tresty

specifikované ve výroku napadeného rozsudku, které tehdy, v době rozhodování nalézacím soudem, bylo možné všechny označit za souladné se zákonem, konkrétně s ustanoveními § 39 a násl. tr. zákoníku.

38. K odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] je třeba opětovně konstatovat, že se jedná především a ve valné části o opakování jeho obhajoby vztahující se k vyhodnocení skutkových okolností a o procesní námitky, s nimiž se již řádně vypořádal soud prvního stupně.

39. Pokud se jedná o úvodní odvolací námitku obžalovaného [jméno] [příjmení], k nezákonnosti a neplatnosti napadeného rozsudku z důvodu, že při vyhlášení rozsudku nebyla užita slova „Jménem republiky“, je na místě konstatovat, že toto jeho tvrzení neodpovídá skutečnosti, neboť ze zajištěného audiozáznamu hlavního líčení ze dne 31.8.2020 je zřejmé, že tato úvodní slova přednesena předsedou senátu byla, avšak vzhledem k tomu, že právě v tomto okamžiku osoby přítomné v jednací síni vstávaly, jsou tato slova hůře slyšitelná. Kromě toho, ani v případě, že by tato slova nezazněla, nejednalo by se o tak podstatnou vadu řízení, aby způsobovala nezákonnost, neplatnost či nesprávnost rozsudku, obzvláště pokud se nejedná o obsah samotného výroku rozsudku, ale toliko o úvodní slova požadovaná procesní normou.

40. Stejně tak je zcela irrelevantní hojně prosazovaná námitka obžalovaného [jméno] [příjmení] v tom směru, že trestní řízení bylo vedeno nezákonně, pokud k jeho zahájení došlo na základě živé informace správce daně o probíhající daňové kontrole a jakéhosi komplotu mezi pracovníci FÚ

a vyšetřovatele. Je třeba upozornit, že činnost policejního orgánu a prošetřování trestné činnosti nejsou nijak závislé na podání trestního oznámení či dokonce jeho obsahu, a kromě toho, předmětné trestní oznámení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 10 dne 10.6.2015 č.j. 4419701/15/2010-61561-109800 (č. l. 1), které není samo o sobě listinným důkazem, na jehož základě by bylo možné činit skutkové závěry, jak bude rozvedeno níže, nehovoří o daňové kontrole, ale o postupu k odstranění pochybností, což je jedna z forem daňového řízení.

41. Vrchní soud v Praze pak musí odmítnout i námitky odvolatele vztahující se k nezákonnosti domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor, ať již souvisejících s namítanou místní nepříslušností okresního soudu (podle obžalovaného Obvodního soudu pro Prahu 6) vydávajícího příkazy, neumožněním účasti zaměstnance společnosti GBE u jedné z prohlídek či spočívající v nedostatečné protokolaci zajištěných listin. Některými z těchto námitek se ke stížnostem [jméno] [příjmení] a jím ovládaných právnických osob již opakovaně zabýval i Ústavní soud, který všechny ústavní stížnosti odmítl jako zjevně neopodstatněné, na což v odstavci 317. odůvodnění napadeného rozsudku upozorňuje i Městský soud v Praze. Dále se v tomto odstavci soud prvního stupně sám zabývá a naprosto přiléhavě vypořádává s námitkou místní nepříslušnosti okresního soudu, jehož soudce vydal předmětné příkazy k prohlídkám, ale i námitkami absence předchozích výsledků vyžadovaných ustanovením § 84 tr. řádu, rovněž tak otázkou umožnění účasti osobě či zaměstnanci osoby, u níž se takový úkon koná, ve smyslu § 85 odst.1 tr. řádu, kdy na veškerou jeho argumentaci lze plně odkázat.

42. I odvolací soud musí poukázat na to, že v době realizace prohlídek jiných prostor byl obžalovaný [jméno] [příjmení] (jakožto jednatel společností, v jejichž prostorách byly prohlídky prováděny) nedosažitelný pro pobyt v zahraničí. Jak vyplývá ze shromážděného spisového materiálu, v případě prohlídky kanceláře společnosti GBE (uskutečněné dne 16.6.2015) na adrese [adresa], na níž poukazuje obžalovaný v souvislosti s neumožněním účasti zaměstnance při takové prohlídce ve svém odvolání, je třeba poznamenat, že existence těchto prostor využívaných uvedenou společností byla zjištěna právě až dne 16.6.2015 v rámci dalších úkonů vytěžením účetní Ing. [jméno] [příjmení]. Při této prohlídce, která z taktických důvodů nesnesla odkladu (pro hrozbu ztráty důležitých důkazů) a byla realizována bez předchozího příkazu v souladu s ustanovením § 83a odst.2 tr. řádu (s dodatečným vyžádáním a udělením souhlasu s prohlídkou

ze dne 17.6.2015), nebyla zastižena žádná osoba, u níž se prohlídka konala (když jednatel společnosti se nacházel v zahraničí) či již by bylo možné v souladu s ustanovením § 85 odst. 1 tr. řádu umožnit účast při prohlídce, když nebyl na místě přítomen ani žádný zaměstnanec uvedené společnosti. Za takové situace nelze za vadu v postupu policejního orgánu považovat okolnost, že tento sám nesháněl případné zaměstnance společnosti či nevyčkával, zda se některý ze zaměstnanců do kanceláře dostaví, jak si představuje obžalovaný. Takto extenzivní výklad § 85 odst. 1 tr. řádu by totiž popíral smysl tohoto úkonu, jehož cílem je bezodkladné zajištění důkazů bez možnosti zmaření tohoto zajištění ze strany podezřelých osob, což logicky vyžaduje jistou flexibilitu. Těžko si tak lze představit záměr zákonodárce poučovat o možnosti účasti při prohlídce jiných prostor všechny, tedy i nepřítomné zaměstnance dotčené osoby, kdy zejména v případě větších podniků, by poučování všech zaměstnanců bylo administrativně a časově tak náročné, že by k realizaci tohoto úkonu mohlo dojít až s dlouhým časovým odstupem (tedy i s možností vyzrazení úkonu a odstranění důkazů) či nemohlo dojít vůbec.

43. Pokud se jedná o názor obžalovaného [jméno] [příjmení] v tom směru, že při úvahách vztahujících se k posouzení místní příslušnosti soudu (a potažmo jeho soudce) k nařízení prohlídek je třeba aplikovat právní závěry vyjádřené v nálezů pléna Ústavního soudu ze dne 19.4.2016,

sp. zn. Pl. ÚS 4/2014, odvolací soud musí jen zopakovat, že se odvolatel mylí, neboť takový nálezn nemůže mít dle § 71 zák. č. 182/1993 Sb. retroaktivní účinek a rovněž v samotném citovaném nálezů na to Ústavní soud upozorňuje. Pokud tedy návrh na vydání příkazu k prohlídce jiných prostor a pozemků podával státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze, který je činný ve všech obvodech náležejících do působnosti tohoto státního zastupitelství, mohl svůj návrh podat u kteréhokoliv obvodního soudu v Praze, jak umožňuje ustanovení § 26 odst.1 tr. řádu.

44. Je však na místě připomenout, že v dané věci byla místní příslušnost soudu v přípravném řízení založena zcela souladně i s ustanovením § 18 odst. 1 tr. řádu u Obvodního soudu pro Prahu 7 (nikoli Obvodního soudu pro Prahu 6, jak obžalovaný nesprávně uvádí), když zpočátku byl za poškozeného důvodně považován Finanční úřad pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště Praha 6 (v souvislosti s nárokováním tzv. vratky nadměrného odpočtu DPH ze strany společnosti Goldenburg Europe GBE s.r.o.), které se nacházelo na adrese Praha 7, Kpt. Jaroše 100/7 (na což obžalovaný sám ve svém odvolání poukazuje), tedy v obvodu uvedeného obvodního (okresního) soudu, jenž napadené úkony v přípravném řízení na návrh státního zástupce prováděl, tedy předmětné příkazy k domovním prohlídkám a prohlídkám jiných prostor vydával. Rozhodně se tedy nejedná o žádnou zjevnou libovůli státního zástupce při výběru soudu, s nímž bude muset v rámci přípravného řízení do budoucna spolupracovat, nýbrž o naprosto logické a správné vyhodnocení tehdejší situace a určení místa činu s ohledem na dosavadní výsledky šetření policejního orgánu. Nerozhodně pak je i to, že skutek, pro který byla místní příslušnost založena, byl později v souvislosti s vývojem důkazní situace a upřesněním skutkových zjištění modifikován a rozšířen. Za nepřiléhavý a pro posouzení otázky místní příslušnosti soudu (s ohledem na již uvedené) nepodstatný lze pak označit i odkaz obžalovaného [jméno] [příjmení] na ustanovení § 8 odst. 5 zákona č. 456/2001 Sb. a § 2 a přílohy vyhlášky Ministerstva financí o územních pracovištích č. 48/2021 Sb. (míněno patrně č. 48/ 2012 Sb.), z nichž má podle něho vyplývat, že Územní pracoviště pro Prahu 6 na adrese Štěpánská 619, Praha 1 (v sídle Finančního úřadu pro hl. m. Prahu), když obžalovaný pomíjí nejen charakter a faktické umístění tohoto vnitřního útvaru (sekce) Finančního úřadu pro hl. m. Prahu, zejména pak související Organizační řád Finanční správy České republiky, kterým bylo mimo jiné Územní pracoviště pro Prahu 6 . V neposlední řadě je třeba podotknout, že obžalovaný v rozporu se skutečností namítá, že příkaz k prohlídkám vydával soudce Obvodního soudu pro Prahu 6, ač ze spisového materiálu vyplývá, že všechny příkazy i dodatečný souhlas vydávala soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 7 – Mgr. Iveta Postulková.

45. Podle odvolacího soudu pak nemohou obstát ani námitky obžalovaného [jméno] [příjmení] týkající se nedostatečné konkretizace listin zajištěných při prohlídkách. Lze obžalovanému sice přitakat, že v protokolech nebyla specifikace zajištěných listin a písemností precizně specifikována, avšak při uvedení pořadového čísla a evidenčního čísla obálky (pytle), do níž byly listiny při prohlídce vloženy a zapečetěny, při existenci fotografické dokumentace zajištěných důkazů a za situace, kdy bylo obžalovanému [jméno] [příjmení] policejním orgánem umožněno, aby

se ve dnech 1.- 7.7.2015 účastnil rozpečetění a soupisu zajištěného důkazního materiálu, čehož buď sám osobně využil, eventuálně se nechal na základě plné moci zastoupit pracovníkem advokátní kanceláře svého obhájce, kdy se tak minimálně některý z nich a dále i nezúčastněná osoba účastnili rozpečetění pytlů s důkazním materiálem zajištěným v rámci prohlídek, jeho zažurnalizování (rozdělení do očíslovaných svazků s očíslováním každé jednotlivé listiny) a kdy každý takto vytvořený přílohový svazek byl opatřen ověřenou pečetí policejního orgánu stvrzenou podpisem osoby zastupující právě M. [příjmení] (jak je dokumentováno na č. l. 6693-6702), nelze sdílet vyjádřené pochyby tohoto obžalovaného o tom, zda je obsah spisového materiálu tvořen právě listinami a věcnými důkazy zajištěnými při prohlídkách objektů spojených s ním a jeho podnikatelskou činností. Nutno dodat, že ani sám obžalovaný nekonkretizuje listiny či soubor listin, u nichž sporuje autenticitu, způsob či zdroj jejich zajištění. Lze tak shrnout, že žádné vady zakládající nezákonnost domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor a nepoužitelnost důkazů v jejich rámci zajištěných ani Vrchním soudem v Praze shledány nebyly.

46. Pokud pak obžalovaný [jméno] [příjmení] namítá, že mu soud prvního stupně v rámci hlavního líčení fakticky nepředložil žádné listinné důkazy, eventuálně důkazy zajištěné v elektronické podobě, čímž mu také znemožnil se k důkazům v souladu s § 214 tr. řádu vyjádřit, zdejší soud odkazuje na rozbor procesní situace a úvahy nalézacího soudu vyjádřené na stranách 129-131

(odst. 319.-325) napadeného rozsudku, s nimiž se zcela ztotožňuje. I odvolací soud musí připomenout, že předseda senátu všechny takové důkazy, které využíval v rámci meritorního rozhodnutí soudu, předložil u hlavního líčení postupem dle § 213 odst. 1 tr. řádu stranám k nahlédnutí, kdy v tomto okamžiku mohla kterákoliv strana požádat o fyzické prohlédnutí si listiny, a strany byly poučeny i o tom, že na jejich návrh je možné jimi zvolené listiny přečíst, eventuálně elektronické záznamy přehrát, čehož bylo v některých případech využito, a rovněž pak bylo přítomným obžalovaným umožněno se k předkládaným důkazům vyjádřit, kdy tohoto práva opětovně obžalovaní (včetně obžalovaného [příjmení]) využívali. Poté, co byla valná většina listinných důkazů, které se nalézací soud rozhodl ve věci provést, u hlavního líčení předložena k nahlédnutí a průběžně bylo obžalovaným umožňováno v případě potřeby do listin nahlédnout a vyjádřit se k nim, obžalovaný [jméno] [příjmení] (evidentně s vědomím, že dokazování se chýlí ke konci, což nepochybně odstartovalo jeho snahu o obstrukci) se teprve začal dožadovat toho, aby mu byl fyzicky předložen k nahlédnutí každý list (či strana) spisu, tedy dokonce i listiny, které nemají povahu listinného důkazu a nebyly jako takový důkaz ani prováděny, a to s tím, že hodlá každý list spisu rozporovat. Přestože mu bylo dostatečně a velmi trpělivě předsedou senátu vysvětlováno, že je možné mu vyhovět, pokud bude definovat listinné důkazy, do kterých chce nahlédnout a k nimž se chce vyjadřovat, obžalovaný zarytě a ve zcela nekonstruktivní diskuzi s předsedou senátu trval na tom, že chce vidět a rozporovat každý list s důrazem na to, aby se započalo listinou na č. l. 1, která nadto žádným důkazem není a provedena jako důkaz zcela po právu nebyla, pokud pro posouzení této trestní věci neměly okolnosti podání trestního oznámení žádný význam. V tomto směru lze odkázat nejen na ustanovení uvedená v hlavě páté trestního řádu, která se dokazováním zabývají, zejména pak na § 112 tr. řádu (podle něhož jsou listinnými důkazy takové listiny, které svým obsahem prokazují nebo vyvracejí dokazovanou skutečnost), ale také na dosavadní ustálenou soudní praxi při nahlížení na trestní oznámení a na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 18.9.2019 sp. zn. Tpjn 300 2019 (Rt 1/2019). V uvedeném stanovisku je

potvrzován právní názor, že trestní oznámení jako úkon podle trestního řádu činěný ještě před zahájením trestního řízení může být důkazním prostředkem toliko ke zjištění poznatků o předmětu důkazu, tedy jen ohledně samotných okolností, za nichž bylo toto oznámení podáno, např. kdy, kde, kdo, s kým, ohledně čeho je učinil apod., nikoli však ohledně skutečností v něm tvrzených (tj. ohledně vlastního obsahu tohoto oznámení), které je třeba dokazovat postupy výslovně stanovenými v hlavě páté trestního řádu. Za listinný důkaz však lze považovat přílohy připojené k takovému trestnímu oznámení a lze jimi tedy v trestním řízení provést důkaz podle § 213 tr. řádu. V uvedeném stanovisku je pamatováno i na výjimečné případy, kdy může být trestní oznámení důkazním prostředkem i z hlediska jeho vlastního obsahu (např. při projednávání trestného činu krivého obvinění).

47. Ani odvolací soud tedy shora popsané chování obžalovaného u hlavního líčení nemůže hodnotit jako realizaci práv na obhajobu, nýbrž jako zjevné obstrukční chování vedené snahou oddálit ukončení dokazování a tím i meritorní rozhodnutí a uložení případného trestu. To, že si obžalovaný fyzicky přímo při hlavním líčení každý z provedených a použitých listinných důkazů neprohlédl, nezakládá podstatnou vadu řízení a zkrácení práv obžalovaného, obzvláště pokud předseda senátu vyjádřil svou připravenost obžalovanému předložit listinné „důkazy“, které chce tzv. rozporovat, tedy umožnit mu do nich (i po jejich předešlém provedení) fakticky nahlédnout a nechat jej k takovému důkazu znovu vyjádřit, avšak samy demonstrovány projevy vůle obžalovaného takové následné kroky neumožňovaly. Navíc je třeba mít na zřeteli, že ze spisového materiálu vyplývá, že obžalovaný [jméno] [příjmení] celý spisový materiál (a to včetně elektronických nosičů) na konci přípravného řízení prostudoval, tedy fyzicky viděl, většinu listin a další účetní dokumentace pak sám dobře zná, když byly zajištěny v rámci prohlídek prostor jím a jeho společnostmi využívanými a sám řadu listinných důkazů na svou obhajobu v řízení před soudem předložil. Nálezací soud tedy žádným zásadním způsobem nepochybil, pokud na obstrukční jednání obžalovaného nepřistoupil a řídil se zásadou projednání věci bez zbytečných průtahů, hospodárnosti řízení, koncentrace na náležité zjištění trestné činnosti a na včasné a spravedlivé potrestání pachatelů s důrazem na zamezení jejich další trestné činnosti.

48. Pokud se jedná o shodné námitky obžalovaného [jméno] [příjmení] ve vztahu k důkazům uchovaným v elektronické podobě, jako jsou účetní knihy a jiné záznamy, výpisy z účtů, záznamy odposlechnů apod., pak i v takovém případě měl obžalovaný možnost navrhnout, aby konkrétní elektronická data a záznamy byly prostřednictvím technického zařízení přehrány v jednací síni, čehož při předkládání takového důkazu nevyužil. Vždy mu přitom bylo umožněno i vyjádření se k předloženým důkazům listinným i věcným (eventuálně elektronickým) ve smyslu § 214 tr. řádu, jak vyplývá z protokolů o hlavním líčení. Jak již bylo uvedeno, jeho neurčitá a všeobecná žádost v tomto směru učiněná až ex post při dokončování dokazování, byla zjevně pouhou snahou o protahování soudního řízení. Pokud pak obžalovaný brojí tím, že nebylo provedeno dokazování znaleckými posudky (resp. že mu při rozhodování využité znalecké posudky nebyly předloženy), odvolací soud musí upozornit, že trestní řád rozlišuje důkazní prostředek, kterým je znalecký posudek vyhotovený znalcem, výslech znalce či znalecký posudek ústavu (nyní rovněž znalecký posudek znalecké kanceláře) a nutno je také odlišovat znalecký posudek od odborného vyjádření. Rozdílný je pak způsob provedení takového důkazu. V tomto případě znalecké posudky z oboru ekonomiky, odvětví účetní evidence a dále z oboru kybernetiky, odvětví výpočetní techniky v přípravném řízení písemně vypracovali přibraní znalci (nikoli znalecký ústav či kancelář) a k jejich provedení u hlavního líčení došlo buď výslechy znalců ve smyslu § 108 tr. řádu (což platí i pro znalce JUDr. Ing. Josefa Bečváře, jehož znalecký posudek byl předložen jedním ze spoluobžalovaných) či postupem dle § 211 odst. 5 tr. řádu, tedy za souhlasu obžalovaných i státního zástupce přečtením znaleckého posudku a předložením jeho případné přílohy ve formě DVD, kdy obžalovaný [jméno] [příjmení], aniž by trval na přehrání dat uložených na DVD, využíval svého práva se k těmto důkazům vyjádřit a namítal nezákonnost získání důkazů ve formě elektronických dat s odkazem na nezákonnost prohlídek či z důvodu, že ke vstupu do

instalovaného softwaru Pohoda je podle něho zapotřebí, „příkazu k telekomunikačnímu odposlechu“, kdy tento jeho názor odvolací soud s ohledem na postup znalce při nalezení a exportu dat ze zajištěné výpočetní techniky nesdílí.

49. V kontextu těchto námitek je pak nutné vnímat i zcela novou námitku obžalovaného [jméno] [příjmení], uplatněnou až před novým veřejným zasedáním v souvislosti s nově zvoleným obhájcem, když namítl, že několikrát žádal o vyhotovení všech kopií CD, která jsou jako důkazní prostředky součástí vyšetřovacích spisů, ale bohužel mu nebyly všechny předloženy a dle sdělení soudu 1 CD chybí a 1 CD je poškozeno a nedá se otevřít. Obžalovaný se tak dle svých slov nemůže proti obvinění řádně bránit. Obhájce obžalovaného pak v rámci veřejného zasedání ovšem nebyl schopen konkretizovat, o jaké konkrétní CD se má jednat. Jak se Vrchní soud v Praze přesvědčil, jediné poškozené [příjmení], které je součástí spisového materiálu, se nachází na č. l. 1785 (svazek č. 6) a je přílohou přípisu Státního zastupitelství Stuttgart ze dne 29.3.2018 v rámci mezinárodní právní pomoci, a obsahuje v elektronické podobě některé listiny, které nedopatřením nebyly orgánům činným v přípravném řízení předány dříve. Tyto listiny jsou následně od č. l. 1789 vytištěny a obžalovanému tedy známy, neboť jsou součástí spisového materiálu již od přípravného řízení. Pokud jde o údajně chybějící CD, ani to nebyl obhájce obžalovaného schopen označit. Podle zjištění Vrchního soudu v Praze se ale mělo jednat o CD, obsahující zvukový záznam některého z hlavních líčení před nalézacím soudem. Technickou nemožností zajistit pro obžalovaného opětovnou kopii zvukového záznamu z hlavního líčení ale rozhodně nedošlo k jakémukoliv zkrácení na jeho právech obhajoby, nejedná se o důkaz. Obžalovaný nadto byl a je během celého trestního řízení řádně zastoupen obhájcem, který se samozřejmě mimo jiné všech hlavních líčení účastnil.

50. K dalším obdobným námitkám obžalovaného [jméno] [příjmení] vztahujícím se k tomu, že nalézací soud nedostatečně provedl dokazování obsahu údajů v zajištěném notebooku Apple MacBook, pokud u hlavního líčení, „předvedl“ pouze skelet nějakého počítače Apple, aniž by byly spuštěny programy, a aniž by mu byl počítač předložen k nahlédnutí, musí odvolací soud konstatovat,

že i toto jeho tvrzení je zavádějící. Ze spisového materiálu vyplývá, že u hlavního líčení konaného dne 17.8.2020 byl stranám k nahlédnutí předložen dle § 213 odst. 1 tr. řádu, „zajištěný počítač obžalovaného [jméno] [příjmení]“ (bez bližší protokolární specifikace). Jak vyplývá z příkazu k odnětí věci na č. l. 815 a protokolu o odnětí hmotné věci na č. l. 816, dne 24.11.2016 byl obžalovanému [jméno] [příjmení] podle § 79 tr. řádu kromě razítka a finanční hotovosti odňat notebook Apple zn. Mc S/N: C 17N4TUCG085. Totožný notebook (McBook Air, stříbrné barvy, sériové číslo C 17N4TUCG085) pak byl policejním orgánem předložen příbranému znalci z oboru kybernetiky Ing. Jířímu Bergrovi, jehož zadáním bylo zkopírování dat z tohoto počítače, obnovení smazaných dat a zpřístupnění dat souvisejících s vymezenými zájmovými společnostmi, jejich zástupci a předmětem podnikání –, „technické zlato“ pro potřeby trestního řízení, což znalec provedl, svůj postup zadokumentoval ve znaleckém posudku č. 952/68/ 2016 a jako přílohu připojil vyžadovaná extrahovaná data i fotodokumentaci předmětného notebooku. Není tedy žádného důvodu pochybovat o tom, že u hlavního líčení byl předložen notebook, jehož obsahem byla data získaná prostřednictvím znaleckého posudku z oboru kybernetiky. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 17.8.2020 (ale i referátu předsedy senátu na č. l. 7746) je rovněž zřejmé, že předseda senátu měl technicky zajištěno spuštění počítače a možnost přehrání dat z tohoto počítače pro případ, že obžalovaný o to projeví zájem, na což ho upozornil. Obžalovaný však odvětil, že není IT technik a že ponechává na úvaze předsedy senátu, jak ověří tvrzení žalobce o správnosti, „IT posudku“. Odvolací soud tedy v postupu soudu neshledal žádné pochybení zakládající zkrácení práva obžalovaného na obhajobu.

51. Lze tedy shrnout, že nalézací soud řádně provedl veškeré důkazy, k nimž při svém rozhodování přihlížel, a to ať již předložením důkazů dle § 213 odst. 1 tr. řádu stranám k nahlédnutí, pokud se jedná o listinné a věcné důkazy, eventuálně důkazy zajištěné v elektronické

formě (které byly v případě kvalifikované žádosti stran přečteny či přečteny v souladu s § 213 odst. 2 tr. řádu)

či výsledky obžalovaných, svědků a znalců, eventuálně při konsenzu stran přečtením (znalecké posudky, předešlé výpovědi a podaná vysvětlení svědků). Neopodstatněný je tak i návrh obžalovaného [jméno] [příjmení], aby odvolací soud předložil všechny listinné důkazy uvedené v napadeném rozsudku.

52. Ani námitky obžalovaného [jméno] [příjmení] vztahující se k tomu, že nalézací soud u hlavního líčení předložil jako listinný důkaz odborné vyjádření Ing. [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení], bývalých pracovníků Puncovního úřadu, kteří se nejen ve svých odborných vyjádřeních, ale i při výsledku před soudem, vyjadřovali k využitelnosti zlata nižší ryzosti, resp. jeho slitin, odvolací soud neakceptuje. Obžalovaný brojí tím, že sám Puncovní úřad, pod jehož hlavičkou ještě jako ředitel odboru Ing. [příjmení] odborné vyjádření zpracoval, nemá k posouzení využití technických slitin oprávnění. Na zpracovatele odborného vyjádření však nejsou zákonem kladeny takové formální nároky jako na znalce, jakožto zpracovatele znaleckého posudku, či na znalecký ústav. Ustanovení § 105 tr. řádu totiž vyžaduje přibrání znalce jen v případech, kdy je k objasnění skutečnosti důležité pro trestní řízení třeba odborných znalostí a pro složitost posuzované otázky není dostačující odborné vyjádření, přičemž o odborné vyjádření je možné požádat nejen osobu, která je podle zvláštního zákona zapsána v seznamu znalců, ale i fyzickou nebo právnickou osobu, která má potřebné předpoklady. Za takové osoby lze rozhodně označit ředitele odboru puncovního úřadu i osobu desítky let působící u tohoto úřadu v oblasti odborného technického dozoru a puncovní inspekce. Kromě toho otázka možné využitelnosti slitin zlata a dalšího kovu, k níž se vyjadřovali nejen Ing. [příjmení] a Ing. [příjmení], ale rovněž svědek [příjmení] [jméno] [jméno] (soudní znalec z oboru hutnictví, který pro společnost RMG v roce 2015 vyhotovoval znalecký posudek zabývající se definováním různých pojmů souvisejících s drahými kovy a jejich možnou využitelností) není sama o sobě nijak zásadní pro posouzení věci, jak se mylně obžalovaný [jméno] [příjmení] domnívá, a proto jsou irrelevantní jeho stížnosti nad tím, že mu nebylo umožněno prokázat, že se slitiny využívají v průmyslu či dokonce, že mu nebylo prokázáno, že s nimi takto jím vedené společnosti neobchodovaly. Předmětem této věci jsou totiž zmapované obchodní transakce a služby, které neměly s průmyslovou výrobou cokoli společného, nýbrž které pouze uměle a účelově (z daňových důvodů) prostřednictvím aktivit několika společností procházely procesem výkupu zlata, jeho zpracování a opětovného odprodeje za současného nepřiznání či neodvedení příslušné daně u jednoho z článků řetězce, a přitom odpočtu daně v jiném jeho článku. Pokud pak obžalovaný považuje za porušení svých práv okolnost, že mu soud nepředestřel svou úvahu o tom, že by měl být vinný tím, že neprodal žádné technické zlato do průmyslového prostoru, je třeba konstatovat, že obžalovaný rozhodně nebyl uznán vinným proto, že neprodával technické zlato do průmyslového prostoru a další dokazování v tomto směru je tak nadbytečné.

53. K dalším námitkám obžalovaného [jméno] [příjmení] spočívajícím v údajném odepření jeho práva na volbu advokáta v souvislosti s tím, že jej nalézací soud nepoučil podle § 33 odst.5 tr. řádu

o jeho právu na volbu obhájce a na zvyklosti a praxi Městského soudu v Praze, odvolací soud podotýká, že o svém právu zvolit si obhájce byl obžalovaný opakovaně poučován již v přípravném řízení (minimálně v usneseních o zahájení trestního stíhání a při svých výsledcích). Obhájce si také původně zvolil, když svému zvolenému obhájci vypověděl plnou moc a jiného si nezvolil, byl mu obhájce ustanoven soudcem v přípravném řízení a následně v průběhu řízení před soudem si místo ustanoveného obhájce zvolil obhájce nového. Rozhodně tedy nelze orgánům činným v trestním řízení vytýkat absenci poučení a příslušná znalost obžalovaného tohoto práva na volbu obhájce je osvědčena i jeho vlastním jednáním. Pokud obžalovaný nalézacímu soudu vytýká, že při hlavním líčení dne 6. a 7. 2. 2020 byl přes udělení plné moci Mgr. [příjmení] dne 4.2.2020 a přes svůj nesouhlas zastupován předešlým ustanoveným

obhájcem, pak se jednalo o postup zcela souladný s ustanovením § 37 odst. 2 tr. řádu a nikoli o zvyklost a jakousi excesivní praxi Městského soudu v Praze. Tedy ani tato námitka odvolatele není důvodná.

54. K tomu, že obžalovaný [jméno] [příjmení] brojí proti tomu, že mu nebyl předložen žádný rozsudek, kterým by byl v minulosti uznán vinným společně se svým bratrem v souvislosti s [jméno] [příjmení], jak soud podle něho nepravdivě prezentuje, je třeba uvést, že nalézací soud v napadeném rozhodnutí nepoukazuje na rozsudek odsuzující jeho osobu či osobu [jméno] [příjmení], nýbrž na řádně u hlavního líčení provedený listinný důkaz ve formě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10.2.2017, sp. zn. 3 T 2/2014, kterým byl pro trestnou činnost stejného charakteru odsouzen obžalovaný [příjmení] [příjmení], a to opět v souvislosti s vykazováním fiktivních obchodů se zlatem se společnostmi, za něž jednali obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Tímto poukazem na skutečnosti zjištěné v jiném trestním řízení nalézací soud nijak neporušil zásadu presumpce neviny, jen upozornil na další významné okolnosti činu žalovanému předcházející a zejména pak na okolnost přitěžující obžalovanému [jméno] [příjmení].

55. Obžalovaný [jméno] [příjmení] dále nalézacímu soudu vytýká, že se v rozporu s ustanovením § 184 odst. 1 tr. řádu náležitě nezaměřil na objasnění příčin, které vedly k trestné činnosti či její spáchání umožnily, tedy že tato příčina tkví v liknavém či dokonce cíleném jednání finančního úřadu, který po dobu několika let nechal [jméno] [příjmení] nepodávat daňová přiznání. Toto přenášení odpovědnosti na správce daně je neakceptovatelné, neboť odvolatel si musí být vědom toho, že povinnost DPH přiznat a odvést má ze zákona příslušný daňový subjekt a tento není vázán na žádné podněty ze strany správce daně. Jedinou příčinou vedoucí ke spáchání předmětného činu byla pohnutka obžalovaného [jméno] [příjmení] k dosažení maximalizace zisku z podnikání bez náležitého a zákonem daného daňového zatížení.

56. Nepřípadné jsou pak i námitky obžalovaného, že obžaloba ani rozsudek neobsahují zákonné náležitosti, jako je místo a čas spáchání trestného činu, neboť v těchto je definováno období páchání skutku (pokračující trestné činnosti), i konkrétní data a místa doručení předmětných daňových přiznání u jednotlivých útoků (tedy jednání, které naplňovalo podstatu skutku), a rozhodně není zapotřebí zjistit a uvádět čas pokynů obžalovaného [jméno] [příjmení] obžalovanému [jméno] [příjmení] (podle obžalovaného k dvaceti úkonům), neboť na samotném takovém aktu trestná činnost založena a závislá není.

57. Ani další vytýkané procesní pochybení nalézacího soudu spočívající podle odvolatele v tom, že nebyl spolu s doručením obžaloby podle § 196 odst. 2 písm. a), b), c), d) tr. řádu výslovně upozorněn na své právo vyjádřit se ke skutečnostem uvedeným v obžalobě a dotázán na zájem uzavřít se státním zástupcem dohodu o vině a trestu, není v tomto případě relevantní. Obžalovaný totiž zjevně přehlédl, že jím zmíněná ustanovení byla do trestního řádu zakotvena až s účinností od 1.10.2020, zatímco obžalobu obdržel již dne 8.4.2019 a rozsudek byl vyhlášen dne 31.8.2020. Navíc nutno poznamenat, že možnosti vyjádření se ke skutečnostem uvedeným v obžalobě se obžalovanému dostalo v rámci jeho výsledku a toto by se rozhodně případné dohodě o vině a trestu zdaleka nepřibližovalo.

58. Rovněž námitka obžalovaného [jméno] [příjmení] v tom směru, že vyvozování trestní odpovědnosti ve vztahu k neodvedené DPH u společnosti G je nedůvodným předjímáním budoucího vývoje, když nedoplatek mohl jednatel [jméno] [příjmení] uhradit nejpozději do doby 20 let s odkazem na ustanovení § 160 daňového řádu, je zcela lichá, a to nejen z důvodu správně zjištěného skutkového stavu věci, tedy dalších okolností činu, na jejichž základě byla dovozena subjektivní stránka trestného činu, ale i z důvodu, že v takovém případě, při vyčkávání naznačeného budoucího jednání pachatele, by nebylo možné daňové trestné činy vůbec stíhat pro

jejich promlčení. Kromě toho i u DPH platí obecné pravidlo, že daň je splatná poslední den lhůty pro podání daňového přiznání, přičemž ustanovení § 160 odst.5 daňového řádu nepojednává o splatnosti daně, nýbrž o prekluzivní lhůtě, v níž lze daň vybrat a vymáhat.

59. Stejně tak se odvolací soud neztotožňuje s námitkou odvolatele M. [příjmení], že soud prvního stupně měl správně přihlídnout k principu proporcionality (zjevně míněno spíše „subsidiarity“) trestní represe a měl upřednostnit postih dle § 108a odst.1 ZDPH (zjevně míněna spíše aplikace § 109 ZDPH), pokud společenská škodlivost jednání obžalovaného [jméno] [příjmení], rozsah, způsob provedení činu a důsledné vědomé organizování předmětné trestné činnosti žádným způsobem neodůvodňuje odklonění se od norem trestního zákoníku a upřednostnění odpovědnosti toliko podle předpisů daňových. Pokud se jedná o návrh obžalovaného

[jméno] [příjmení], aby odvolací soud provedl skutečný důkaz, že již zemřelý [jméno] [příjmení] by nikdy neuhradil vzniklý daňový nedoplatek, tento nedosahuje kvality konkrétního návrhu na doplnění dokazování a je zcela irrelevantní, neboť při vědomí celého kontextu způsobu podnikání obou zmíněných obžalovaných a jeho trestněprávních aspektů by případná úhrada daňového nedoplatku měla charakter toliko dodatečné náhrady škody bez vlivu na trestní odpovědnost. Na místě pak není ani názor obžalovaného, že soud prvního stupně měl při rozhodování o vině přihlídnout k podle něho nepřiměřeně dlouhé době trvání trestního řízení a k tomu, že údajně v důsledku zajištění veškerých aktiv jeho společností K banka v soudním řízení proti společnosti GBE uplatnila vlastní směnku, kterou avaloval a byl tak postižen exekucí. Tíže případného nepřiměřeně dlouhého trestního stíhání, které nalézací ani odvolací soud s ohledem na složitost a rozsah věci neshledal, se totiž může projevit toliko ve výroku o trestu, a zajištění zlata a finanční hotovosti podle obžalovaného náležejících německé společnosti mohlo těžko jakkoli ovlivnit majetkovou situaci české společnosti GBE. Nadto ani obžalovaným tvrzená příčinná souvislost nemá jakoukoliv potenci ovlivnit rozhodnutí o tom, zda obžalovaný předmětný trestný čin spáchal či nikoli.

60. K další procesní vadě namítané obžalovaným [příjmení] v tom směru, že nalézací soud neprovedl některé jím navržené důkazy, je třeba předeslat, že je ve výsostné pravomoci soudu posoudit, nakolik je provedení konkrétního důkazu pro objasnění věci přínosné a nutné, a pokud se pak se svým zamítavým stanoviskem řádně vypořádá v odůvodnění svého rozhodnutí, což se v daném případě stalo, nejedná se o důkazy opomenuté a nelze hovořit o zkrácení práva obžalovaného na obhajobu a vadu řízení či rozsudku, přičemž v tomto směru lze odkázat na velmi bohatou judikaturu, jak ze strany Nejvyššího soudu, tak ze strany Ústavního soudu. Soud prvního stupně přitom některé (nerealizované) návrhy obžalovaných na doplnění dokazování zamítl v souladu s postupem dle § 216 tr. řádu a v odůvodnění napadeného rozsudku tento svůj postup dostatečně a přesvědčivě odůvodnil, ve vztahu k návrhům obžalovaného [jméno] [příjmení] na straně 119-123 (v odst. 283.-292). S tímto postupem a úvahami nalézacího soudu se odvolací soud plně ztotožňuje a považuje za nadbytečné přesné a výstižné důvody pro neprovedení uvedených důkazů znovu opakovat. Již soudem prvního stupně tedy bylo správně vysvětleno, z jakého důvodu nebyly provedeny výsledky zástupců německých odběratelů a zástupců společnosti x LineBreak Safina a.s. a Galmet spol. s r.o. či jejich vyjádření (odst. č. 283 a 287). Logicky a správně se pak nalézací soud v napadeném rozsudku (odst. č. 291) vypořádává i s v odvolacím řízení znovu vzneseným požadavkem obžalovaného na doplnění a napravení nedostatků ve znaleckém posudku Ing. Soni Novákové, s významem či spíše irelevancí okolnosti spočívající v neexistenci či nezajištění podkladů o dodání zlata společností GBE společnosti G, s čímž odvolací soud souhlasí a neshledal tak důvod pro doplnění dokazování doplňkem předmětného znaleckého posudku. Nedůvodná je i námitka obžalovaného, že nalézací soud neprovedl dokazování rozhodnutím Krajského soudu v Praze ve věci jeho stížnosti na znalkyni Ing. Soňu Novákovou, když se nejedná o důkaz, který by mohl jakkoli objasnit předmětnou trestnou činnost.

61. Obžalovaný [jméno] [příjmení] brojí i proti tomu, že nebylo provedeno dokazování výsledky svědků [jméno] [příjmení] a Ing. [jméno] [příjmení]. Je tedy na místě upozornit, že žádný z účastníků trestního řízení výslech svědka [jméno] [příjmení] nenavrhoval, a pokud nalézací soud sám neshledal potřebu tohoto svědka předvolat a vyslechnout, odvolací soud to považuje za logické, neboť výpovědi této osoby by k žádnému dalšímu objasnění trestné činnosti nedošlo. V případě [jméno] [příjmení] se jedná o bývalého jednatele společností HAVENROCK s.r.o., MALCONERON s.r.o. a GRIKOSANOL s.r.o. a jednatele společnosti WEBSCO s.r.o., která obchodní podíly uvedených společností před [jméno] [příjmení] vlastnila a na tohoto převedla, jak vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku. Pokud i obžalovaný [příjmení] uvedl, že předmětné společnosti skutečně zakoupil, a to na popud obžalovaného [jméno] [příjmení], pak není důvodu tuto skutečnost dále výpovědi svědka ověřovat. Pro rozhodnutí ve věci je pak nepodstatné i to, z jakého zdroje pocházely finanční prostředky k nákupu uvedených společností, byť [příjmení] [příjmení] v přípravném řízení tvrdil, že mu je dal obžalovaný [jméno] [příjmení], který to popírá. Každopádně k vyjasnění tohoto zcela bezvýznamného rozporu by stejně výslech svědka [jméno] [příjmení] nevedl. To, z jakého důvodu nebylo vyhověno návrhu obžalovaného [jméno] [příjmení] na výslech svědkyně [příjmení] [jméno] [příjmení], nalézací soud v napadeném rozsudku vysvětlil, a to tím, že se jedná o nerealizovatelný důkaz z důvodu, že se na svědkyni vztahuje povinnost mlčenlivosti. Je třeba upřesnit, že Ing. [jméno] [příjmení], zapsaná v seznamu Komory daňových poradců České republiky, byla jednatelkou společnosti DAUFI Consulting s.r.o., se sídlem na adrese Ostrovského 253/3, 150 00 Praha 5 (což je adresa shodná s umístěním kanceláře společnosti GBE), která, jak vyplývá z jejího sdělení na výzvu policejního orgánu ze dne 31.10.2016 (č. l. 6399-6401), jímž odvolací soud provedl dokazování dle § 213 odst.1 tr. řádu, měla pro společnost MALCONERON s.r.o. na základě žádosti [jméno] [příjmení] o vedení účetnictví ze září 2014 (není uvedena forma žádosti) a dodaných podkladů (není uvedeno kým) vystavovat v říjnu až prosinci 2014 faktury za prodej zboží a zpracovat přiznání k DPH za září 2014. Poskytování služeb pro tuto firmu bylo podle sdělení ukončeno z důvodu neuhrazení faktur za dodané služby, nedodání podkladů pro zpracování účetnictví a daňových přiznání (přijaté faktury, bankovní výpisy, pokladniční doklady apod.). Z tohoto sdělení [jméno] [příjmení] za DAUFI Consulting s.r.o. pak vyplývá nejen to, že společností HAVENROCK a GRIKOSANOL své služby neposkytovali, avšak i to, že společnost (konkrétně osoba [jméno] [příjmení]) zpracovávala také účetnictví pro společnost GOLDENBURG EUROPE GBE, spol. s r.o. za rok 2010, 2011 a 2012, přičemž za tuto společnost jednala s panem [příjmení] a později s [jméno] [příjmení], kdy podklady byly předávány osobně, prostřednictvím recepce na adrese Ostrovského 253/3, Praha 5 nebo elektronicky prostřednictvím e-mailu, přičemž spolupráce s panem [příjmení] byla ukončena z jejich strany z obdobných důvodů jako spolupráce se společností MALCONERON. Lze sice dát odvolateli za pravdu, že se nalézací soud ani nepokusil získat stanovisko či dokonce prohlášení obžalovaného [jméno] [příjmení] (jakožto jednatele společnosti MALCONERON, která byla klientem Ing. [jméno] [příjmení], resp. její společnosti DAUFI Consulting s.r.o.) k prolomení zákonné povinnosti mlčenlivosti daňového poradce, resp. jejího zástupce, avšak při vědomí toho, že i přes zproštění mlčenlivosti klientem je daňový poradce povinen zachovat mlčenlivost, pokud je to v zájmu klienta, jak ukládá ustanovení § 6 odst. 9 zák. č. 523/1992 Sb., bylo by pro tuto potenciální svědkyni jistě profesně riskantní vypovídat ve věci, v níž je statutární zástupce jejího bývalého klienta trestně stíhán pro trestný čin spočívající v krácení DPH. Kromě toho to, jakým způsobem byla navázána spolupráce se společností MALCONERON (zda písemně či osobně), zda bylo fyzicky a o čem jednáno přímo s obžalovaným [příjmení], zda se jednání ve vztahu ke společnosti MALCONERON úč. někdo další (například [jméno] [příjmení]) a jakým způsobem Ing. [příjmení] dostávala podklady k fakturaci, není pro posouzení věci nezbytné bezpečně zjistit. [jméno] okolnosti, že Ing. [jméno] [příjmení] či její společnost byla původně daňovou poradkyní společnosti Ma [příjmení] a že společnost DAUFI Consulting sídlila na adrese, kde byly zjištěny i

kancelářské prostory využívané společností GBE, dostatečně vypovídají o tom, že volba této poradkyně či účetní pro společnost MALCONERON byla určena právě obžalovaným [jméno] [příjmení]. Ani sama okolnost, že obžalovaný [příjmení] měl podle obžalovaného [jméno] [příjmení] [jméno] [příjmení] osobně navštívit, pak rozhodně nedokládá, že [příjmení] [příjmení] své společnosti svébytně a fakticky řídil, jak tvrdí obžalovaný [jméno] [příjmení]. Nedokládá to ani [ulice] zpráva o likvidaci společnosti HAVENROCK s.r.o., kterou navrhl jako důkaz obžalovaný provést, neboť ani ve zprávě deklarovaná přihláška věřitele Geis Parcel CZ, spol. s r.o. (s pohledávkou v hodnotě necelých 15 tis. korun) nemá žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k faktickému řízení společnosti a jejích obchodů, či spíše předmětným fakturacím. Proto ani odvolací soud tento důkaz neprováděl a návrh na jeho provedení zamítl. Stejně tak odvolací soud nevyhověl návrhu obžalovaného [jméno] [příjmení] na provedení výslechu svědků [jméno] [příjmení], paní [příjmení] (křestní jméno neuvedeno) a [jméno] [příjmení], neboť okolnost, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] případně uzavřel za některou ze svých společností nájemní či podnájemní smlouvu k nebytovým prostorům v nemovitosti, kterou měly minimálně od roku 2014 v celém rozsahu od společnosti ATAR s.r.o. podnajatou společností RMG a GBE, jak vyplývá ze zajištěné smlouvy o podnájmu na č. l. 958-961, by nemohla objasnit a potvrdit, že obžalovaný [příjmení] sám jednal a obchodoval za své společnosti. Naopak by to spíše mohlo znovu potvrdit angažmá [jméno] [příjmení] ve společnosti Vá [příjmení].

Vliv obžalovaného [jméno] [příjmení] na společnosti Vá [příjmení] pak nijak nedevaluje ani odvolatelem zmíněný pasivní náhled spoluobžalovaného [jméno] [příjmení] do bankovních účtů společnosti K či okolnost, že společnost K byla vlastněna britskou společností MAN TRADE Ltd., naopak pokud obžalovaný [příjmení] si vztah ke společnosti K při svém výslechu neuvědomil, podporuje to tím spíše jeho postavení tzv. bílého koně, a naopak aktivity obžalovaného [jméno] [příjmení]. Pro posouzení vůdčích a vedlejších rolí ve společnostech obžalovaného [jméno] [příjmení] je pak nerozhodné i to, že [příjmení] [příjmení] vybíral z podnikatelských účtů svých společností hotovosti či že podle obžalovaného [jméno] [příjmení] musel [příjmení] [příjmení] vědět, s kým jeho firmy obchodují, když s ním podepisoval kontrakt, navštěvoval jeho firmu a na fakturách musel vidět, jací odběratelé jsou na fakturách uvedeni.

62. Pokud obžalovaný [jméno] [příjmení] původně navrhoval, aby byly v odvolacím řízení předloženy nespecifikované výpisy z nespecifikovaných bankovních účtů, lze těžko takovému návrhu vyhovět. Měl-li však obžalovaný na mysli některé výpisy z bankovních účtů, kterými se nalézací soud zabývá na straně 80 až 82 napadeného rozsudku, pak tyto již byly jako důkaz předloženy v řízení před soudem prvního stupně, a to postupem dle § 213 odst.1 tr. řádu a náležitě byly popsány i poznatky, na jejich základě učiněné, včetně připuštění toho, že ne vždy bylo možné konkrétní platby přiřadit ke konkrétní fakturaci, obzvláště pokud se jednalo o platby mezi společnostmi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] označené jako zálohy či předplatby. Čili žádost odvolatele, aby bylo prověřeno, že všechny uvedené úhrady náležely k projednávaným obchodním operacím, je za dané důkazní situace bezpředmětná. Je však pro posouzení věci nepodstatné to, zda k úhradám, byť simulovaným, mezi společnostmi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] vůbec docházelo, pokud útoky pod body 1) -23) spočívají ve vykazování fiktivních obchodů mezi nimi a uplatňování neoprávněných odpočtů za současného neodvedení daně z takových obchodů. Ani návrh odvolatele [jméno] [příjmení] na „předvedení důkazu“ tím, že odvolací soud spočítá a porovná váhy zobchodovaného zlata a slitiny, nelze akceptovat, neboť se nejedná o žádný důkazní návrh, nýbrž o jakýsi poukaz na nesrovnalost ve skutkových zjištěních, který však není opodstatněný, když z provedeného dokazování a poznatků z něho učiněných již nalézacím soudem je zjevné, že zajištěné faktury věrně, přesně a beze zbytku neodrážely skutečný stav dispozic se zlatem a jeho slitinami, čímž odvolací soud reaguje i další námitku odvolatele v tom směru, že fakturační případy uvedené v napadeném rozsudku vzájemně v řetězci nenavazují, nekorespondují a jsou z matematického a fyzikálního hlediska vyloučené, kdy

údaje

o pohybu a použití zlata se liší o stovky gramů, s čímž se nalézací soud rovněž vypořádal, jak bude uvedeno i níže.

63. Pokud obžalovaný [jméno] [příjmení] požadoval, aby odvolací soud provedl „skutečný“ důkaz svědčící o tom, že [příjmení] [příjmení] podepisoval dokumenty jen na základě jeho pokynu (kdy namátkou vyjmenovává blíže nespecifikované obrazové záznamy, prohlášení nezávislých svědků, odposlechy či dokonce vyžaduje osvědčení ve formě přítomnosti některého z orgánů činných v trestním řízení), pak se jednak opětovně jedná o zcela neurčitý, a tedy nerealizovatelný důkazní návrh. Navíc je třeba předeslat, že uvedená okolnost je prokazována výpovědí obžalovaného [jméno] [příjmení], jehož verze není osamocena, když vyhotovování faktur za společnost Vá [příjmení] na základě pokynu M. [příjmení] připustila i původně spoluobžalovaná (nyní již pravomocně zproštěná) [jméno] [příjmení] a fungování společnosti Vá [příjmení] dokládají i další zjištěné a nalézacím soudem popsané okolnosti.

64. Nebylo důvodu přisvědčit ani dalšímu návrhu odvolatele na zajištění a provedení důkazu veškerou evidenci na podatelkách finančních úřadů za účelem zjištění, zda společnosti Vá [příjmení] v letech 2013–2015 podaly daňová přiznání. Soudy mají totiž k dispozici sdělení finančních úřadů vyžádaná policejním orgánem, kterými nalézací soud provedl dokazování. Ze sdělení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 1 dne 3. 11. 2016 vyplývá, že daňový subjekt GRIKOSANOL s.r.o. nepodal žádná daňová přiznání k dani z příjmu právnických osob ani k dani z přidané hodnoty, na výzvy nereagoval, úřad správce daně nemá žádnou dokumentaci této společnosti a zjistil, že její bankovní účet má nulový zůstatek.

Ke společnosti HAVENROCK s.r.o. Územní pracoviště pro Prahu 10 18. 5. 2016 sdělilo, že daňový subjekt nepodal žádné daňové přiznání k DPH (ani k DPPO), a to ani na základě výzev správce daně. Ze systému VIES nebyly zjištěny žádné její obchodní transakce a nebylo u této společnosti vedeno žádné daňové řízení. Správce daně neeviduje žádnou plnou moc a společnost sídlí na virtuální adrese. Z dalšího sdělení Územního pracoviště pro Prahu 1 dne 27. 7. 2016 a připojených příloh vyplývá, že společnost MALCONERON s.r.o. podala přiznání k DPH s nulovými hodnotami jen za zdaňovací období července 2014, tedy v období, kdy byl jednatelem ještě [jméno] [příjmení], přičemž jediná nespecifikovaná platba tohoto daňového subjektu na účet finančního úřadu se uskutečnila dne 7. 5. 2015 v částce 102.254 Kč a aktuální nedoplatek ke dni 10. 6. 2016 činí 5.645 695 Kč. Ve věci tohoto daňového subjektu byly správce daně

dne 20. 1. 2016 vydány platební výměry za zdaňovací období září až prosince 2014, kdy byla podle pomůcek doměřena daňová povinnost (za září 2014 ve výši 1.429.052 Kč, za říjen 2014 ve výši 1.366.689 Kč, za listopad 2014 ve výši 1.047.791 Kč a za prosinec 2014 ve výši 983.740 Kč). Z platebních výměrů je zřejmé rovněž to, že dne 26. 3. 2015 správce daně doručil společnosti MALCONERON výzvu dle § 145 odst.1 daňového řádu, tedy výzvu k podání daňového tvrzení. Přitom ani výpověď obžalovaného [jméno] [příjmení] nezavdává důvod k prověřování sdělení dokonce různých územních pracovišť finančního úřadu, když tento v přípravném řízení uvedl, že nekontroloval, zda je vedeno účetnictví a neřešil ani otázku daní, věřil panu [příjmení], který mu řekl, že všechny daně a poplatky budou hrazeny a u hlavního líčení [příjmení] [příjmení] na jedné straně uvedl, že účetnictví a obchodní dokumentaci vedl zle a měl problém s fungováním datových schránek, ale přitom daňová přiznání údajně sám vyplňoval a zasílal elektronicky a na druhé straně přitom uvedl, že daně neplatil, protože nevěděl, na základě čeho by je měl platit. Tato verze [jméno] [příjmení] učiněná u hlavního líčení je natolik rozporuplná a nelogická, že lze považovat za zcela přirozené, že soud prvního stupně vyhodnotil, a to i ve spojení s dalšími zjištěnými okolnostmi, jako věrohodnou výpověď tohoto obžalovaného učiněnou v přípravném řízení (odst. 232. napadeného rozsudku), z níž vyplývá, že daňová přiznání nepodal, a neměl potřebu se dále zabývat tvrzeními o nefunkčnosti datových schránek (kdy ani případná technická či jiná závada nemůže odůvodnit absenci měsíčních daňových přiznání za dva roky, natož pak ve

vztahu ke třem různým daňovým subjektům disponujících třemi datovými schránkami) a ověřováním okolnosti, zda jsou pravdivá sdělení finančního úřadu a zda daňová přiznání nebyla podána (byť i jinde či jiným způsobem), když pro takové pochybnosti není dán žádný prostor. Za takové situace odvolací soud zamítl i návrh obžalovaného [jméno] [příjmení] na vyžádání si veškeré evidence všech podatelů finančních úřadů z předmětného období.

65. Pokud obžalovaný [jméno] [příjmení] původně navrhoval, aby odvolací soud provedl dokazování účetnictvím společností HAVENROCK, MALCONERON a GRICOSANOL, pak je na místě konstatovat, že takový důkaz obžalovaný [jméno] [příjmení] odvolacímu (ani soudu prvního stupně) nikdy nepředložil a nepodařilo se jej zajistit ani v rámci přípravného řízení. Takový důkaz tedy ani odvolací soud provést nemůže, ale není ani nezbytný. Na základě výpovědi [jméno] [příjmení], ale i písemného sdělení daňové poradkyně Ing. [jméno] [příjmení], lze důvodně usuzovat, že společnosti Vá [příjmení] účetnictví nevedly, pomine-li soud činnost spočívající ve vystavování faktur pro společnosti Ma [příjmení]. Údajná vada spočívající dle obžalovaného [jméno] [příjmení] v tom, že skutečnou výši daňové povinnosti při absenci účetnictví u společností pana [příjmení] nelze zjistit, je pak bezpředmětná, protože vina obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] je založena na tom, že byly ve společnostech pana [příjmení] za účelem neoprávněného odpočtu DPH zaúčtovány fiktivní dodavatelské faktury údajně vystavené společnostmi pana [příjmení], byly vykázány v daňových přiznáních společností pana [příjmení] a výše rozsahu zkrácené daně se tak v tomto případě neodvíjí od případných daňových povinností společností pana [příjmení], nýbrž ryze z rozsahu DPH, které si v rámci odpočtu na základě fiktivních faktur vykázaly společnosti pana [příjmení]. Bylo tedy možné vycházet z příslušných daňových přiznání společností ovládaných [jméno] [příjmení] a účetní evidence zajištěné ke společností GBE, RMG, [obec] Odměna a Harmeton v rámci domovních prohlídek a prohlídek jiných prostor.

66. Negativně se Vrchní soud v Praze musel postavit i k návrhu obžalovaného [jméno] [příjmení] na provedení důkazu účetnictvím společnosti G. Toto účetnictví bylo v přípravném řízení zajištěno v elektronické podobě, prostřednictvím znalecké činnosti z oboru kybernetiky bylo poskytnuto znalkyni z oboru ekonomiky, která vypracovala písemně znalecké posudky a tyto stvrdila při svém výslechu před soudem, popř. doplnila další informace, které z takové účetní evidence bylo možné zjistit.

67. Vrchní soud v Praze pak ve světle komplexní důkazní situace a odpovídajícím způsobem zjištěného skutkového stavu nepovažoval za potřebné provádět v odvolacím řízení ani další důkazy původně navržené obžalovaným [jméno] [příjmení], které rovněž nemají potenci jakkoli zvrátit závěry nalézacího soudu, jako je konfrontace mezi ním a spoluobžalovaným [jméno] [příjmení] či provedení odborného zkoumání psychického stavu obžalovaného [jméno] [příjmení]. Proto ani těmito důkazními návrhy odvolací soud nevyhověl a tyto stejně jako ostatní již shora zmíněné neopodstatněné návrhy na doplnění dokazování zamítl. Důkazní prostředek, jakým je konfrontace dle § 104a tr. řádu, má totiž svůj smysl zejména v počáteční fázi trestního řízení, kdy její aktéři poskytující dvě v podstatných částech protichůdné verze, které nelze na základě do té doby shromážděných důkazů náležitě vyhodnotit a verifikovat, ještě nejsou seznámeni s důkazní situací a neměli ani prostor pro vzájemnou domluvu. V této fázi trestního řízení a v tomto případě by využití tohoto důkazního prostředku nepřineslo žádný relevantní a objektivní výsledek, což odvolací soud vyvozuje i ze samotného průběhu výslechu obžalovaného [příjmení] při hlavním líčení, kdy k určité konfrontaci v širším slova smyslu došlo a obžalovaný [příjmení] poté, co si obě verze výpovědí tohoto spoluobžalovaného u hlavního líčení vyslechl, položil jedinou otázku, a to zda obžalovaný [příjmení] v roli jednatele některou z transakcí rozporoval, k čemuž obžalovaný [příjmení] uvedl, že se k transakcím nevyjadřoval. Za situace, kdy [příjmení] [příjmení] svou původní výpověď učiněnou v přípravném řízení u hlavního líčení změnil, aby následně zase její pravdivost potvrdil, nelze absolutně spoléhat na to, že by jakákoliv

další vyjádření tohoto obžalovaného bylo možno považovat za věrohodná, průběhem trestního řízení či některým z obžalovaných neovlivněná a že by mohly mít jakýkoliv další přínos pro objasnění věci. I ve světle celkové důkazní situace lze konfrontaci označit za zcela nadbytečnou a prostou jakékoliv významné vypovídací potence.

68. Stejně tak jako soud prvního stupně ani zdejší soud nenaznal důvody pro odborný přezkum psychického stavu obžalovaného [jméno] [příjmení] za účelem ověření, zda byl schopen chápat fungování obchodu a rozhodovat se o obchodních nabídkách, neboť bylo zjištěno, že obžalovaný [příjmení] předmětné obchody nijak nezajišťoval a o tom, jak budou formálně nastaveny v rámci účetních dokladů, nerozhodoval. Nutno dodat, že o duševní způsobilosti uvedeného obžalovaného nevznikly žádné pochyby (a nenamítá je ani sám navrhovatel tohoto důkazu, spíše naopak), což by teprve mohlo být důvodem pro přezkum, a to jen v souvislosti s otázkou jeho trestní odpovědnosti. Sama okolnost, že obžalovaný [příjmení] [příjmení] vypovídal u hlavního líčení poněkud jinak než v přípravném řízení či jinak než obžalovaný [příjmení], nijak neodůvodňuje odborný přezkum psychického stavu obžalovaného, nýbrž se jedná o okolnost v trestním řízení zcela běžnou, s níž se musí vypořádat soudy samy za pomoci dalších důkazů a náležitého vyhodnocení věrohodnosti rozdílných výpovědí, čehož se v tomto případě nalézací soud řádně a logicky zhostil.

69. Nicméně je třeba zdůraznit, že v novém veřejném zasedání obžalovaný [jméno] [příjmení] doplnění dokazování před odvolacím soudem již nepožadoval. Obhájci obžalovaného na výslovný dotaz předsedy senátu sdělili, že návrhy na doplnění dokazování před odvolacím soudem nemají.

70. Se shora uvedenými původními důkazními návrhy pak souvisí další značně rozsáhlé výhrady odvolatele [jméno] [příjmení] vůči postupu soudu prvního stupně, a to k podle něho nesprávnému hodnocení výpovědí spoluobžalovaného [jméno] [příjmení]. Je třeba tedy znovu poukázat na to, že hodnocení důkazů spadá především do kompetence nalézacího soudu, kdy toto se odvíjí nejen od aplikace zásady bezprostřednosti a ústnosti, ale zejména v duchu hodnocení důkazů (svědčících ve prospěch i neprospěch obžalovaného) podle vnitřního přesvědčení soudu založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. A je na místě dodat, že ve vztahu k trestné činnosti bod body 1) -23) napadeného rozsudku měl soud vedle verzí obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], k dispozici i další důkazy, ať již ve formě výpovědí některých spoluobžalovaných, např. paní [příjmení], výpovědí svědků či listinných důkazů, na jejichž základě mohl zjistit okolnosti činu a mohl vyhodnotit, která z poskytnutých výpovědí obžalovaného [jméno] [příjmení] odpovídá skutečnosti, zda z ní lze vycházet a zda je způsobilá spolu s dalšími důkazy mimo jiné vyvrátit obhajobu obžalovaného [příjmení].

71. Námitka obžalovaného [jméno] [příjmení] spočívající v tom, že soud prvního stupně, resp. předseda senátu, nezákonným způsobem na obžalovaném [jméno] [příjmení] při jeho výslechu vynucoval odpověď na otázku, na níž tento původně odmítl odpovědět, je rovněž nedůvodná. Jak vyplývá z protokolu o hlavním líčení, předseda senátu v rámci výslechu obžalovaného [jméno] [příjmení] zcela v souladu s tím, co mu ukládá ustanovení § 207 odst. 2 tr. řádu, přečetl pro podstatné rozpory jeho dřívější výpověď učiněnou v přípravném řízení a dotázal se ho na příčinu těchto rozporů. Načež obžalovaný [příjmení] sdělil, že se k tomu vyjadřovat nebude, avšak jeho obhájkyň, jak jí umožňuje, resp. dokonce ukládá, ustanovení § 41 odst. 1 tr. řádu, požádala o poradu s klientem, čemuž předseda senátu správně vyhověl. Po této poradě obžalovaného se svou obhájkyň se předseda senátu logicky obžalovaného dotázal, zda setrvává na stanovisku, že se nebude k rozporům ve výpovědích vyjadřovat či chce něco uvést, přičemž obžalovaný uvedl, že jeho výpověď učiněná v přípravném řízení a která byla čtena, zůstává v platnosti a vysvětlil, že byl zaskočen poučením, že nemá nikoho křivě obvinít. Dále k dotazům předsedy senátu upřesnil, že v přípravném řízení vypovídal pravdu a u hlavního líčení doplnil nějaké jiné věci s tím, že když

slyšel obžalobu, začal rozmyšlet jinak. Vyjádřil rovněž svůj dojem, že zhruba vypovídal shodně. Je tedy zřejmé, že postupem předsedy senátu procesní ustanovení porušena nebyla a pokud obžalovaný [příjmení] brojí tím, že došlo k porušení § 33 odst. 1 tr. řádu, tedy k nerespektování zapovězení možnosti radit se s obhájcem o tom, jak odpovědět na již položenou otázku, je třeba připomenout, že se nejednalo o dotaz věcný, nýbrž dotaz procesní a zákonem vyžadovaný, že obžalovaný na takový dotaz odpověděl a až jeho odpověď vyvolala u obhájkyne potřebu vysvětlit svému klientu stávající procesní situaci, aby mohly být náležitě a účelně hájeny jeho zájmy. Postup předsedy senátu pak neporušoval ani obžalovaným zmíněná ustanovení § 92 odst. 1 a 4 tr. řádu, nejednalo se žádné donucování k výpovědi či doznání, eventuálně podsouvání nějakých odpovědí, nýbrž o důslednou aplikaci ustanovení § 207 odst. 2 tr. řádu.

72. Vrchní soud pak odmítá i všechny navazující výtky na postup orgánů činných v trestním řízení vznesené ze strany odvolatele [jméno] [příjmení] v tom smyslu, že nebyly respektovány základní procesní zásady či že dokonce byla porušena jeho ústavně zaručená práva.

73. Konečně ve vztahu k odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] je třeba konstatovat, že Vrchní soud v Praze nesdílí názor tohoto odvolatele, že nalézací soud z provedených důkazů dovodil nesprávná skutková zjištění či dokonce taková, která by byla v rozporu s provedeným dokazováním. Naopak je z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, že ze strany prvostupňového soudu došlo k pečlivému rozboru důkazní situace, která odůvodňovala učinit vzešlé skutkové závěry. Nelze přisvědčit tvrzení odvolatele [příjmení] v tom směru, že soud pouze bez důkazní podpory přejímal nesprávná tvrzení státního zástupce uvedená v obžalobě. Samotný rozsudek naopak svědčí o tom, jak důsledně se nalézací soud zabýval tím, zda obžaloba důkaznímu stavu odpovídá, skutkový děj oproti obžalobě poměrně významně modifikoval (což odvolací námitky obžalovaného [jméno] [příjmení] často nereflektují) s důrazem na precizní vymezení a hodnocení zajištěných a provedených důkazů a na poznatky na jejich základě učiněné. O náležitém přezkumu obžaloby při porovnání s důkazy provedenými u hlavního líčení svědčí rovněž to, že nejen řada obžalovaných byla viny zproštěna, ale částečně pro některé žalované útoky byli zproštěni i samotní odvolatelé [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení].

74. Odlišná interpretace jednotlivých důkazů a skutkových zjištění ze strany obžalovaného [jméno] [příjmení], často postižená izolací důkazů a ignorováním dalších vzájemných souvislostí, zjevně vedená jen snahou vyvinut se z trestné činnosti (jejímž iniciátorem tento obžalovaný nepochybně byl), pak nemá dle názoru odvolacího soudu procesní sílu napadené rozhodnutí o jeho vině zvrátit. Nalézací soud se velmi důsledně, přesvědčivě a správně na mnoha místech napadeného rozsudku vypořádává s veškerou obhajobou tohoto obžalovaného, jím předestřenou verzí o podstatě obchodů a jeho vlastními vysvětleními skutečností vyplývajících z provedených důkazů, které jsou znovu uplatňovány v odvolacím řízení. S naprosto logickými úvahami soudu a jeho podrobným vyhodnocením předmětných transakcí poukazujícím na jejich celkovou nesmyslnost a zjevnou účelovost se odvolací soud ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.

75. K odvolacím námitkám obžalovaného [příjmení] v tom směru, že se jednalo o „normální“ podnikání, že jeho společnosti jednaly vždy souladně se zákonem, v rámci podnikatelské činnosti neprováděly žádné právními předpisy zakázané obchody či služby, dosahovaly ekonomického zisku a že nemůže být pohnán k odpovědnosti za počiny jiných společností, resp. jejich jednatelů, lze připomenout, že za zkrácení daně je považováno jakékoli jednání pachatele, v důsledku něhož dojde v rozporu se zákonem k vykázání či vyměření nižší daně, než jaká měla být vyměřena a zaplácena, popř. když k vyměření takové daně vůbec nedojde, jednoduše řečeno i tehdy, pokud pachatel v rozporu se skutečností účelově předstírá přijetí zdanitelných plnění (na vstupu), aby tak dosáhl vyššího a neoprávněného odpočtu a v důsledku toho celkově nižší úhrady DPH, což se ještě jednoduchým způsobem odehrálo v případě útoků uvedených pod body 1) - 23) napadeného rozsudku. Spolehlivě prokázané úmyslné jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] uskutečněné za aktivní součinnosti obžalovaného [jméno] [příjmení] spočívající v tom, že společnosti účelově zajištěné na pokyn M. [příjmení] obžalovaným [příjmení] předstíraly

poskytování zdanitelného plnění společnostem ovládaným M. [příjmení] a tyto si pak na základě takových dodavatelských faktur v daňových přiznáních uplatňovaly nároky na odpočet DPH dle § 72 ZDPH (a ve dvou dílčích případech dokonce vylákaly nadměrný odpočet DPH), aniž by společností obžalovaného [příjmení] údajně poskytnutá zdanitelná plnění zohledňovaly ve svých daňových přiznáních, je jednoznačně jednáním zapříčiňujícím vznik protiprávního následku a typickým příkladem krácení daně. Obžalovaným [jméno] [příjmení] uplatněné nároky na odpočet za použití fiktivních dispozic se zbožím představovaly toliko zneužití objektivního daňového práva. To, že by případně takové faktické a právní úkony byly za jiných než zjištěných okolností v souladu s právem, nevylučuje jeho trestní odpovědnost, pokud bylo zjištěno, že jejich skutečným cílem bylo právě dosažení daňového úniku. Na tom nic nemění ani okolnost, že mimo jiné i na základě tohoto jednání právě společností M. [příjmení] dosahovaly ekonomického zisku, ba spíše naopak taková okolnost vypovídá o jeho motivaci k trestné činnosti. Absence ekonomického smyslu je však nalézacím soudem spatřována ve formálně deklarované obchodní činnosti společností Vá [příjmení], které by byly odvodem DPH zatíženy jak při nákupu ryzího zlata, tak při jeho prodeji ve formě tzv. technického zlata. Obžalovaný [příjmení]. [příjmení] jako jednatel společností (či jako osoba je z jiného důvodu ovládající) tak může těžko brojit proti tomu, že bylo jeho jednání kvalifikováno podle § 240 tr. zákoníku ve spolupachatelství s [jméno] [příjmení]. Nejedná se zde o žádné, „společné zdanění“ bez opory v zákoně, jak to označuje odvolatel, ale o podvodné krácení DPH společně páchané minimálně dvěma fyzickými osobami a zjištěné na základě dokazování s posouzením všech objektivních okolností formálně vykázaných transakcí mezi zúčastněnými osobami, resp. daňovými subjekty, a to jak z hlediska právního, obchodního, ekonomického, ale i z hlediska osobních vazeb a skutečných aktivit.

76. Ve vztahu k podílu obžalovaného [jméno] [příjmení] na pokračující trestné činnosti pod body 24) -32) napadeného rozsudku (u něho tedy s výjimkou útoku pod bodem 28 a 29) související především s daňovým subjektem GoldenMasters, je třeba znovu zmínit, že spolupachatelem předmětného trestného činu může být kdokoli, tedy nejen subjekt daně, přičemž pachatel a subjekt daně nemusí být totožní a nelze zaměňovat daňovou povinnost a trestní odpovědnost za krácení daně. Spolupachateli takové trestné činnosti tedy mohou být i různé fyzické a právnické osoby rozdílné od daňového subjektu, v jehož rámci k daňovému úniku dochází. Spolupachatelství, jakožto úmyslné jednání dvou nebo více osob, může mít různé formy a podoby. Znaky spolupachatelství jsou naplněny i tehdy, když jednotlivé složky společné trestné činnosti sice samy o sobě objektivní znaky příslušné skutkové podstaty nenaplní, ale ve své souhrnu jednotlivé články jednání ve vzájemné návaznosti směřují k vykonání trestného činu a představují jednání popsané v příslušném ustanovení zvláštní části trestního zákona. Z hlediska způsobení následku je i v těchto případech význam jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] trestněprávně podstatný, když se vědomě po dohodě se svým bratrem (jakožto zástupcem společnosti G v pozici tzv., „missing tradera“, kterou nadto do okamžiku jejího zneužití jako statutární orgán vedl a vlastnil) podílel na systému obchodů a služeb, které od počátku měly sloužit a ve svém důsledku také sloužily nejen ke krácení daně, ale také k oklamání správce daně, ztížení kontroly relevantních skutečností pro zjištění daňového podvodu a k jeho zakrytí. Je totiž zcela zjevné, že poté, co Finanční úřad pro hl. m. Prahu (Územní pracoviště pro Prahu 10) v souvislosti s daňovým subjektem RMG v červnu 2015 podal trestní oznámení a zejména poté, co v červnu 2015 policejní orgán provedl domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor, byl za součinnosti (či spíše iniciace) obžalovaného [jméno] [příjmení] a dalších spoluobžalovaných vytvořen systém pro krácení DPH daleko sofistikovanější v rozsáhlejší řetězci společností, který měl budit zdání běžné obchodní činnosti. Ani v tomto případě se však nemohou s ohledem na zjištěné okolnosti činu uplatnit námitky obžalovaného [jméno] [příjmení] o legitimitě všech transakcí, obchodů a poskytovaných služeb, ekonomické výhodnosti pro jeho společnost a absenci jakékoliv odpovědnosti za hospodářské výsledky cizích společností a plnění jejich daňových povinností.

77. Lze tedy uzavřít, že četné poukazy obžalovaného [jméno] [příjmení] na to, že není ze zákona ani smluvně odpovědný za plnění daňových povinností jiných subjektů či ekonomičnost jejich obchodů a tvorbu zisků, že nezasahoval do obchodních rozhodnutí společnosti G a že [příjmení] [příjmení] jako legitimní jednatel činil svá obchodní rozhodnutí dobrovolně, nemohou v trestněprávní rovině tohoto případu obstát. To, že [příjmení] [příjmení] jednal za své společnosti dobrovolně, je nepodstatné, když sám tento obžalovaný byl také pro své jednání ve spolupachatelství s ním odsouzen a když v celém kontextu projednávaného případu byla jeho rozhodující role i v činnosti společnosti V. [příjmení] (reálně spočívající jen ve vystavování faktur) spolehlivě prokázána, což podporuje i okolnost, že to byl právě obžalovaný [jméno] [příjmení], který se k fungování společnosti Vá [příjmení] opakovaně v průběhu celého řízení vyjadřuje, zatímco obžalovaný [příjmení] [příjmení] evidentně žádné informace o jejich činnosti neměl. Brojil-li obžalovaný [jméno] [příjmení] tím, že jím ovládané společnosti v souvislosti s předmětnými obchodními transakcemi a poskytovanými službami dosahovaly zisky, uskutečňovaly reálnou činnost a naplňovaly cíl podnikání, odvolací soud může jen podotknout, že o výnosnosti předmětných obchodů právě a zejména ve vztahu k jím ovládaným společnostem žádné pochybnosti nemá. Obžalovaný však již nezmiňuje a opomíjí, jakou roli hrály v obchodních řetězcích společnosti HAVENROCK, GRIKOSANOL, MACONERON a GoldenMasters, tedy že působily v pozicích tzv. „missing traderů“ a podstatou jejich činnosti nebyla reálná ekonomická činnost, nýbrž jejich funkce spočívala v neodvedení DPH. Důvodem zapojení dalších daňových subjektů do obchodování se zlatem a jeho slitinami pak bylo vytvoření zdání běžné obchodní činnosti a legality plnění zasaženého daňovým podvodem a ztížení jeho odhalení. Nalézací soud tedy správně ekonomickou podstatu a smysl předmětných obchodů posuzoval v kontextu celého řetězce daňových subjektů se zlatem disponujících.

78. Pokud odvolatel [jméno] [příjmení] namítá, že nalézací soud nepodložil žádným existujícím důkazem tvrzenou údajnou fixaci ceny zlata s předstihem, pak opomíjí výpovědi spoluobžalovaných a svědků, kteří průběh obchodních transakcí popsali (příčemž spoluobžalovaný [příjmení] přímo uvedl, že sám fixaci ceny předem domlouval), či e-mailovou komunikaci ze dne 3. 12. 2014 doloženou svědkem [příjmení], z níž vyplývá, že tomuto prezentované pokyny a postup zahrnovaly i fixaci ceny z německé strany.

79. Rovněž s námitkami obžalovaného v tom směru, že chybí dokumentace některých článků obchodu, že jsou nesrovnalosti ve hmotnosti či procentuálním podílu zlata ve slitinách a v časové návaznosti obchodů či že způsob zobchodování zlata uvedeným způsobem byl pro jeho společnosti smysluplný a ekonomicky výhodný (oproti přímému prodeji do SRN), se soud prvního stupně ve svém rozsudku dostatečně a v souladu s výsledky dokazování vypořádal, přičemž své úvahy shrnul v odst. 227. a 228. S těmito zcela logickými závěry, na nichž nemohou nic změnit ani výtky a vyjádřené pochybnosti odvolatele, se odvolací soud zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje. Při správném závěru nalézacího soudu o fiktivnosti faktur vydaných společnostmi [jméno] [příjmení], je pak bezpředmětné osvědčování nákupu zlata ze strany takových společností. Stejně tak je nepodstatná pro posouzení věci přesná znalost, jakým způsobem se další zlato a za jakou cenu dostávalo do společnosti G (vyjma předmětných obchodů v napadeném rozsudku přesně dokumentovaných). [příjmení] to sám obžalovaný [jméno] [příjmení] upozornil na to, že se jednalo o cestu zapůjčení zlata společností GBE. Při objasnění podstaty jednání obžalovaných a rozsahu zjištěné trestné činnosti pak nelze přistoupit ani na odvolatelovu výtku v tom směru, že soud nijak neosvědčil, že údaje zanesené do účetnictví nenesly chybu způsobenou účetní nebo komunikací při zapisování fakturačních údajů.

80. Ve vztahu k upozornění obžalovaného [jméno] [příjmení] na blíže nespecifikované rozhodnutí správního soudů, které podle něho vyloučilo účelový řetězec, odvolací soud pro případ, že má na mysli rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 8 A 182/2014-125 ze dne

23.11.2017 či rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 AFs 40/2015-39 ze dne 15.4.2015 (oba ve věci RMG), eventuálně rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 29 Af 70/2017-61 (ve věci žalobce B.I.B.S, a.s.), připomíná, že správní soudy se ve věci žalobce [příjmení] zabývaly vadným postupem při vydání výzvy k odstranění pochybností, nikoli konečným posouzením, zda uplatňované odpočty byly oprávněné. Ve shora zmíněné věci žalobce [příjmení] se krajský soud přirozeně zabývá především okolnostmi obchodů uvedeného žalobce a toliko za spornou označuje otázku existence daňového podvodu v jiných člancích transakce. Soud prvního stupně se pak také v napadeném rozhodnutí v odst. 178. zabývá výsledkem daňového řízení vůči společnosti RMG, tedy tím, že důvodem pro zrušení platebních výměrů vyměřujících DPH za 4/2014 a 2/2015 a uznání uplatněných odpočtů byly vady způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí finančního úřadu. V odst. 180. se nalézací soud zabývá i daňovým řízením ve vztahu ke společnosti G Investment (k jejím nárokům na odpočet DPH za zdaňovací období 8, 9, 10/2014), kdy zcela správně poukazuje mimo jiné na to, že v rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství je vyjádřen i závěr, že uvedená společnost byla účastníkem podvodného jednání, nebylo však správcem daně prokázáno, že vědomým. Konečně pak nalézací soud naprosto správně

v odst. 235 uzavírá, že pro posouzení viny obžalovaného [jméno] [příjmení] je zcela irrelevantní, že Odvolací finanční ředitelství vyhovělo odvoláním jeho společnosti RMG proti platebním výměrům vydaným na základě provedených daňových kontrol za měsíce duben 2014 a únor 2015, neboť těmito rozhodnutími není soud při posuzování viny obžalovaného vázán, což platí i ve vztahu k rozhodnutím správních soudů (ale i ve vztahu k odvolateli [jméno] [příjmení], jak bude rozvedeno níže). Skutečnost, že správní orgány nezjistily či neprokázaly protiprávní jednání daňového subjektu, sama osobě nevylučuje trestní odpovědnost a postih pachatele za daňový trestný čin.

81. Pro zahájení a vedení trestního řízení pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku ani není vyžadováno současné či předchozí zahájení správního řízení příslušnými orgány. Tato dvě různá řízení jsou vedena za jiným účelem, podléhají odlišným zásadám a právním předpisům a potvrzuje to i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek sp. zn. 2 Afs 33/2011 ze dne 25. 4. 2012), která se absencí provázanosti výsledků trestního a daňového řízení, odlišností procesu (zejména ve vztahu k důkaznímu břemenu)

a odlišným předmětem těchto řízení (potrestání protiprávního jednání v trestním řízení a řádné stanovení a vybrání daně v řízení daňovém) podrobně zabývá. Konečně k odkazu obžalovaného [jméno] [příjmení] na rozhodnutí správních soudů, eventuálně odvolacího finančního ředitelství, je třeba upozornit na ustanovení § 9 tr. řádu, podle něhož jsou orgány činné v trestním řízení pravomocným rozhodnutím soudu či jiného státního orgánu vázány pouze tehdy, nejde-li o posouzení viny obviněného.

82. Lze tedy uzavřít, že ani námitky odvolatele [jméno] [příjmení] směřující do skutkových zjištění učiněných nalézacím soudem a hmotněprávního posouzení jeho činu nemohou obstát.

83. Pokud se jedná o tímto odvolatelem rovněž napadený výrok o trestech mu uložených, kdy je poukazováno (kromě již shora uvedené, „proporcionality“ trestní represe a údajné absence důkazů svědčících o jeho vině) na nepřiměřenost trestu odnětí svobody v souvislosti s nepřiměřenou délkou trestního řízení (která jej měla poškodit zdravotně i majetkově), rovněž na nepřiměřenost trestu vyhoštění v souvislosti se zkomplikováním styku s jeho dítětem žijícím v ČR či na nezákonnost trestu propadnutí věci, potažmo finančních prostředků (s tím, že se jedná o finanční prostředky, které nejsou jeho vlastnictvím), Vrchní soud v Praze uvádí následující.

84. Trestní stíhání obžalovaného [jméno] [příjmení] bylo zahájeno dne 24.11.2016. Pokud dne 27.2.2019 byla podána obžaloba a dne 31.8.2020 byl vyhlášen rozsudek, nelze s ohledem na rozsah trestné činnosti a s tím souvisejícího důkazního materiálu, na četnost obžalovaných a složitost věci, ale v řízení před soudem rovněž s ohledem na komplikace způsobené

epidemiologickou situací, dospět k závěru, že délka trestního řízení byla nepřiměřená či dokonce postižena neodůvodněným průtahem ze strany orgánů činných v trestním řízení, který v žádné fázi odvolací soud neshledal. Dosavadní délka trestního řízení i s přihlédnutím k opětovnému projednání věci před odvolacím soudem je zcela odpovídající shora uvedeným objektivním faktorům a nevyžaduje žádné podstatné zohlednění ve výměře trestu či dokonce volby jeho druhu.

85. Ačkoliv trest odnětí svobody v trvání osmi let je v obecné rovině poměrně přísný, odvolací soud musí konstatovat, že rozhodně není nepřiměřený povaze, rozsahu a závažnosti tohoto konkrétního činu, náležitě reflektuje podíl obžalovaného na trestné činnosti, četnost útoků a způsobenou škodu i okolnost, že do trestné činnosti zapojil osoby nejbližší a osoby, s nimiž byl v přátelském vztahu, ale také v řízení projevený postoj obžalovaného k trestné činnosti. Soud prvního stupně zcela dostatečně a přiléhavě vyhodnotil všechny faktory podstatné při ukládání trestu, zcela konkrétně a příkladně vymezil jak okolnosti obžalovanému přítěžující, tak polehčující, a zcela srozumitelně popsal v odst. 310. své úvahy, které jej k uložení trestu odnětí svobody v již v horní polovině zákonné trestní sazby vedly, s nimiž se zdejší soud ztotožňuje a plně na ně odkazuje. Uložený trest odnětí svobody a jeho výměra tedy naplňuje zákonná kritéria a nejedná se o trest uložený v rozporu se zákonem či trest nepřiměřeně přísný či mírný.

86. Za určité drobné pochybení nalézacího soudu lze však označit to, že ve výroku o zařazení obžalovaného [příjmení] do věznice s ostrahou, tento nevyjádřil okolnost, že se jedná o aplikaci ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku, což je zachyceno toliko v písemném odůvodnění rozsudku (odst. 311.). Nejedná se však o žádnou podstatnou vadu rozsudku, která by zakládala důvod pro zrušení výroku o trestu, natož pak pokud samotné použití § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku obžalovaného nijak nepoškozuje.

87. Stejně tak uložení vedlejšího trestu vyhoštění na dobu 10 let odpovídá všem zákonným podmínkám vyjádřeným v ustanovení § 80 odst. 1, 2 tr. zákoníku a je trestem v tomto případě zcela přiléhavým, účelným a přiměřeným, kdy jeho uložení bylo řádně zdůvodněno v odst. 312. napadeného rozsudku. Ani obžalovaným namítaná okolnost, že nezletilý syn obžalovaného žije na území ČR, nevylučuje uložení tohoto trestu. Taxativní důvody, kdy nelze uložit takový trest, jsou totiž uvedeny v ustanovení § 80 odst. 3 tr. zákoníku a žádnou z nich obžalovaný bezvýhradně nenaplnuje, když zájem na spojování rodin musí být doprovázen dalšími podmínkami (trvalý pobyt, pracovní a sociální zázemí). Nutno dodat, že na svůj zájem o společný život se svým synem měl obžalovaný dbát především v období, kdy zvažoval způsob svého podnikání postižený protiprávní činností.

88. Pokud se jedná o vedlejší majetkový trest postihující obžalovaného [jméno] [příjmení], tedy trest propadnutí věci uložený podle § 70 odst. 1 tr. zákoníku (ve znění platném v době dokonání činu), i tento byl odvolacím soudem shledán jako trest uložený v souladu se zákonem, když se lze opětovně ztotožnit s odůvodněním uložení tohoto trestu ze strany nalézacího soudu podrobně uvedeným v odst. 313. Nutno připomenout, že v tomto případě bylo zjištěno, že obžalovaný [jméno] [příjmení] společně s dalšími spolupachateli zkrátí daňovou povinnost za příslušná období ke škodě českého státu o více než 27 miliónů korun. Za situace, kdy obžalovaný byl iniciátorem trestné činnosti, která sloužila k obohacení jím ovládaných, popř. i vlastněných společností, a to na úkor státu, nelze si představit jinou motivaci než motivaci ziskovou, tedy cíl z takovéto trestné činnosti finančně či majetkově profitovat. Ani poměr hodnoty propadlých finančních prostředků (16.445 EUR) ve vztahu k rozsahu zkrácení fiskálního příjmu státu, tedy výše daní, které státu povinnými daňovými subjekty odvedeny nebyly (představující výnos z předmětné trestné činnosti) ani vzdáleně nenabourává zásadu proporcionality tohoto trestu.

89. Ve vztahu k hotovosti u obžalovaného zajištěné je třeba přitakat soudu prvního stupně v tom směru, že finanční prostředky (ať již ve formě hotovosti či ve formě peněžních prostředků uložených na bankovním účtu) představují výjimku z požadavku na individuální určení

propadnuté věci a překážkou pro uložení trestu propadnutí věci tak není, pokud byly konkrétní finanční prostředky získané trestným činem již spotřebovány či smíšeny s jinými finančními prostředky obžalovaného.

90. Ani tvrzení obžalovaného [jméno] [příjmení], že předmětné finanční prostředky byly v době jejich zajištění u jeho osoby vlastnictvím německé společnosti GBG a z jejího bankovního účtu pocházely, není při ukládání tohoto trestu podstatné. Uložení trestu propadnutí věci není podmíněno existencí vlastnického práva k věci ve smyslu občanskoprávním. Jak stanoví § 70 odst. 3 tr. zákoníku, soud může uložit trest propadnutí věci, jen jde-li o věc náležející pachateli a není tedy stanovena podmínka vlastnictví věci pachatelem. Je použit pojem širší –, věc náleží“, pod který spadá nejen vlastnictví, ale i stav, kdy s věcí pachatel jako majitel nakládá, přičemž ani nemusí být znám skutečný oprávněný vlastník, majitel nebo držitel takové věci, jak tomu odpovídá i dikce ustanovení § 135 tr. zákoníku definující pojem, „věc náležející pachateli“ a jak správně připomíná v odůvodnění napadeného rozsudku nalézací soud. Postačuje tedy faktické nakládání s věcí, její držení, užívání a požívání, což bylo v daném případě zcela naplněno. V souvislosti s nakládáním s uvedenými finančními prostředky ze strany obžalovaného [jméno] [příjmení] lze zmínit i to, že z odposlechů provedených u hlavního líčení (hovor [jméno] [příjmení] dne 4.12.2016 v 08.54 hod.) lze dobře usuzovat, jaký měl být další osud těchto finančních prostředků (či minimálně částky ve výši 16.000 Euro), tedy že byly určeny pro spoluobžalovaného [jméno] [příjmení] (na účetní a provoz). Tedy ani námitky obžalovaného k tomuto trestu nejsou důvodné. Navíc tímto majetkovým trestem dojde nejen k potrestání pachatele, ale v určité (velmi malé) míře i k eliminaci škody způsobené České republice, když právě státu tyto finanční prostředky podle § 70 odst.6 tr. zákoníku připadnou. Jedná se tudíž o trest, který bude mít i správné a potřebné vedlejší účinky.

91. Pokud obžalovaný [jméno] [příjmení] nalézacímu soudu vytýká i to, že napadeným rozsudkem nerozhodl o ostatních zajištěných finančních prostředcích, odvolací soud odkazuje na zdůvodnění uvedené v poslední větě odst. 313.

92. Vrchní soud v Praze tedy shrnuje, že odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] nebylo po přezkumu zdejším soudem shledáno důvodným, a proto bylo zamítnuto.

93. Dále se odvolací soud zabýval opětovně odvoláním obžalovaného [jméno] [příjmení], podaným rovněž do výroku o vině i trestu. I tento obžalovaný v rámci svých odvolacích námitek brojí proti skutkovým zjištěním soudu prvního stupně a jejich vyhodnocení, zejména s poukazem na to, že vykonával veškeré obchody v dobré víře, byl vždy ujišťován, že obchody jsou legální a v souladu s platnými předpisy a nebyl srozuměn s tím, že by kdokoli páchal trestnou činnost a že by smyslem obchodních transakcí se zlatem bylo neoprávněné obohacování se na DPH. Nebylo podle něho prokázáno, že by se on sám na tom nějak podílel, což nelze dle jeho názoru odůvodnit ani poukazem na ekonomickou nesmyslnost transakcí. Odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] pak z větší části spočívá v rekapitulaci předmětných obchodů, které se nijak zásadně nevymyká tomu, jak obchodní případy (tedy jednotlivé útoky) popsal nalézací soud, a to až na hodnocení jeho vědomostní a volní složky s tím, že obžalovaný se hájí, že sám nevěděl, kdo před ním a proč takto obchodoval a (stejně jako obžalovaný [jméno] [příjmení]) i tím, že jeho samotného zajímala právě ekonomická stránka transakce prospěšná jím vedeným společností. Na důkaz tvrzené absence svého srozumění s trestnou činností pak doložil další rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství, konkrétně rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství č.j. 38837/20/5300-22443-701226 ze dne 12.10.2020 (jímž odvolací soud k důkaznímu návrhu tohoto odvolatele provedl dokazování u veřejného zasedání), kterým byly zrušeny platební výměry vůči společnosti G Investment za zdaňovací období 8 a 9/ 2016.

94. K námitkám tohoto obžalovaného Vrchní soud v Praze musí znovu konstatovat, že předmětným rozhodnutím správce daně není trestní soud nijak vázán při rozhodování o jeho vině. Navíc to, že se finanční úřad v daňovém řízení dopustil dle odvolacího ředitelství celé řady

pochybení, neznamená, že by tím mohla být jakkoliv zpochybňována vlastní zjištění nalézacího (trestního) soudu. Nutno opět připomenout, že daňové řízení stojí na zcela jiných principech a postupech než řízení trestní. Vyvození porušení daňových předpisů vždy neznamená trestní odpovědnost, a naopak trestní odpovědnost nijak nezakládá důvody pro nutné vyvození důsledků v daňovém řízení. Kromě toho deklarované důvody pro zrušení dodatečných platebních výměrů u společnosti Gold Investment s.r.o. nijak nedevalvují výsledky trestního řízení, když navíc rozhodnutí se týká jen dvou z předmětných zdaňovacích období a samo na nestandardnosti obchodních transakcí poukazuje.

95. Žádný zvrat v důkazní situaci a důvody pro pochyby o správnosti skutkových zjištění nalézacího soudu pak nepřinesly ani další důkazy v odvolacím řízení navržené obžalovaným [příjmení]. [příjmení], z nichž některé byly u veřejného zasedání odvolacím soudem provedeny, a to ty, které mají nějakou souvislost s transakcemi, jež jsou předmětem projednávané věci nebo mají vliv na správnost výroku o trestu. Některým návrhům obžalovaného [příjmení] však zdejší soud nevyhověl a tyto zamítl. V případě listinné a fotografické dokumentace k obchodům mezi [příjmení] [jméno] a Gold Investment s.r.o. ze dne 9.8 a 15.8.2016 (v odvolání označené jako příloha č. 01-06) pak proto, že dokumentace se netýká předmětných útoků, a to, že je možné vzájemné započtení závazků a pohledávek není třeba prokazovat, nýbrž to umožňuje přímo zákon a jedná se jeden ze způsobů zániku závazku. V případě návrhu na předložení excelových tabulek v odvolání označených jako přílohy č. 11 a 12, je třeba konstatovat, že se nejedná se o relevantní účetní evidenci, ale o tabulky údajně vyhotovené obžalovaným, což nemůže nabýt hodnoty a kvality důkazu.

96. Jak bylo uvedeno již shora, před odvolacím soudem bylo k návrhu obžalovaného [příjmení] provedeno dokazování e-mailovou komunikací mezi ním a [jméno] [příjmení] v postavení statutární zástupkyně společnosti GBE ze dne 7.9.2016 a 14.9.2016, v níž tato [jméno] [příjmení] (na e-mailovou adresu, jež má v názvu název společnosti DM impérium czech s.r.o.) potvrzuje čas dodání a sděluje jejich (DM impérium czech) cenu za gram (37,70 a 36,9 euro). To má podle obžalovaného [příjmení] dokládat jím v odvolání předestřený průběh obchodu, s čímž nelze zcela souhlasit. Tato komunikace odrážející maximálně dílčí úsek obchodu nemůže bez dalších souvislostí a důkazů dostatečně podporovat veškerá skutková tvrzení obžalovaného [příjmení] ke konkrétnímu obchodu jeho společnosti. Ovšem dokládá skutečnost, kterou požadoval osvědčit obžalovaný [jméno] [příjmení], a zejména proto byly tyto důkazy provedeny. Odvolací soud rovněž provedl dokazování předloženým skenem SMS zprávy ze dne 15.9.2016, v níž mu měla osoba, jíž má obžalovaný [příjmení] označenou jako [příjmení] [příjmení], zaslat omluvu, že vzhledem k závažným profesním interním důvodům nebude možné realizovat transakci za společnost GBG, což má podle obžalovaného [příjmení] prokazovat skutečnost obchodu, možnost dodání zboží jinému odběrateli a ziskovost obchodu i za situace, kdy zboží nabyté od [jméno] [příjmení] za cenu 964,79 Kč nabídl k prodeji společnosti BEDRA, která mu nabídla cenu 1.001,45 Kč za gram. K tomu odvolací soud konstatuje, že předmětná SMS uskutečnění obchodů bez dalšího neprokazuje, ani nalézací soud však netvrdí, že k obchodům se zlatem ze strany obžalovaného [příjmení] nedocházelo, nýbrž napadá jejich podstatu a smysl jako celku. Předmětná SMS pak ani nijak neobjasňuje, jaký obchod a jak měl proběhnout, tedy nemůže podpořit ani verzi obžalovaného o ceně sjednané s GBE. Svůj význam tato SMS má spíše z důvodu, že lze podle data jejího odeslání spekulovat o tom, jakého z předmětných obchodů se tehdy mohla týkat. Přistoupí-li soud na základě této SMS na to, že se skutečně jednalo o obchod společností Gold Investment a DM imperium czech, který měl být podle zjištěné fakturace realizován dne 14.9.2016, pak lze sice přitakat, že při prodeji zlatých kuželů společnosti BEDRA byl mírně ziskový pro obě společnosti, avšak je také třeba upozornit, že rozhodně minimálně podezřelé mohlo být obžalovanému [příjmení] to, že téhož dne (14.9.2016) jeho společnost [příjmení] [jméno] prodala společnosti K zlatý granulát za cenu takřka o 50.000 Kč vyšší než, za

jakou od téže společnosti (Kolibrán) téhož dne (14.9.2016), tedy za stejných tržních podmínek, společnost G Investment zakoupila 2 ks zlatých kuželů (tedy dokonce zpracovaných zlatých výrobků) o hmotnosti takřka odpovídající hmotnosti prodaného granulátu. Ryze subjektivní, účelová a nevěrohodná argumentace obžalovaného, že neměl důvod předpokládat, že zdrojem zlata pro zlaté výrobky je jím dodaný granulát, nýbrž že mohl předpokládat, že GoldenMasters již dříve levněji zlato nakoupila jinde, nijak nevysvětluje, proč by společnost G neměla ve svůj prospěch využít aktuálně nastavené tržní situace mezi ní a společností Da [příjmení]. Tedy ani tato dílčí prezentace obchodu ze strany obžalovaného [příjmení] nijak nedevaluje závěry soudu prvního stupně o povědomí tohoto obžalovaného a minimálně jeho srozumění s tím, že jeho společnosti jsou zapojeny do obchodů, jejichž smyslem je podvodné krácení DPH, přičemž potenci tyto závěry vyloučit pak nemají v celkovém kontextu poznatků ze zajištěných důkazů vztahujících se k činnosti společností D. [příjmení] ani další jeho podrobné popisy a subjektivní hodnocení jednotlivých obchodních případů pod body 24) -32) uvedené v odvolání.

97. S otázkou naplnění subjektivní stránky u obžalovaného [jméno] [příjmení], tedy jeho minimálně nepřímým úmyslem, i s jeho v odvolacím řízení znovu opakovanou obhajobou, se nalézací soud podle názoru soudu odvolacího náležitě a dostatečně podrobně vypořádal, zejména pak

v odst. 269.-280 a 304. Jeho úvahy jsou logické, přesvědčivé a zcela odpovídající zjištěným a popsáním okolnostem činu, kdy nad rámec těchto úvah lze připomenout, že i z odposlechů, které soud prvního stupně provedl a jejichž obsah v odůvodnění svého rozsudku zmiňuje, je zjevné, že obžalovaný [příjmení] sám v předmětné době o skutečné podstatě a účelu obchodů pochyboval a nechával se právě obžalovaným [jméno] [příjmení] uklidňovat, že je vše legální. O způsobu obchodování se zlatem souvisejícím s osobou [jméno] [příjmení] (např. že zlato nakupuje od jedné společnosti M, aby jej následně prodával jiné jím ovládané společnosti) měl zkušenost již z období předcházejícího trestné činnosti, do níž již byl úmyslně (byť nepřímo) zapojen, a v obchodech pokračoval i přes poznatky o tom, že u [jméno] [příjmení] (či jeho společnosti) byly v červnu 2015 provedeny úkony policejního orgánu spočívající v prohlídkách a shromažďování důkazů o způsobu jeho podnikání či poté, co se dozvěděl, že společnost S [příjmení] (GoldenMasters), s níž původně napřímo obchodoval, neplatí DPH. Jeho tvrzení o tom, že právě v okamžiku, kdy přestal od dodavatele GoldenMasters nakupovat zboží (z důvodu, že správce daně po něm požadoval uhrazení DPH z titulu zákonné ručení), jej shodou okolností kontaktoval s nabídkou vzájemného obchodování se zlatem [jméno] [příjmení] s tím, že na něho dostal doporučení, je krajně zavádějící, když z výpovědi původně spoluobžalovaného [jméno] [příjmení] vyplývá, že vztahy mezi ním, [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] byly na bázi přátelství, čemuž odpovídá i obsah odposlechů (byť z pozdějšího období), a když dále z telefonického hovoru mezi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] ze dne 12.12.2016 v 11:36 hod. (provedeným u hlavního líčení podle § 213 odst. 1, 2 tr. řádu) vyplývá, že obžalovaný [jméno] [příjmení] příliš nestál o to, aby [jméno] [příjmení] před správcem daně hovořil o tom, že je zkontaktoval [jméno] [příjmení]. Z takových okolností lze totiž usuzovat, že [jméno] [příjmení] věděl, že i v dalších obchodech figurují (kromě [anonymizováno] Kolibránu) společnosti spojené s osobou obžalovaného [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. [příjmení] charakter a způsob provádění obchodů společnostmi obžalovaného [jméno] [příjmení] předurčuje opodstatněnost závěru o jednání minimálně v nepřímém úmyslu dle

§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku a již vylučuje možnost nedbalostního zavinění (jak tomu bylo v případech předchozích útoků, pro které byl zproštěn), kterou obžalovaný ve svých skutkových námitkách prosazuje.

98. O tom, že se nalézací soud právě otázce podílu obžalovaného [příjmení] na trestné činnosti, především formy jeho zavinění náležitě a důsledně věnoval, a to ve vztahu ke všem dílčím

útokům, pro které stál před soudem, svědčí právě i to, že byl pro spolupachatelství na útocích z období let 2013 až července 2015 obžaloby zproštěn, což mělo mimo jiné vliv i na mírnější kvalifikaci jeho jednání (s ohledem na nižší rozsah způsobené škody). Odvolací námitky obžalovaného [jméno] [příjmení] do výroku o vině tak zdejší soud shledává neopodstatněnými.

99. Dále byl obžalovaným [jméno] [příjmení] napaden výrok o trestu s odkazem na okolnost, že uložený nepodmíněný trest je nepřiměřený z důvodu, že po vyhlášení napadeného rozsudku bylo rozhodnuto o jeho osvědčení ve zkušební době ve vztahu k jeho předchozímu rozhodnutí, že je tedy třeba na něho hledět, jako by odsouzen nebyl a odpadl tak důvod, pro který soud prvního stupně přistoupil k uložení již represivního trestu. Své námitky proti volbě nepodmíněného trestu odnětí svobody pak prostřednictvím své obhájkyne v rámci odvolacího řízení umocnil i shora uvedeným popisem své rodinné situace a jeho nenahraditelné role živitele. Sám obžalovaný pak v odvolacím řízení svým písemným podáním, na které u veřejného zasedání odkázal, rozvíjí funkčnost své rodiny a poukazuje i na nepříznivý zdravotní stav své matky, které zabezpečil i se zdravotním hendikepem zaměstnání ve firmě, v níž sám dlouhodobě pracuje. Předestírá i problémy, které by jeho uvězněním byly způsobeny jeho kolegům a klientům firmy.

100. Nutno však poukázat na to, že tento odvolatel nezmiňuje to, že mimo jiné jeho předchozím odsouzením na základě rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17.5.2016, sp. zn. 4 T 136/2015 (které nabylo právní moci dne 23.8.2016) byla odůvodněna také velmi nízká výměra trestu odnětí svobody, neboť nalézací soud trest na samé dolní hranici uložil především proto, že předpokládal (a to celkem důvodně) přeměnu jeho předchozího třicetíměsíčního podmíněného trestu v trest nepodmíněný, k čemuž nakonec pro liknavý přístup rozhodujícího soudu, který se vedením života obžalovaného ve zkušební době dostatečně nezabýval, nedošlo.

101. Každopádně za situace, kdy bylo v původním odvolacím řízení na základě spisu Obvodního soudu pro Prahu 4 sp.zn. 4 T 136/2015 (v novém veřejném zasedání postačil již opis z rejstříku trestů) zjištěno, že v období po vyhlášení napadeného rozsudku, dne 23.10.2020, došlo k vydání usnesení, kterým bylo podle § 83 odst. 1 tr. zákoníku vysloveno, že se odsouzený [jméno] [příjmení] ve zkušební době podmíněné odsouzení osvědčil, lze souhlasit s odvolací námitkou v tom směru, že v daném případě je nutno nově uplatnit ustanovení § 83 odst. 4 tr. zákoníku a je třeba na tohoto obžalovaného hledět, jako by nebyl odsouzen. Nelze tedy k jeho předchozímu odsouzení přihlížet jako k okolnosti přitěžující, která nalézací soud přiměla k tomu, aby své pochyby

o možnosti nápravy obžalovaného zohlednila při volbě druhu trestu. Jedná se pak o podstatnou okolnost, která musela najít určitý odraz v rozhodnutí odvolacího soudu. Pokud Vrchní soud v Praze vážil, zda i bez možnosti přihlídnout na úkor obžalovaného k jeho předchozímu odsouzení, jsou nadále dány podmínky pro uložení nepodmíněného trestu, shledal sice, že konkrétní podmínky ustanovení § 55 odst. 2 tr. zákoníku, v tomto případě (při zákonné sazbě dvou až osmi let) uložení nepodmíněného trestu nezapovídají, když určitým způsobem citované ustanovení limituje ukládání nepodmíněného jen u trestných činů se sazbou nepřevyšující pěti let. Na druhou stranu uložení trestu odnětí svobody ve formě trestu podmíněně odloženého v tomto případě stále umožňuje ustanovení § 81 odst.1 tr. zákoníku, a to za předpokladu, že vyměřený trest nepřevyšuje tři léta a vzhledem k osobě a poměrům pachatele, zejména s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a prostředí, ve kterém žije a pracuje, a k okolnostem případu lze mít důvodně za to, že k působení na pachatele, aby vedl řádný život, není třeba výkonu trestu.

102. Zabýval-li se tedy odvolací soud vhodností a přiléhavostí aplikace posledně uvedeného ustanovení ve světle obecných zásad pro ukládání trestu, jeho významu a účelu, za přihlédnutí ke konkrétním okolnostem jednání obžalovaného, jeho roli a podílu na trestné činnosti, k formě jeho zavinění (která u něho byla prokázána toliko v rovině nepřímého úmyslu) a k jeho současnému rodinnému, sociálnímu a pracovnímu zakotvení, dospěl k závěru, že trest odnětí svobody uložený ve formě trestu nepodmíněného, je v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] nepřiměřeně přísný a že možnost nápravy tohoto pachatele může být zajištěna ještě trestem

preventivní a ryze výchovné povahy, tedy trestem odnětí svobody podmíněně odloženým. Vrchní soud v Praze má totiž za to, že při delším časovém odstupu od projednávané trestné činnosti provázeném v životě tohoto obžalovaného významnou změnou osobních poměrů a možností dostatečně si uvědomit veškeré následky svého předešlého chování, a to nejen ve vztahu k zájmům chráněným trestním zákoníkem, ale rovněž ve vztahu ke svým nejbližším, kdy toto jeho uvědomí muselo být umocněno samotným trestním řízením, zejména vážností situace, když mu objektivně a velmi reálně již hrozilo uvěznění na dobu čtyř let a půl roku (2 roky + 30 měsíců), je vysoce pravděpodobné, že k nápravě obžalovaného dojde i cestou uložení podmíněného trestu a že i takovým trestem bude zaručena ochrana společnosti před jeho dalším protiprávním jednáním. Aby tento názor odvolacího soudu mohl obžalovaný svým chováním potvrdit, ale i z důvodu závažnosti trestné činnosti, do níž byl zapojen, byla zvolena maximální výměra zkušební doby vymezená ustanovením § 82 odst. 1 tr. zákoníku. Důvody pro zpřísnění trestu jeho kumulací s trestem peněžitým, jak navrhoval sám odvolatel, či případným vyslovením dohledu nad pachatelem odvolací soud v tomto případě neshledal. Oproti původnímu rozhodnutí ale Vrchní soud v Praze ve výměře délky zkušební doby podmíněného odsouzení zohlednil dobu od zrušení původního odvolacího řízení, tak jak obžalovaný v rámci odvolacích námitek v novém veřejném zasedání navrhl.

103. Jak tedy vyplývá ze shora uvedeného, odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] bylo částečně

(co do výroku o trestu) odvolacím soudem shledáno důvodným, proto byl napadený rozsudek ve vztahu k jeho osobě podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu zrušen, avšak toliko ve výroku o trestu, a podle § 259 odst. 3 tr. řádu bylo znovu rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku. Pro změnu ve výroku o vině tohoto obžalovaného nebyly seznány žádné důvody, a proto zůstal napadený rozsudek v tomto směru nedotčen.

104. Pokud se zdejší soud dále opětovně zabýval odvoláním obžalovaného [jméno] [příjmení], resp. jeho odvolacími námitkami a jím vytykanými vadami, tyto samy o sobě nebyly opodstatněnými. K otázce nastolené v úvodu odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], tedy zda byly provedené důkazy náležitě a v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu vyhodnoceny, zda byla důsledně respektována zásada presumpce neviny a zda je napadený rozsudek přezkoumatelný a odpovídá požadavkům na něho kladeným ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu se odvolací soud pozitivně vyjádřil již shora.

105. Tvzení obžalovaného [jméno] [příjmení], že daňová přiznání podával, podepisoval a odesílal příslušnému správci daně, které v podobném duchu přednesl i při svém výsledku u hlavního líčení, jsou v příkrém rozporu s jeho dalšími vyjádřeními při výsledku u hlavního líčení i výpovědi učiněnou v přípravném řízení, kdy uvedl, že kromě podpisů na účetních dokladech vše zabezpečoval [jméno] [příjmení] a otázku daní on sám vůbec neřešil. V rozporu se svou novou verzí o tom, kterak jeho společnosti skutečně s poctivým záměrem obchodovaly, kterak své povinnosti jednatele plnil, daňová přiznání sám vyplňoval a elektronicky odesílal, byť za současných problémů se vstupem do datové schránky (což neodpovídá pouhé roli tzv. bílého koně), přitom tento odvolatel na druhé straně brojí proti tomu, že při zvažování subjektivní stránky a ukládání trestu soud prvního stupně nevzal dostatečně v potaz jeho podíl na trestné činnosti

a nezohlednil, že byl fakticky bílým koněm a bylo jen zneužito jeho tíživé ekonomické situace. Odvolací soud ve shodě se soudem nalézacím tvrzení obžalovaného, že daňová přiznání elektronicky podal, musí považovat za nevěrohodná při jeho současném vyjádření, že, „daně neplatil proto, že nevěděl, na základě čeho by je platil“ a při existenci důkazu ve formě jeho výpovědi z přípravného řízení. Kromě toho to, že přiznání k DPH jeho společnostmi podávána nebyla, vyplývá i ze sdělení správce daně, o nichž není důvodu pochybovat, jak soud uvedl již shora ve vztahu k námitkám odvolatele [jméno] [příjmení].

106. Nutno zopakovat, že na základě přezkumu této věci odvolací soud shledal, že nalézací soud se ve vztahu k jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] náležitě vypořádal s jeho rozdílnými verzemi, na základě provedeného dokazování a volného hodnocení důkazů učinil odpovídající skutková zjištění, zcela správné a logické jsou i jeho úvahy vedoucí k závěru, že obžalovaný [příjmení] se na trestné činnosti podílel jako spolupachatel obžalovaného [jméno] [příjmení], a to minimálně v úmyslu nepřímém, což je vůči obžalovanému [příjmení] ze strany nalézacího soudu velmi benevolentní vyhodnocení formy zavinění při vědomí jeho předchozí trestné činnosti vykazující zcela shodné znaky. V tomto směru odvolací soud nepovažuje za potřebné znovu opakovat, na základě jaké důkazní situace nalézací soud ke svým skutkovým zjištěním dospěl, neboť ta je podrobně na mnoha místech napadeného rozsudku popsána a její vyhodnocení, s nímž se odvolací soud plně ztotožňuje, je shrnuto ve vztahu k tomuto obžalovanému (a částečně i ve vztahu k obžalovanému [jméno] [příjmení]) a všem zákonným znakům skutkové podstaty předmětného trestného činu v odst. 231.-234 a 297.

107. V žádném případě tak nemohou uspět námitky obžalovaného v tom směru, že zákonem vyžadovaná subjektivní stránka u něho nebyla prokázána a že se mohlo v jeho případě jednat o skutkový omyl, když neměl žádné signály o tom, že může docházet ke krácení daně a nemohl předvídat, že jeho společnosti nevykazují reálný obchod s ryzím zlatem. Skutkovým zjištěním absolutně neodpovídá ani obžalovaným nabídnutá právní kvalifikace skutku podle § 241 tr. zákoníku.

108. Bezvýznamnou je pak i námitka odvolatele, že [jméno] [příjmení] se mohl trestné činnosti dopouštět

i bez použití jeho společností či jím tvrzená absence majetkového prospěchu na jeho straně, když je třeba připomenout, že obohacení či získání majetkového prospěchu není zákonným znakem skutkové podstaty trestného činu dle § 240 tr. zákoníku, nýbrž podstatou a základním znakem tohoto trestného činu je zkrácení fiskálních příjmů na straně státu plynoucích z povinných odvodů. V této souvislosti je možné také upozornit na hotovostní výběry obžalovaného [příjmení] z účtů jeho společností. Naprosto správně tedy nalézací soud zjištěné jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] právně kvalifikoval, a to i s věnováním patřičné pozornosti časové působnosti zákona a zohledněním účinnosti znění trestního zákoníku ke dni dokonání trestného činu jeho osobou.

109. K námitkám obžalovaného [jméno] [příjmení] vztahujícím se k výměře trestu odnětí svobody v tom směru, že se nalézací soud dostatečně nevypořádal s délkou trestní řízení a dobou, která od dokonání skutku uplynula, což jsou podle obžalovaného vedle jeho současných rodinných a ekonomických poměrů důvody pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod zákonnou trestní sazbu ve smyslu § 58 tr. zákoníku, je třeba znovu uvést, že délka trestního řízení je zcela odpovídající rozsahu trestné činnosti, složitosti věci, nárokům na vyhodnocení zajištěných důkazů a četnosti obžalovaných osob, přičemž nebyl naznačen žádný nedůvodný průtah v řízení ze strany orgánů činných v trestním řízení, který by mohl ku prospěchu obžalovaného ovlivňovat výši či druh trestu. Ani jeho rodinné a pracovní poměry (na rozdíl od obžalovaného [jméno] [příjmení]) nenaznaly oproti období, kdy se dopouštěl trestné činnosti, žádných podstatných změn, aby mohly vyvolat předpoklad, že i při uložení mírnějšího trestu dojde k nápravě pachatele a bude zabezpečeno, že se další trestné činnosti nedopustí. Podstatné však je, že trest odnětí svobody byl navíc uložen na samé dolní hranici při obrovské škodě ve výši takřka 26 milionů a další škodě způsobené jeho předchozí trestnou činností, tedy škodě vícenásobně přesahující hranici škody velkého rozsahu, a to i při přihlédnutí k novelizaci ustanovení § 138 tr. zákoníku. Výměru trestu odnětí svobody ve výši pěti let zvolenou soudem prvního stupně lze tedy označit za minimální a žádné mimořádné důvody pro snížení trestu pod zákonnou sazbu odvolací soud stejně jako soud prvního stupně neshledal.

110. Vyjádření uvedené v odvolání obžalovaného v tom smyslu, že vyslovil účinnou lítost nad svojí mladickou nerozvážností, lze při vědomí významu pojmu „účinná lítost“, ale i s ohledem na

tehdejší věk obžalovaného (45-47 let), označit spíše za úsměvné, než aby mu musela být věnována jakákoliv další pozornost odvolacího soudu. Stejně tak upozornění obžalovaného na to, že v přípravném řízení (dne 8.3.2017) vypovídal v intencích ustanovení § 178a odst. 3 tr. řádu, neodpovídá spisovému materiálu. Kromě toho při znalosti jeho výpovědi učiněné u hlavního líčení je absurdní, aby obžalovaný [příjmení] [příjmení] mohl dosáhnout na benefity spojené s případnou pozicí spolupracujícího obžalovaného.

111. I v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] odvolací soud tedy naznal, že soud prvního stupně správně vyhodnotil zákonná kritéria pro ukládání trestů, a to i s patřičným pohledem na nutnost diferenciací trestů ukládaných jednotlivým obžalovaným, a zcela přiléhavě tomuto obžalovanému uložil také charakteru trestné činnosti odpovídající, účelný a tehdy výměrou přiměřený vedlejší trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena takového orgánu v obchodních korporacích. Jelikož se odvolací téměř bezvýhradně ztotožňuje s odůvodněním výroku o trestu ve vztahu k obžalovanému [příjmení]. [příjmení] podrobně uvedeným v odst. 307.-309, na úvahy nalézacího soudu tímto odkazuje. Jediné, s čím se odvolací soud neztotožňuje, je ne zcela odpovídající a dostatečné reflektování okolností samotným nalézacím soudem zmíněné, tedy že obžalovaný se předmětné trestné činnosti dopouštěl i v období, kdy již proti němu probíhalo trestní řízení pro téměř shodnou trestnou činnost, a potažmo tak i okolnosti, že ukládaný trest (jakožto trest souhrnný) by měl odrážet i to, že je ukládán za oba dva trestné činy. Tedy v takovém případě trest uložený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby (při absenci podstatných polehčujících okolností deklarované soudem prvního stupně), byť za současného uložení vedlejšího trestu zákazu činnosti, je velmi mírný. S ohledem na okolnost, že státní zástupce odvolání proti napadenému rozsudku nepodal, ale i s ohledem na níže uvedené, se však jedná o výtky odvolacího soudu v současné době nadbytečné.

112. Potud by se tedy mohlo zdát, že napadený rozsudek je ve vztahu k obžalovanému [jméno] [příjmení] prost jakýchkoliv podstatných vad. Ovšem v mezidobí, tedy po vyhlášení napadeného rozsudku a předložení věci odvolacímu soudu, došlo k zásadní změně okolností pro ukládání trestu tomuto obžalovanému, přičemž tento stav trval i v době nového veřejného zasedání. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] se totiž, jak bylo zjištěno v odvolacím řízení na základě opisu z rejstříku trestů (podle něhož zkušební doba tomuto obžalovanému určená rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 3 T 2/2014 uplynula dne 23.6.2020) ve spojení se sdělením Městského soudu v Praze ze dne 6.10.2021 ve věci vedené pod sp. zn. 3 T 2/2014 (podle něhož nebylo ve věci podmíněně odsouzeného [jméno] [příjmení] nijak v rámci vykonávacího řízení rozhodnuto z důvodu, že trest byl zrušen tímto napadeným rozsudkem), dne 23.6.2021 na základě zákonné fikce dle § 83 odst. 3 tr. zákoníku osvědčil ve zkušební době ze svého předchozího podmíněného odsouzení. Podle citovaného ustanovení, neučiní-li soud do jednoho roku od uplynutí zkušební doby rozhodnutí o osvědčení či vykonání trestu odnětí svobody, aniž na tom měl podmíněně odsouzený vinu, má se za to, že se podmíněně odsouzený osvědčil. Podle § 83 odst. 4 tr. zákoníku je třeba v takovém případě na obžalovaného hledět, jako by nebyl odsouzen. V takovém případě tedy nemohl v době odvolacího řízení obstát výrok soudu prvního stupně o uložení souhrnného trestu ve vztahu k rozsudku Městského soudu v Praze, sp. zn. 3 T 2/2014, neboť takový trest by porušoval § 43 odst. 4 tr. zákoníku, který stanoví, že ustanovení o souhrnném trestu (§ 43 odst. 2 tr. zákoníku) se neužije mimo jiné tehdy, jestliže dřívější odsouzení je takové povahy, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen.

113. Proto bylo na místě celý výrok o trestu u obžalovaného [jméno] [příjmení] zrušit v intencích ustanovení § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu a znovu uložit trest odpovídající zákonu, tedy již bez vztahu tzv. souhrnnosti k jinému (jeho předchozímu) trestu. Jak bylo již vyjádřeno, trest odnětí svobody, který byl již původně nalézacím soudem uložen na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, neposkytuje žádný prostor pro jeho snížení, zejména pak při absenci důvodů pro mimořádné snížení trestu pod zákonnou trestní sazbu, která v jeho případě činí pět až deset let. Byl tedy znovu uložen trest odnětí svobody v trvání pěti let se zařazením do věznice s ostrahou.

Aby však odvolací soud mohl alespoň nějakým způsobem do výroku o trestu promítnout okolnost, že trest je nyní ukládán toliko za jeden trestný čin, považoval za správné a spravedlivé obžalovanému snížit alespoň výměru trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena takového orgánu v obchodních korporacích z pěti na tři roky, který má v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] rozhodně své opodstatnění a je trestem účelným pro prevenci před jeho dalším protiprávním jednáním. Nutno zdůraznit, že v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] nemohl odvolací soud zohlednit skutečnost, že ve věci probíhá odvolací řízení opakovaně, a tedy s delším časovým odstupem od páchané trestné činnosti. Jisté zohlednění by přicházelo v úvahu, pokud by obžalovaný původní trest odnětí svobody řádně nastoupil a byl z něho poté se zrušením původního odvolacího řízení propuštěn. Obžalovaný [příjmení] [příjmení] se ale nástupu výkonu původně uloženého trestu odnětí svobody vyhýbal, což vedlo dokonce k vydání příkazu k dodání do výkonu trestu. Za této situace nebyl dán prostor pro jakoukoliv shovívavost ve vztahu k obžalovanému a trestu uloženému již na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, a to ani s přihlédnutím ke zprávám, dokládajícím jeho péči vůči svým dětem, provedenými v novém veřejném zasedání.

114. To je tedy jediný důvod, proč byl napadený rozsudek na základě podnětu daného odvoláním obžalovaného [jméno] [příjmení] (nikoli však na základě výtek jím uváděných) opětovně zrušen ve výroku o trestu a proč bylo znovu odvolacím soudem při nezměněném výroku o vině podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodnuto o uložení trestů shodných jako v původním odvolacím rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není žádný další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud ČR. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku ve prospěch i neprospěch obžalovaného, obžalovaný jen pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu. Dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) tr. řádu, přičemž důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

Praha 23. října 2023

Mgr. Stanislav Králík
předseda senátu